STÊRKA CIWAN

Kovara Ciwanan a Mehane Hejmar: 73 Gulan: 2009

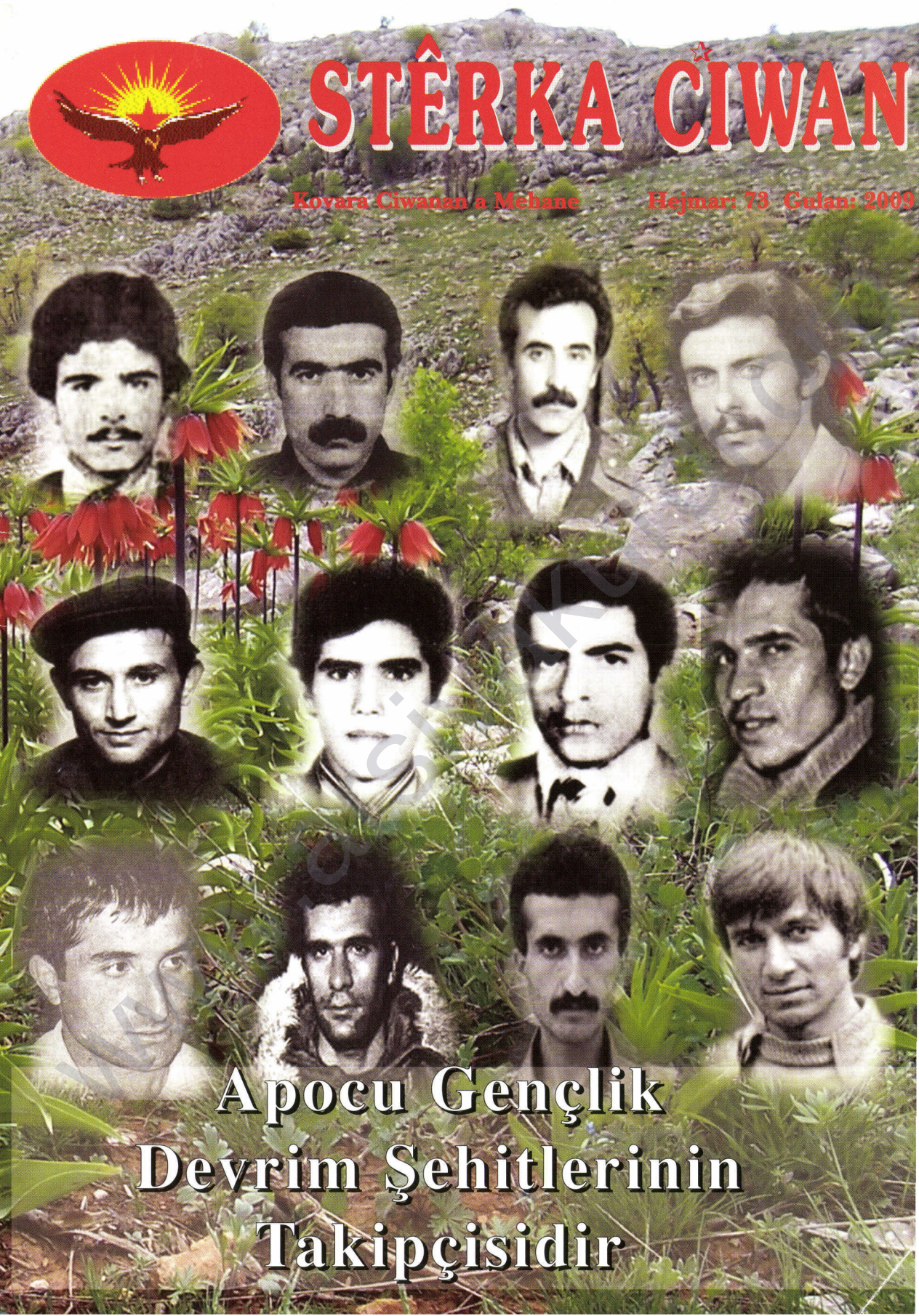

Apocu Gençlik Devrim Şehitlerinin Takipçisidir

Kirmanşan

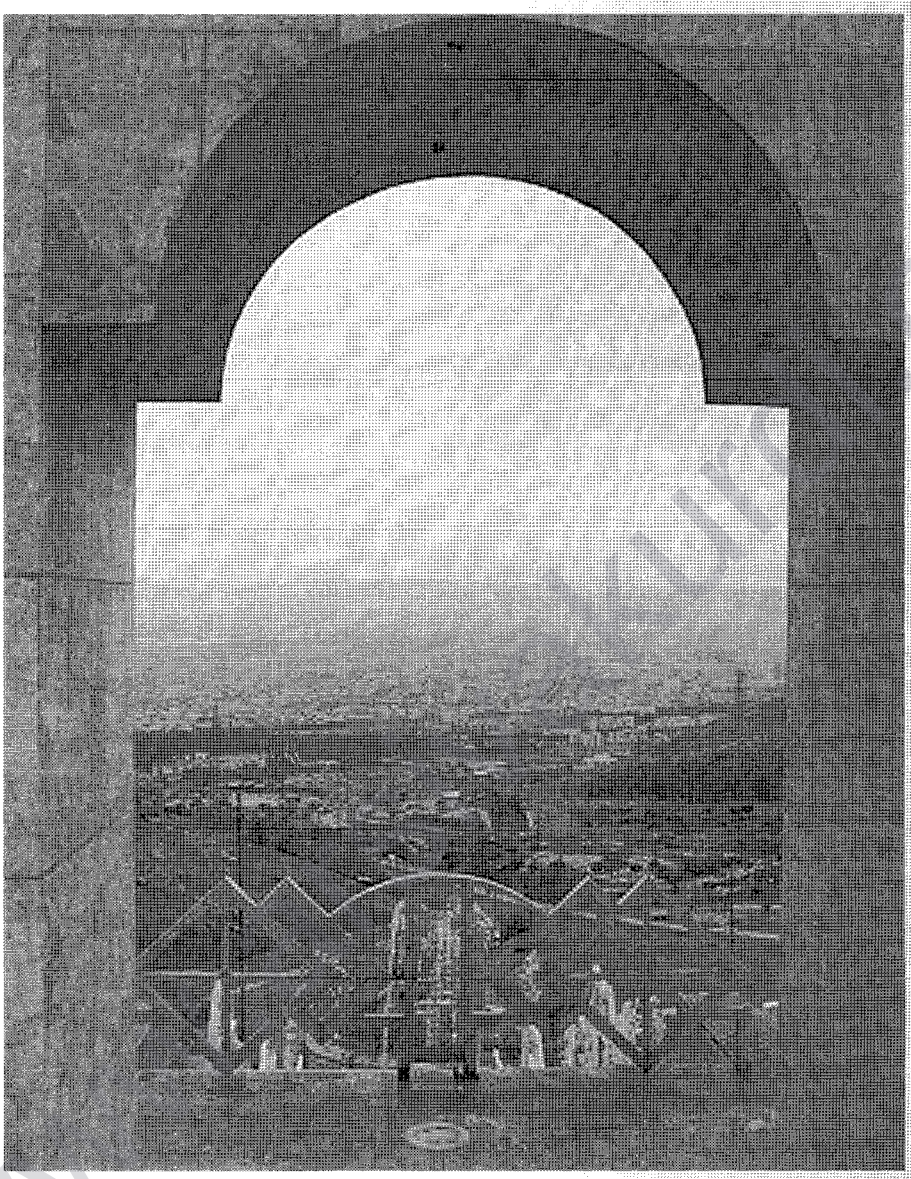

Kirmaşan an Kirmanşan anjî Kirmanşah (bi farisî, Kermensheh) navê bajareke kurdnişîn e li rojhilatê Kurdistanê.

Bajarê Kirmaşanê yek ji heft bajarên mezin ên Îranê ye û zedetir ji 1.200.000 kes lê dijîn û navenda parêzgeha Kirmaşan e.

Xelkê wê parêzgehê bi zaravayên soranî, kelhurî û lekî diaxifin.

İçindekiler

STÊRKA CİWAN

Mayıs Şehitleri Demokrasi Mücadelesiyle Yaşatılmalıdır 2

Pelin ZERYA

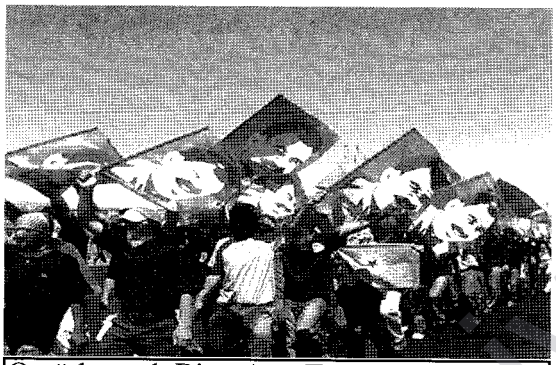

Orgütlenerek Birer Ateş Topu Olmak..... 14

Sinan DERSİM

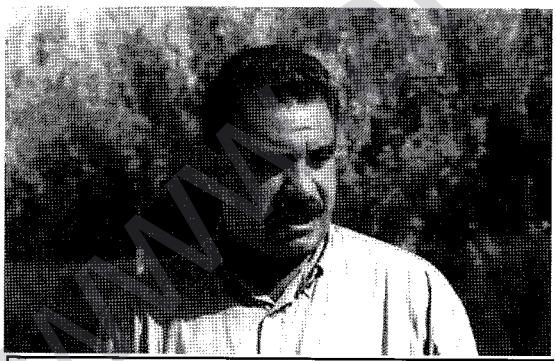

Özbilinci Olmayanın Ahlakı Olmaz 33

Abdullah ÖCALAN

Editörden

Merhaba Sterka Ciwan okuyucuları,

29 Mart'ta yapılan yerel seçimlerde DTP Kürdistan'ın bir çok illerini kazanarak büyük bir başarı elde etmiştir. DTP'nin Kürdistan'daki başarısını hazım edemeyen faşist T.C ordusu ve AKP hükümeti, ard arda bir çok ilde oparasyonlar düzenleyerek ortaya çıkan Kürt halkının iradesini bastırmak istemiştir.

Başlatılan operasyonlar karşısında Kürt halkı direnerek iradesini ortaya koyarak ayaklanmış ve faşist zihniyete karşı sessiz kalmamıştır. Başta Kadınlar olmak üzere Kürdistanlı gençler, çocuklar, analar ve babalar Serhildanlara kalkarak Kürdistan sokaklarında T.C. Devletine karşı özgürlük mücadelesini sürdürmektedirler.

Mayısı Şehitler ayı olarak değerlendirdiğimizde bu mücadelenin kökü olan şehitlerimiz tüm inançlarıyla uğruna ölümüne giden yolda birer zemin kurarak, barış ve özgürlük mücadelesini bizlere bırakarak, ölümü selamlamışlardır. Onları anmak, yürüdükleri yolda yürümek, zorlukları aşmak ve insanı insan yapan saygı ve sevgiyi karşılıksız vererek, yaratılan değerlere sahip çıkarak en büyük zaferi yaratmalıyız. Onlar bizler gibi genç yaşamlarında daha çiçeği burnunda olan Önderler, Kürt halkını, sömürüden kurtarma, kendi dilini konuşma ve kültürünü yaşaya bilmeleri umuduyla bizleri bugüne kadar getirmişlerdir. Gerçekleştirmekte olacağımız barış inancı, şehitlerimizin inancıdır.

Uğruna canlarını feda ettikleri Kürdistan toprakları özgürleşene dek ...

Genç kalın...

Mail adresi; sterkaciwan@yahoo.com.tr

Mayıs Şehitleri Demokrasi Mücadelesiyle Yaşatılmalıdır

Pelin ZERYA

Mayıs ayının mücadele tarihimizde önemli bir yeri vardır. Binlerce şehit özgürlük, eşitlik, kardeşlik, iyi bir gelecek ve aydınlık için yürüttükleri mücadeleyle bu ayı anlamlı kılmışlardır. Anıları önünde saygıyla eğilirken, mücadelelerini farklı boyutlarda sürdürerek sonuca ulaştırmanın, boynumuzun borcu olduğunun bilinmesi gerekir.

18 Mayıs'ta şehit düşen Haki Karer yoldaş, Kürt diriliş mücadelesinde yer alan Türk bir arkadaştır. O günden günümüze değin iki halkın birliğini sağlama sembolü olarak değerlendirilir ve öyle kalacaktır. Ser verip sır vermeyen İbrahim Kaypakkaya'nın tutumu bir cesaret örneği olduğu kadar, bir eleştiri hareketi ve Kürt sorununa ciddi yaklaşıma çağrı olarak değerlendirilebilir.

"Başkan Apo ile beraber Türk halkıyla birlik yolunu denediler; Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin mirasına sahip çıkanlarla tartıştılar. Kendileri de genç olmalarına rağmen, gençlik hareketini aşarak Kürt ve Türk halklarını kucaklayan bir birlik hareketinin geliştirilmesinin üzerinde önemle durdular"

İşkencede katledilmesinin temel anlamı budur. 6 Mayıs'ta Denizlerin, Yusufların idama gitmeleri, korkusuzca Türk ve Kürt halklarının kardeşliğini istemeleri, bağımsız ve demokratik bir cumhuriyet için, içerisine girdikleri girişimin bedelidir. Onlar, idamı cesaretle göğüslemişlerdir. 21 Mart'ta Mazlum Doğan yoldaşın karanlığa karşı üç kibrit çöpü yakarak gerçekleştirdiği eylem, aydınlığı ve Zerdüşt geleneğini özgürlükçü ve demokratik tarzda birey ve insan olma yolunda yükseltmesinin sembolü olarak algılanabilir.

18 Mayıs'ı 19 Mayıs'a bağlayan gecede Dörtlerin gerçekleştirdiği eylem vahşete ve barbarlığa karşı insanca yaşamı, siyasal ve ulusal kimliği sahiplenmenin göstergesi olarak değerlendirilebilir. Bu, aynı zamanda karanlığa karşı aydınlığın mücadelesidir. Dörtlerin şehadeti hem Mazlum Doğan'ın devamıdır hem de varolan karanlığın ve vahşetin kaldırılmasını hedefliyordu. Bu amaçla Dörtler korkusuzca büyük bir ateş yakarak tarihe iz bıraktılar.

2 Mayıs'ta Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin arkadaşların komplocu güçler tarafından vurulması gerilla mücadelesine girişten duyulan korkuya, 15 Ağustos Atılımı'nın gerçekleşmesini istemeyen güçlerin yaklaşımına cevap olarak değerlendirilir. Mehmet Karasungur ve İbrahim Bilgin arkadaşlarla başlayan mayıs şehitlerine kıştan bahara geçişi ifade eden ve bu anlamda gerilla direnişini tırmandıran binlerce gerillanın şehadeti eklenmiştir. Bu da mayıs ayının direnişteki başka bir rengini ifade etmektedir.

Bu devrimcilerin hemen hemen hepsinin ömrünün yirmi beşlerinde, yani gençlik baharında iken gösterdikleri bu büyük cesaret eylemlilikleri Türkiye'deki oligarşik sistemin aşılarak Türklerle Kürtlerin birliği temelinde demokratik bir sist min yaratılma mücadelesine, temel hak ve özgürlüklerin Türkiye ve Kürdistan'da serbestçe ifade edilmesi mücadelesine hizmet etmiş, öte yandan egemen ve statükocu sistemin sarsılmasında büyük rol oynamıştır. Mayıs ayının gençlik tarihinde de böyle büyük bir anlamı olduğunu önemle vurgulamalıyız. Adını andığımız veya anamadığımız bütün arkadaşlar gençlik çağlarında böyle bir mücadeleye atıldılar.

Haki Karer yoldaş birlik yaklaşımının, Türkiye mo-

www.arsivakurdi.org

zaiğinin kültürel zenginliklerinin ortaya çıkmasını, özgür birlik temelindeki yansımasını hedefleyen bir yaklaşımla Kürdistan'daki mücadeleye katıldı.

"Kürt sorunu bir tüzük sorunu değil, büzük sorunudur."

Başkan Apo ile beraber Türk halkıyla birlik yolunu denediler; Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin mirasına sahip çıkanlarla tartıştılar. Kendileri de genç olmalarına rağmen, gençlik hareketini aşarak Kürt ve Türk halklarını kucaklayan bir birlik hareketinin geliştirilmesinin üzerinde önemle durdular. '70'li yıllarda Kürt sorununun tartışıldığı sıralarda, bir gün Hikmet Kıvılcımlı'yla tüzük sorunları tartışılır. Kürt sorununun nereye ve nasıl yerleştireceğini sorarak bunun da bir madde haline getirilmesi gerektiği yönünde tartışmalar yürütülür.

Gençlerin bu noktada Kıvılcımlı'ya sordukları sorular karşısında Kıvılcımlı şu yanıtı verir; "Kürt sorunu bir tüzük sorunu değil, büzük sorunudur." Yani korkunç baskıcı, despotik, inkarcı ve şovenist bir sistem kurulmuş. Demokratikleşmeye, kimlik sorunlarına, etnik farlılıklara karşı büyük bir inkarcılık egemendir. Bunları ortaya atmak için büyük cesaret gerektiğini vurguluyor.

Mayıs şehitleri büyük bir cesaret örneği sergilediler. Hiç kimsenin tartışmadığı konuları tartışmak istediler ve buna cesaret ettiler. Sadece konuşmayla da yetinmediler, uygulamaya geçirme cesaretini göstererek pratik adımlar attılar. Başkan Apo, bu pratiğe yönelen Türkiye devrimci ve demokratlarına büyük saygı duyduğunu, onların mücadelesini başka bir biçimde devam ettirdiğini

dile getiriyor. Günümüzde geliştirdiğimiz demokratik dönüşüm mücadelemizin Denizlerin, Hüseyinlerin Kürt ve Türk kardeşliğini idama giderken haykırmalarına dayanan bir boyutu vardır. Özgür birlik temelinde demokratik cumhuriyeti gerçekleştirme hedefiyle geliştirdiğimiz mücadelemiz, yıllar önce gerçekleşen büyük cesaret örneğinin bir devamıdır, o mirasa dayanıyor. Onların anılarına demokratik çözüm ve özgür birlik yaklaşımıyla cevap oluşturmamız kaçınılmazdır. Böyle bir pratik içerisinde bulunuyoruz. Deniz, Yusuf ve Hüseyinlerin idama giderken Türk ve Kürt halklarının kardeşliğini seslendirmeleri, halklarımızın mücadele tarihinde önemli bir yer teşkil eder. İdama giderken yaptıkları bu haykırış, aslında halklara "Bunu gerçekleştirin!" çağrısıdır. Biz, bunun için yola çıktık. Onlar, yaptıklarıyla büyük başarılar elde etmeseler de, başarıya giden yola girme cesaretini gösterdiler. Girişkenlik sergileyerek pratik yolu açmaya çalıştılar. Bu anlamda mayıs ayında Denizleri, Mahirleri ve İbrahimleri anmak önemlidir.

Karanlığa karşı aydınlığın meşalesini yaktılar

Türkiye'nin demokratikleştirilmesi; hak ve özgürlüklerin geliştirilmesi, demokratik bir anayasanın oluşturulması, Kürt kimliğinin ve kültürünün tanınarak demokratik bir anayasayla güvenceye alınması mücadelesini yürütüyoruz. Bu mücadele, mayıs ayı şehitlerinin mücadelesine ve anılarına dayanıyor.

Bunlarla aynı tutumu paylaşan Haki Karer yoldaşın Kürdistan'daki ulusal diriliş mücadelesine katılması, Kürtlerin Türklerle eşit olacağı biçimde kendi varlıklarını ifadeye kavuşturacakları bir birliğin sağlanacağını görerek Kürdistan'a gelip mücadele etmesi de buraya da-

www.arsivakurdi.org

yanır. Biz şu anda Haki Karer yoldaşın gençliğinde açmak istediği yolu demokratik çözüm ve özgür birlik esprisiyle daha somut, pratik ve güncel olarak geliştirmek istiyoruz. Haki Karer yoldaşın mücadelesini böyle bir yaklaşımla güncel ve pratik çözümle anlamlı kılmaya çalışıyoruz. Haki Karer yoldaşın bu büyük enternasyonalizm ve kardeşlik yaklaşımına, inkarcılığa karşı büyük direnişine güncel planda ancak böyle cevap verilebilir. Dörtler, Mazlumların mirasını devam ettirerek karanlığa karşı aydınlığın meşalesini yaktılar. Aydınlık, demokratik, laik, kültürel farklılıklara dayanan bir cumhuriyetin yaratılması ve insanca yaşamanın sağlanması için büyük bir ateş yaktılar. Bu ateşle Türk ve Kürt halklarına aydınlanma mesajı verdiler.

Gerilla mücadelesinde şehit düşen yüzlerce yoldaşımız da aydınlanma mesajını alarak ulusal dirilişe katılan, bu uğurda şehadete ulaşan, yani bu mesajı onurla yükselten yoldaşlarımızdır. Hem Başkan Apo'nun hem de Ulusal diriliş mücadelesine katılarak şehit düşen arkadaşlarımızın çabalarıyla, onların gençlikleri, coşkuları ve büyük katkılarıyla bu sürece gelindi.

Mayıs ayı şehitleri büyük oranda gençlerden oluşmaktadır

Şimdi de Türk ve Kürt halklarının birliğini oluşturacak programlar temelinde geleceğe doğru ilerliyor, mücadelemizi sürdürüyoruz. Elbette gençlik bundan büyük sonuçlar çıkarabilir. Mücadele tarihlerinde herkes açısından belirtilemese de, genel olarak statükocu davranan, geriden hareket eden

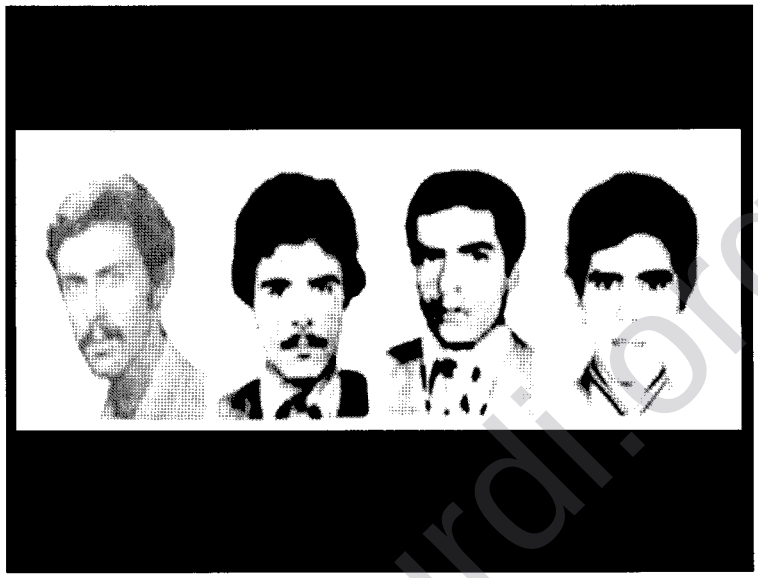

veya konuşsa bile pratiğe geçmeyenler yaş kategorisi olarak ihtiyarlayanlardan çıkıyor. Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun gençliğe ve kadına dayandırılmasının böyle bir tarihsel nedeni de var.

Güncel planda yürütülecek mücadele açısından da birçok neden var. Mayıs ayı şehitleri gençlik dönemlerinde özgür bir gelecek kurmak, onurlu ve insanca yaşamın ortamını sağlamak, demokrasinin önünü açmak için büyük cesaret göstererek pratiğin önünü açmışlardır. Mayıs ayı şehitlerinin büyük oranda genç olduğunu, gençlikleriyle beraber böyle bir çığır açtıklarını görmek mümkün. İnanıyoruz ki, gençlik mücadelesini yürüten erkek ya da bayan tüm genç arkadaşlar şehit düşen yoldaşların pratiğinden tarihi dersler çıkaracaklardır.

Şehadet günleri, bizim açımızdan sadece anma günleri değildir. Mücadelenin bütün günlerinde, geleceğimizi örerken bütünüyle şehitlerin cesaret örnekleriyle, tarihe bıraktıkları izlerle hareket edecek, bu anlamda yaratılanları insanlığın demokratik mücadelesinin bir birikimi olarak değerlendireceğiz. Çözüm mücadelesini böyle yürütmek gerekiyor. Duygusal değerlendirmeler şüphesiz sonuç vermez. Kimilerinin yaptığı gibi Denizlere, İbrahimlere, Mahirlere vurgu yaparak bunun pratiğine girmemek çözüm değildir. Eğer Denizler, Mahirler, İbrahimler anlaşılmak isteniyorsa pratik cesaretleri, girişkenlikleriyle Türkiye'de birçok şeyin önünü açtıklarını görmek gerekiyor. Tarih, doğru şeyler söyleyip de bunların gereklerini yapmayanları yargılamaktadır. Çok söz söyleyip pratiğin önünü alanları da tarih yargılamaktadır.

Özgürlük eşitlik ve kardeşlik sloganları

Mayıs ayı şehitlerini anarken, 1 Mayıs şehitlerini de anmak gerekir. Genel olarak dünyada iş, ekmek, özgürlük talepleriyle bayraklar açıldığı günden itibaren bu değerler mayıs ayına mal olmuştur.

www.alakurdi.org

Özgürlük, eşitlik, kardeşlik, birlik ve enternasyonalizm gibi değerlerin 1 Mayıslarda emek cephesinde daha fazla yükseltildiğini, dolayısıyla sosyalizm mücadelesinin mayıs ayında daha fazla yükseltildiğini ve çarpıcı olarak öne çıktığını görüyoruz. Bu kavramlar, aslında neolitikten bugüne kadar bütün toplumların temel sloganları olmuştur. Zamanla bunların içerikleri genişlemiş, nitelikleri büyümüştür. İnsanlığın her dönemde sahip çıktığı sloganlardır, ancak mayıs ayında özgürlük, eşitlik ve kardeşlik sloganlarının emek cephesiyle birleşmesine ayrı bir değer vermek gerekiyor.

Gençlik bu sloganları günümüzde de hem Ortadoğu Birliği, hem Türk ve Kürt halklarının birliği, hem de demokratik bir cumhuriyetin kurulması için değerlendirilebilir. Artık milliyetçilik, inkarcılık iflas etmiştir. Dar görüşler de iflas etmiştir. Özgürlük, eşitlik ve kardeşlik kavramları ulus-devlet ideolojilerine, milliyetçiliklere, kendisini daraltan ve çıkmaza sokan görüşlere karşı mücadeleyle gelişebilir.

Denizlerde, Mahirlerde, İbrahimlerde görülen boyut bu olduğu gibi, Haki Karer yoldaşta da somutlaşan ve öne çıkan boyut budur. Birliğin yeni bir enternasyonalizm temelinde değerlendirilmesi, Demokratik Uygarlık Manifestosu'nun Ortadoğu birliğine hizmet edecek biçimde gelişmesi için kaçınılmaz oluyor. Cesaret, demokratik çözümde, hukuk mücadelesinde, temel insan haklarında ısrar gerekiyor. Aydınlanma, reform ve Rönesansı gerçekleştirmek, özgür insanı yaratmak için de mücadelenin daha fazla yükseltilmesi gerekiyor. Gençlik daha fazla rol üstlenebilir.

Mayıs şehitlerinin yükselttikleri sloganların güncel planda Ortadoğu'da, uzun vadede ise tüm dünya insanlığı kapsamında gerçekleşmesi, Demokratik Uygarlık Manifestosu'nda özü ve biçimi ortaya konulan çizgi temelinde olacaktır.

Ana dilde eğitim kampanyaları

Gençlik, bunun pratik mücadelesini vermelidir. Ancak bu verildiği oranda mayıs şehitlerinin direniş geleneğine sahip çıkılabilir, özgürlük ve demokrasi anlayışlarının demokratik kurtuluşta temsili gerçekleşebilir. Bu nedenlerden hareketle gençlik hareketi kendisini mayıs şehitleriyle daha fazla birleştirebilir. İş yaparak, Onları yaşatmanın yolunu daha fazla açabilir.

Demek ki bütün atılımların önünü açan, gençlik içinden çıkan şahsiyetler olmuştur. Türkiye'de başlatılan ve gençliğin girişkenlik ve cesaret anlamında sergilediği ilk örnek olarak nitelendirilebilecek ana dilde eğitim kampanyaları önemlidir. Kimlik, dil ve kültürün gelişimi önündeki yasal engellerin kaldırılması için geliştirilen bu eylemliliklerle sorun, neredeyse herkesin gündemine girmiştir. Bu adım, toplumun farklı kesimlerinin de önünü açtı. Çünkü herkesin söylediği, ama bir türlü pratikleştiremediğini gençler pratikleştirdiler. Mayıs ayı şehitlerinde de böyle bir durum var, hemen hemen aynıdır.

Gençlik koşabilir...

Demokratik kurtuluş mücadelesinin temel dinamik gücü olarak gençlik böyle bir katılım sergilemedikçe, bu eylemleri çeşitli yöntemlerle zenginleştirmedikçe ve büyütmedikçe başka kesimler de buna katılmazlar. Bu konuda ön açıcı olmak gerekiyor.

Hemen hemen herkesin hemfikir olduğu, ama cesaret gösteremediği her şeye gençlik koşabilir. Mayıs ayı şehitlerinden gençlik hareketi böyle bir paye çıkarabilir. Yaratılanları sahiplenerek daha farklı yöntemler geliştirebilir. İnanıyoruz ki özgür insan ve bireyin oluşmasında gençlik içinden çıkan şahsiyetler ve genelde gençlik hareketi önemli oranda döneme dam-

www.serxwebun.org

gasını vurmaya devam edecektir.

Bu anlamda fedakarlık ve cesaretiyle, örgütsel yaklaşımı, olgunluğu, mütevazılığı, demokratik mücadele yöntemlerini zenginleştirmesiyle, yani bütün pratik davranışlarıyla toplumun diğer kesimlerinden daha önce demokrasi mücadelesini geliştirebilir, hatta ona damgasını vurabilir. Gençlik kategorisine giren erkek veya bayan bütün arkadaşlar, mücadeleye daha yoğun katılacaklardır.

"Hiç kimse Kürt halkının yürüttüğü mücadeleye böyle yaklaşılmasına izin vermemelidir"

Mayıs şehitlerinin anısına, gençlerin demokratik kurtuluş mücadelesiyle daha iyi sahip çıkabileceklerine inanıyoruz. Mayıs ayı şehitlerinin mirası ve birikimi üzerine hem pratik güncel çözümü geliştirmek mümkün olacak hem de gelecekte tarihi başarılar yaratılacaktır. Bunun için, elbette Demokratik Uygarlık Manifestosu üzerinde derinleşmek gerekir. Bu temelde sivil toplum alanının geliştirilmesi üzerine yoğunlaşmak gerekir. Söylemin fazlasını, anında pratikte göstermek gerekir. Bu yönüyle gençlik, diğer kesimlerden önemli oranda ayrılıyor. Önemi sadece söyleyen değil, aynı zamanda yapan bir kesim olarak tarihte yerini almasından ileri geliyor. Demokratik kurtuluş mücadelesinde de daha şimdiden bu şekilde yerini almıştır.

AB'nin aldığı son kararıyla PKK'ye terörist damgası vurmasını da bu vesileyle değerlendirmek gerekiyor. Alınan karar, aslında Demokratik kurtuluş mücadelesine, Türkiye'nin demokratikleştirilmesine, kültürel ve ulusal kimliklerin kardeşçe, özgür bir biçimde, bir arada yaşamasına karşı alınmış bir karardır. Son dört yıldır gösterilen olumlu çabaları, barışçı ve duyarlı yaklaşımları görmezlikten gelirken, savaşı kışkırtan devlet terörizmine, çetelerin ve rantçıların son dönemlerde geliştirmeye çalıştıkları egemenliğe destek verme anlamını da taşıyor.

Bu açıdan gençlerin mayıs ayı şehitlerine sahip çıkarken büyük bir kampanyayla, direngenlikle Kürtlerin Demokratik kurtuluş mücadelesini yükseltmeleri, Türkiye'de veya Avrupa'da demokratik taleplerini her düzeyde ortaya koymaları yerinde bir davranıştır. Alınan kararı sadece Kürt halkının demokratik mücadelesine karşı değil, Türkiye'nin geleceğine ve aydınlığına, demokratik temelde güçlenmesine karşı alınan bir karar olarak değerlendirmek gerekir. Böyle bir içeriği vardır ve bundan en çok iktidarda bulunan faşist eğilimin, milliyetçi, rantçı çete kesimlerin yararlanacağı kesindir.

Karar, aynı zamanda evrensel hukuk ilkelerine, Avrupa'nın kendi içinde uyguladığı demokratik kıstaslara, herkesin katıldığı ve Avrupa'nın savunduğu üç kuşak haklarına, insan haklarına ters yaklaşımlardır. Hatta Avrupa'nın kendi belirlediği terör kavramına bile ters bir yaklaşımdır. Bu yönüyle gençlik, alınan kararın Kürt sorununun çözümünü zorlaştırdığını, Ortadoğu'daki gerici, rantçı güçlere destek verdiğini geliştirdiği eylemlerle gündeme getirmelidir.

Çifte standartlı yaklaşımları ortaya koymalıdır. Gençlik, herkesi demokratik, barışçıl ve diyaloğa dayalı bir çözüme davet edebilir. Bu işin şampiyonluğunu yapan İsveç, Danimarka, İspanya ve İngiltere'nin yaklaşımlarını fazlasıyla teşhir edebilir. Gençliğin "Hiç kimsenin Kürt halkının yürüttüğü mücadeleye böyle yaklaşmasına izin verilmemelidir" demeleri gerekiyor.

İnanıyoruz ki gençliğimiz kendi cephesinde Avrupa'da yaygın kampanyalarla, demokratik mücadele yöntemleriyle mücadelemize sürülmek istenen lekeyi kaldıracak, doğruların ve gerçeklerin Avrupa'da da anlaşılmasını sağlayacaktır.Mücadelenin bu yönlü geliştirilmesini de mayıs ayı şehitlerine olan borcun ödenmesi olarak değerlendirmek, yerindedir.

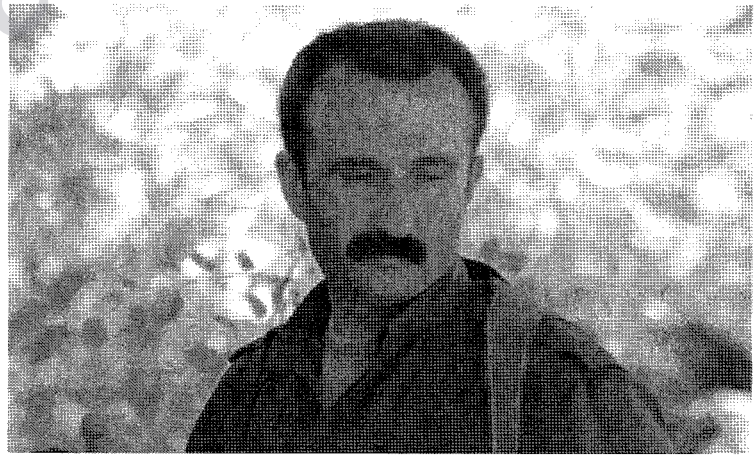

www.arsiyakurd.org

'Bitireceğiz' Paranoyası

Berfin ZİNE

Yıllardır hiç aralıksız devam eden, Türk devlet yetkilileri ve milliyetçi-faşizan kesimler için artık gerçek bir paranoya haline dönüşen bir sözcük olan 'bitireceğiz' söylemi, Türkiye'nin hem kabusunu, hem tıkanıklığını, hem de çözümsüzlüğünün en yalın ifadesini oluşturuyor.

Türk devletinin Kürt Özgürlük Hareketi'ne karşı yıllardır hiçbir sınır tanımayan ve tüm egemen-emperyalist güçleri devreye sokarak yürüttüğü kirli savaşın en temel sloganı haline dönüştürdüğü 'bitireceğiz' söylemi, artık tüm kesimlerin alışkın olduğu bir sözcük. Türkiye tarihinin yaklaşık olarak bu son on beş yıllık süreci içinde, niceleri geldi geçti hükümet ve ordu koltuğundan, bu koltuklarda oturanların isimleri, yüzleri değişti. Bu arada tüm dünyada çeşitli değişiklikler yaşandı, en temel iktidar ve baskı sistemlerinin dahi söylemleri, kullandıkları argümanlar, politikaları değişti. Yeni söylemler üretmeye, yeni baskı ve iktidar araçları oluşturmaya, var olanları da farklı renk ve seslerde, farklı yöntemlerle uygulamaya başladı. Emperyalizm dahi küresel hamlesinin en son adımlarını atarken, yeni söylemler ve uygulama yöntemleriyle hamlesini gerçekleştirdi, gerçekleştirmeye çalışıyor. Yaşanılan tüm değişikliklerle birlikte hiç değişmeyen ve bozuk plak gibi hep aynı nakaratta tekrar edip duran, ne söyleminde, ne zihniyetinde ne de bakış açısında bir arpa boyu bile yol almayan tek şey ise Kürt halkına ve onun özgürlük hareketine yönelik imha ve inkâr politikaları oldu.

"Diyelim ki Türk devleti PKK'yi gerçekten de bitirdi, fiziksel anlamda tüm militan ve kadrolarını imha etti. Böylelikle Kürt sorunu çözülecek, herkes mutlu, rahat yuvasında yaşayacak ve Türk devletinin ağrıyan başı iyileşecek mi? "

Kürt sorununu, yıllardır inkâr-imha politikasının en temel sloganı haline getirdiği 'ya bitireceğiz, ya bitireceğiz' söylemiyle 'çözmeye (!)' çalışan Türk devleti, ne yazık ki paranoyasının kendisini bitirme aşamasına geldiğinin farkında değil hala. 'Bitireceğiz' politikasıyla çözüm arayışında olduğu Kürt sorununun kendisi için yarattığı kördüğümü Önderliğimizin sunduğu çözüm önerileri ve karşılıklı diyalog yöntemiyle kendisi gerçek ve kalıcı bir çözüm anlayışıyla çözebileceği, diğer bir ifadeyle bitirebileceği halde, başta 'medet ya ABD' diyerek, tüm emperyalist güçlerden ekonomik, siyasal, askeri ve teknolojik yardım dilenerek halletmeye çalışması kendisini tam bir bitirme noktasına getirmiş durumda.

'Bitirme' ile 'bitirme' arasındaki ince ayrımın farkına varamamasıyla kendisini bitirme ve aynı zamanda 'bitirilme' aşamasına gelmesi çok aleni bir gerçek olduğu halde, başta ABD olmak üzere birçok egemen güce taviz üstüne taviz vererek, ekonomik ve siyasal anlamdaki çöküşünü de gittikçe hızlandırmaktadır. Ne yazık ki, şu koca Türkiye'de gerçek anlamda bir aklıselim kişi de çıkmamakta ve sorunun operasyonlarla, imha-inkâr politikalarıyla, baskı-işkencelerle, ABD, İsrail ve diğer güçlere bel bağlayarak çözülemeyeceğini, sorunun bu kadar sıkı bir kördüğüme dönüşmesinin ve çözümün herhangi bir biçiminde bir arpa boyu bile yol alınmamasının bu tür güçlerin Ortadoğu'ya yönelik iktidar politikalarının bir sonucu olduğuna yorsun. Türk devletinin, bu güçlerin askeri, teknik, ekonomik ve siyasal desteğini alarak son altı-yedi aylık süreçte Kürt Özgürlük Hareketi'ne yönelik gerçekleştirdiği çeşitli operasyonlar, saldırılar, sınır tanımadan tırmandırdığı savaşın limiti ile paralel olarak Kürt halkına yönelik yoğunlaştırdığı baskı, şiddet, gözdağı ve gözaltı furyalarının sorunu çözmenin dışında her türlü şeye yol açacağı muhakkak. 'Bitireceğiz' paranoyasının Türkiye'yi götüreceği sonucun vahametini şimdiden bile görmek mümkün.

www.arsivakurd.org

Bunlar sadece oluşabilecek tablodan birkaç görüntü

Bugün daha çok Kürdistan'a sıkıştırılan savaş ve şiddetin giderek tüm Türkiye'ye sıçraması ve şiddetin şiddeti doğurmasıyla giderek de savaşın ortak ve birlikte yaşam olanaklarını ortadan kaldırabilecek, Türk ve Kürt halkının karşılıklı çatışmasına, Önderliğimizin ısrarla bu aşamaya gelmemesi için çaba harcadığı ve uyarıda bulunduğu 'halklar savaşına dönüşmeye başlaması olasılığı var.

Ekonomisi tamamıyla çökmüş, yürüttüğü operasyonlarda yaptığı askeri harcamalar sonucunda borç ve kredi batağında tamamıyla gömülmüş, mevcut işsizlik sorunu daha da ilerleyerek çığ gibi büyümüş, en üst düzeye ulaşmış bir yoksulluk oranı.

Siyasal alanda tüm gücünü ve etkinliğini yitirmiş, sadece bir maşa ve piyon olmanın ötesine geçemeyen bir Türkiye ve AB üyeliğinin tam anlamıyla bir hayal olması, böylelikle de emperyalist güçlerin tamamıyla hizmetinde yer alan, tamamıyla onlara güdümlü ve bağımlı, zayıf, güçsüz, emperyalistlerin I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda Türkiye için kullandıkları deyimle bir 'hasta adam' tablosu.

Dahası ABD son günlerde küresel emperyalizm hamlesi çerçevesinde Ortadoğu'ya yönelik projelerinin yeni adımlarını atabilmek amacıyla Irak'tan sonra bu kez de İran'da nükleer silahların bulunduğuna ve bunun açığa çıkartıldığına yönelik açıklamalarda bulunmaya başladı. Bu açıklamaların ardı ardına gelmesinin ve tartışmaların sertleşmesinin ardından nelerin olabileceğini tahmin etmek için medyum olmaya gerek yok, Irak örneği karşımızda. Projenin adım adım ilerleyen aşamalarında hedefin rotasının Türkiye'ye dönme olasılığı da yine bir o kadar aleni. Elbette ki Kürt sorunuyla boğuşturulduktan sonra tüm gücünü, varını-yoğunu yitiren bir Türkiye'ye yönelmek, onu tamamıyla kendi denetimine almak da o zaman çok zor olmasa gerek. Kendisi en anti-demokratik yöntem ve uygulamalara sahip, bu yöntem ve uygulamalarla tüm dünyayı hâkimiyetine almaya çalışan, kendisini kural koyucu ve uygulatıcı olarak ele alan, bu nedenle de hiçbir kural tanımayan, bu kuralların kendisi için bir geçerliliğinin olmadığına inanan bir güçten medet umması da ancak kendisine çok ağır bir bedel biçiminde, çökmüş bir Türkiye olarak dönebilir.

PKK halkın kendisidir

Tüm bunlar bir tarafa, başka bir olasılıkla bakarsak, diyelim ki Türk devleti PKK'yi gerçekten de bitirdi, fiziksel anlamda tüm militan ve kadrolarını imha etti. Böylelikle Kürt sorunu çözülecek, herkes mutlu, rahat yuvasında yaşayacak ve Türk devletinin ağrıyan başı iyileşecek. Mümkün mü? İşte bu noktada hayır. Çünkü çözmek istediği, yani diğer deyimle bitirmek istediği gerçek anlamda Kürt sorunu olmadığı müddetçe, PKK'nin de bitmesi mümkün değil. Çünkü PKK artık sadece bir kadro, militan örgütü olmayı çoktan aşmış bir hareket. PKK halkın kendisi, halkla birlikte yürüyen ve büyüyen bir gerçeklik. Şiddetin dozunu biraz daha da arttırarak olasılıkları ele alarak, Türkiye sınırları içerisinde bulunan tüm Kürtleri de imha ettiğini varsaysak bile sorun yine çözülemez, yani 'bitirilemez.' Çünkü PKK, yani Kürtler dünyanın dört bir yanında bulunmakta. Onları da imha etmesi, tamamıyla yeryüzünden silmesi gerekir ki, PKK tamamıyla ortadan kalksın, böylelikle Kürt sorunu da 'bitirilsin.' Kısaca hisse, Türk devleti ya kedisini masaya yatırıp, teşhisini doğru koyup bir an önce tedavi olmaya bakar veya en sonunda ya tedavisi olmayacak bir hale düşer ya da başkalarının yanlış tedavilerine kendisini açık hale getirerek daha da paranoya bir hale dönüşür. Bizden söylemesi.

www.arsivkurdi.org

Kürt Halkı 29 Mart'ta "PKK Benim Temsilcimdir" Dedi

Abdurrahman ÇADIRCI

Türkiye ve Kürdistan'daki 29 Mart yerel seçimleri bazı açılardan Türkiye cumhuriyet tarihinin en önemli olaylarından biridir. Seçimlerde PKK-DTP'nin aldığı yüksek başarı gerçekte birçok çevrenin beklemediği bir sonuçtu. Ve bu nedenle de bazı çevrelerde önemli bir şaşkınlık ve endişe yarattı.

Bilindiği gibi bu seçimler devlet-AKP tarafından PKK ile devlet arasında bir çeşit referandum gibi ele alınmıştı. ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik yeni politikalarının hayata geçmesinde özellikle PKK engel olarak görülüyordu. Bu bağlamda ABD ve Türkiye'nin çıkarları örtüştüğünden PKK engelinin nasıl olursa olsun devreden çıkarılması gerekiyordu. Aslında daha Bush yönetiminin son dönemlerinde bu gündeme girmişti. Türkiye bunu fırsat bilerek kendisini ABD'ye dayatıp ve hem doğrudan ve hem de ABD yoluyla Güneyli güçler üzerinde de baskı yapıp, bu iki gücün de daha etkin devreye girmesi temelinde PKK'nin tasfiyesini, bu tamamen gerçekleşmezse de mümkün olduğunca sınırlandırılmasını, etkisizleştirilmesini önüne hedef olarak koymuştu. Bu temelde daha 5 Kasım 2007'de ABD ile belli mutabakatlara vardılar. Güneyli güçler ile de özellikle 2008'in son aylarında Bağdat hattında gelişen görüşmeler giderek derinleştirildi. En son 2009'da Celal Talabani'nin Türkiye ziyareti ve ardından Adullah Gül'ün Bağdat ziyareti ve burada hem Talabani ve hem de Neçirvan Barzani ile görüşmesi bu bağlamda önemli gelişmeler olarak gündeme girdi. İşte tam bu sıralarda Kürt Ulusal Konferansı üzerine tartışmalar yoğunlaştı ve Talabani'nin Türkiye ziyareti ile bu konferansın PKK'ye silah bıraktırma konferansı olacağı, PKK bunu kabul etmezse Kürt örgütleri olarak PKK'nin üstüne gidileceği resmen açıklandı.

Yani Türkiye'nin planı şöyle idi: ABD ve Güneyli güçler iyice hazırlanacak, ileri destekleri alınacak. Bu temelde seçimlere gidilecek. Seçimlere hile ve benzeri çok yönlü müdahaleler ile PKK yenilgiye uğratılacak ve arkasından dünya kamuoyu karşısında "işte gördünüz, PKK'nin kitle desteği yoktur. Kürtleri de ben (AKP) temsil ediyorum. PKK dar bir terörist örgüttür" denerek kapsamlı saldırılara girişilecekti. Tam bu arada seçim yenilgisi üzerine Kürt Ulusal Konferansı yapılarak PKK'ye Kürt cephesinden de silah bırakma çağrısı, yani teslimiyet çağrısı yapılacaktı. PKK bunu kabul ederse zaten kendi eliyle kendini tasfiye edecekti, kabul etmezse de H. Barkey'in raporunda somutlaştığı gibi, ABD ve Güneyli güçler de gerekçesi ortaya çıkmış olarak PKK üzerine saldırılacaktı. Ve böylece güya seçimlerde aldığı yenilgiyle kitle tabanını önemli ölçüde yitirdiğinden ve Kürt örgütlerinin çağrısı da ortada olduğundan meşruiyet zeminini büyük ölçüde kaybetmiş olarak, topyekûn bir saldırı, yönelim ile PKK sorunu ortadan kaldırılacaktı.

> **"Halkımız bu 'referandum' ile Reber APO ve PKK'yi muhatap olarak gösterdi. PKK'nin tasfiyesini onaylamadığını, aksine buna karşı kararlıca duracağını, yine savaşa karşı çıkarak siyasal çözümden yana olduğunu ilan etti. Devletin aş-iş-ekmek sloganına ve Kürt sorununu ekonomik ve güvenlik düzeyinde ele almasına karşın, kendi kimliği, ulusal hakları ve özgürlüğüne kilitlendiğini tartışmasız ortaya koydu"**

Görüldüğü gibi her şey seçimlere kilitlenmişti. Bu nedenle seçimlere yoğun müdahaleler yapıldı. Çünkü Türk devleti AKP eliyle Diyarbakır, Batman ve Dersimi mutlaka alacak ve böylece PKK'ye, Kürdistan genelinde hem Sünni hem de Alevi kesimlerinde taban kaybettirilecekti.

www.arsivakurd.org

Erdoğan'ın bu yerlerin adını anarak açıktan konuşması ve yine sosyal yardım adı altında halkın oylarının devşirilmeye çalışılması da dâhil her açıdan bu üç alana olabildiğince ağırlık verilmesi bundan dolayı idi. Nitekim seçim sırasında da istediği sonucu alabilmek için hükümet her türlü baskı ve engellemeleri her yerde yaptı. Birçok yerde DTP oyları iptal edildi, yakıldı, atıldı.

İşte bütün bunların sonucunda, PKK 10. Kongresi ve Zap zaferi temelinde seçimlerde alınan yüksek başarı birçok açıdan önemli siyasal sonuçlar yaratarak yeni bir sürecin başlamasına yol açtı.

Kürt Halkı Oylarını Rebe Apo'ya verdi

Seçimlerle birlikte üstte belirttiğimiz PKK'yi tasfiye planı ağır bir darbe aldı. Birçok hesap alt üst oldu. Artık seçim öncesi ittifak ve ilişkilerle PKK'nin tasfiyesini gerçekleştirme ve Kürt sorununu devletin çıkarları temelinde bir çeşit "bypass" etme hesapları önemli ölçüde suya düştü denebilir. PKK seçimlerde ezici bir başarı kazandı ve gerçekte Kürdistan'da birinci siyasi güç olduğunu ispatladı. Ve PKK'nin Kürtleri temsil etmediği iddiaları tuz-buz oldu. PKK, Kürt halkının büyük temsilcisi olduğunu gösterdi. Yani 'referandum'u partimiz kazandı.

Halkımız bu 'referandum' ile Reber Apo ve PKK'yi muhatap olarak gösterdi. PKK'nin tasfiyesini onaylamadığını, aksine buna karşı kararlıca duracağını, yine savaşa karşı çıkarak siyasal çözümden yana olduğunu ilan etti. Devletin aş-iş-ekmek sloganına ve Kürt sorununu ekonomik ve güvenlik düzeyinde ele almasına karşın, kendi kimliği, ulusal hakları ve özgürlüğüne kilitlendiğini tartışmasız ortaya koydu.

Kürt halkı, bu seçim sonuçlarıyla, devlet-AKP'nin Kürt sorununun çözümünde takınmış olduğu gayri samimi ve gayri ciddi yaklaşımına, halkımıza karşı "şurayı da istiyorum, burayı da" tarzında ve yardım adı altında oy satın alma biçiminde ortaya çıkan saygısızlık ve hakarete varan tutumuna, yine özellikle de inkâr ve imha siyasetini yeni şartlarda sürdürme çabasına karşı gereken onurlu cevabı vermiş oldu.

Bu 'referandum' sonucunda Kürt halkının oyunu alan Reber Apo ve PKK olduğundan, birçok çevre bu yeni durum karşısında Kürtler ve PKK konusundaki politikalarını yeniden masaya yatırma ve yeni arayışlara yönelme zorunluluğuyla karşı karşıya bulacaklardır kendilerini.

PKK ve DTP aynı davanın temsilcileridir

Zira her şeye rağmen, Newroz ve seçim sürecinde Reber Apo'nun Kürt sorununun çözümünde meşru muhatap olduğu ve özgürlüğü konusu halk kitlelerinin temel sloganı oldu. Ve kitlenin bu yönlü kalkışına hiç kimse engel olamadı, fazla ses bile çıkarılamadı. DTP Reber Apo'yı sahiplenme tutumu içinde olduğu için büyük oy artışı yarattı. Yani kitlelerin aslında oylarını Reber Apo'ya verdikleri ve Kürt sorununun çözümünde Reber Apo'nun muhatap alınmasını istedikleri uluslararası kamuoyuna açıkça ilan edildi.Artık ne ABD, ne AB ve ne de başka bir güç, DTP'yi Kürt Özgürlük Hareketinden koparma ve PKK'yi terörist ilan etmesi üzerine eskisi gibi kolay hesap yapamayacaktır. Çünkü bu seçimlerde Reber Apo'da somutlaşan Önderlik Kurumu ile ve PKK ve DTP olgusunun aslında aynı özgürlük davasının temsilcisi oldukları ve bir anlamda bir bütünü meydana getirdikleri daha iyi anlaşıldı. Bu bağlamda Reber Apo ve PKK'nin muhataplık açısından meşruiyeti birçok güç tarafından giderek kabul görmek zorundadır. Ve DTP ile ilişki aynı zamanda bir çeşit PKK ile ilişki anlamına gelecektir. En önemlisi de Reber Apo'nun meşru muhatap olduğunun kabulü ile giderek adım adım özgürlüğü de gündeme girecektir. Ki özellikle yeni süreçte Kürt cephesinin bu konuya, yani Reber Apo'nun özgürlüğü ile Reber Apo'nun ve PKK'nin meşru muhatap olarak kabul görmesi hususuna daha da yüklenmesi başta gelen görevlerden olmaktadır. Çünkü bu konuda elde edilecek sonuçlar, Türkiye cephesinden Kürt sorununda var olan katı tutum ve yaklaşımları kırmayı da beraberinde getirecektir.

Ulusal Birlik Konferansı

Newroz ve seçim sonuçlarıyla birlikte, PKK'ye yönelik tasfiye planının merkezine oturtulmak istenen ulusal konferans konusunun da yeni bir yaklaşımla ele alınması zorunludur. Zaten Talabani Bağdat'taki çıklamalarını bir çeşit yalanlayıp yumuşak bir yaklaşım gösterirken, Barzani ulusal konferansın ulusal birlik amaçlı yapılmak istendiğini söyledi. Seçim sonuçlarıyla birlikte konferans konusu da yeni bir rotaya girmek durumundadır. Artık Türkiye'nin beklentisi olduğu gibi PKK'yi silahsızlandırma temelinde tasfiye

www.arsivakurdi.org

amaçlı yapılması zordur. Bir ihtimal de olsa belki geri de çekilebilir, ertelenebilir de. Ya da yapıldığında muhtemelen hem Türk devletine ve hem de PKK'ye çağrı içerecek tarzda gerçekleşebilir. Ki bu durumda en mantıklı tutum, Reber Apo'nun gündeme getirdiği 'çatışmasızlık' olgusu temelinde meseleye yaklaşmaktır. Eğer ilgili taraflar, seçimlerden sonra bu konferansa, burada belirttiğimiz tarzda doğru bir rolü şu veya bu düzeyde oynatma çabası içinde olurlarsa, Kürt özgürlük cephesinin buna destek/güç vermesi doğru bir yaklaşım olacaktır.

Kürtlerin temel argümanı "çatışmasızlık" olacaktır

Buna karşın kendileri konferansın geri çekilmesi veya ağırdan alınması yanlısı olsalar bile, Kürt özgürlük cephesinin bu konuyu derinleştirerek böylesi elverişli koşullarda konferansa olumlu bir rol oynatma eğilimi içinde olması gereken tutum olmaktadır. Zira başlayan yeni süreçle birlikte Kürt sorununda doğru çözüm için imkânlar daha fazla ortaya çıkmıştır. Ve bunu değerlendirmenin en iyi yollarından biri de Kürt Ulusal Konferansının doğru bir temelde gündeme oturmasıdır. Yani bu konferansın mümkün olduğunca çözüm ve Kürt ulusal birliği doğrultusunda ciddi bir adıma dönüştürülmesi isabetli bir yaklaşım olacaktır. Ancak konferansı Reber Apo'nun öne sürdüğü 5 ilke şartı ve 4 öneri temelinde ele almak ve başta aydınlar, yazarlar, sanatçılar olmak üzere halkın gündemine getirmek bu hususta başlıca yeri tutmaktadır. Kürt özgürlük cephesinin bu konuda temel argümanı ise 'çatışmasızlık' olacaktır. Çünkü operasyon-çatışmalarla sorunun çözülmediği, daha da derinleştiği iyice açığa çıkmıştır artık. PKK'nin defalarca yaptığı tek taraflı ateşkesler de suiistimal edildiğinden gereken sonucu alamadığı için, karşılıklı bir sorumlulukla çatışmasızlık ortamını sağlayarak adım adım diyalogun geliştirilmesi, sorunun çözümü açısından mesafe kaydettirici olacaktır.

Neo işbirlikçiler ağır darbe aldı

Seçimlerin önemli sonuçlarından birisi de, denebilir ki AKP'nin baş aşağıya gidiş döneminin başladığıdır. Dolayısıyla Kürt sorununda ve mücadelemize karşı giderek AKP'nin yerine CHP ve SP argümanları daha da öne çıkabilir. Bu iki parti temelinde Kürt özgürlük hareketine karşı demokrasinin ve dinin birer silah olarak daha etkin kullanılması olasıdır. Görüldü ki geçen dönemde özellikle dinin kullanılması yoluyla PKK geriletilerek 35 yıllık değerlerine el konulmak istendi. Bu başarılamayınca yeni dönemde belirttiğimiz tarzda yeni bir politik donanıma gidebilirler. Kürt sorununda, İslami motifleri de kullanan sosyal-demokrat bir yaklaşımı daha fazla ileri sürebilirler.

Açık ki bu muhtemel gelişmelere karşı Kürt özgürlük cephesinin de kendi donanımlarını arttırıp, bu sahte İslamcı ve sahte demokrasi cephesine karşı, seçim sonuçlarının elverişli koşullarına da dayanarak ideolojik ve siyasal mücadeleyi daha da yükseltmesi ve özgürlük hareketi ile halkın buluşmasını zirvesel düzeyde gerçekleştirmesi dönemin başlıca görevi olacaktır. Özellikle bu bağlamda, geniş kitlelerin yanı sıra, aydın-sanatçı vb. kesimlerin, yine bir nevi ortada olanların da özgürlük hareketi etrafında daha da toparlanması, özgürlük hareketinin bu kesimler açısından daha da çekim merkezi olması muhtemel gelişmelerden olacaktır. Çünkü geçen süreçte işbirlikçi sahte önderlikler yaratılıp güya Kürt kitleleri PKK'nin öncülüğünden alınarak bunların etrafında toplanacaktı.

Ne var ki seçimlerle bu neo işbirlikçi Kürt politikasına da öldürücü bir darbe vuruldu. Yine de bu kesimler tümden etkisizleşmediğinden ve tahribatlarına muhtemelen daha bir tepkiyle devam edeceklerinden, bu yeni süreçte de Kürt özgürlük hareketinin teşhir ve tecrit temelinde mücadeleyi yönelteceği bir odak durumundadırlar.

Seçimlerin en önemli sonuçlarından birisi de, Kürt halkının bu seçimlerle 'artık kendi kendimi yönetebilirim, yönetmeliyim' mesajını güçlü bir şekilde vermesidir. DTP'nin demokratik özerkliği ve alternatif belediyeciliği esas aldığını gören halk, bir de bu nedenle özellikle bu seçimlerde ezici bir şekilde tercihini bu partiden yana yaptı. Ve böylece Kürt halkının 'kendi kendini yönetme' gibi soylu istemini hayata geçirmeye ve onun arzusuna cevap vermeye çalışacaktır. Eğer devlet, yeni dönemde daha belirgince gündeme girmesi beklenen/düşünülen 'halkın kendi kendini yönetmesi' deneyimini şiddet ve zor ile bastırmazsa, devlet olgusunun yanı başında demokratik toplum örgütlenmesi giderek daha hissedilir bir şekilde hayata geçebilecek ve bu, adım adım önemli toplumsal-siyasal sonuçları beraberinde getirebilecektir.

Birincisi, Türk devleti, 79'da mücadelemizin kabarmasına nasıl ki 12 Eylül ile ve yine 93'te gerilla eksenli

www.serxwebun.org

kapsamlı gelişmeye karşı 94'te ezme amaçlı geniş bir askeri harekâtla cevap verdiyse, şimdi de benzeri bir karşı hareket gelişebilir. Örneğin, başbakan yardımcısı Cemil Çiçek daha ilk günden, kendi deyimiyle 'DTP'nin Ermenistan sınırına dayanması'nı bir güvenlik sorunu olarak değerlendirip tehlike işareti verdi. Birçok köşe yazarı ve siyasal yorumcu da bu seçimlerin alarm verdiğini dile getirdi.

Kürtler ulusal-demokratik haklarını istiyor

İkinci yön ise, sürecin, çözüm yönünde bazı adımlara, açılımlara da imkân sunabileceği, bu konuda bazı koşulların ortaya çıktığıdır. Örneğin, bazı önemli çevreler, Ertuğrul Özkök, Hasan Cemal ve daha bazı başka kişilikler de bu sorunun artık sağduyu ile çözülmesi gerektiğini dile getirmekte ve hatta bu konuda İmralı'yı da adres olarak işaret etmektedirler.Açık ki, özgürlük hareketi, bu ikinci yön üzerinde yoğunlaşarak, çözüm yönünde ortaya çıkmış olan olumlu gelişmelerin süreci sürüklemesi için çaba gösterecektir. Ancak sürecin çözüm yönü konusunda bir belirsizlik de söz konusudur. Gelişmeler nasıl seyredecektir?

Bilinmektedir ki, PKK'nin tercihi iç çözüm olmakla birlikte, dış çözümü de dıştalamamaktadır. İç çözüm, henüz cılız sesler biçiminde ortaya çıkan ve daha farklı bir şekilde ayrı ele alınması gereken bir husus olurken, özellikle 'çözüm' adına dış kaynaklı yaklaşımlar bu günlerde daha çok gündemde olduğu ve tam da bu sırada Türkiye'nin Obama ziyareti gerçekleştiği için, yeri gelmişken dış çözüm konusuna değinmek gerekmektedir.

Yani Kürtlere ulusal-demokratik haklarının verilmesine ciddi yaklaşılması ve özellikle bu konuda Reber Apo ve PKK'yi dıştalama eğiliminin gösterilmemesidir. Türkiye de konumunun bu dönemde geçen döneme göre daha çok para ettiğini iyice gördüğünden pazarlığı mümkün olduğunca iyi yapmaya çalışmaktadır. Yani hem siyasi, hem de ekonomik açıdan en iyi sonuçları almak istemektedir. Diğeri ve daha önemlisi Kürt sorunudur. Bu konuda da denebilir ki artı ve eksiler mevcuttur. Tam da ziyaret öncesi gerçekleşen seçim süreci ve sonuçlarının bu konuya etki yaptığı kuvvetle muhtemeldir. Nitekim adeta son anda Obama'nın DTP ile görüşmesi gündeme geldi. Bu önemli bir gelişme idi ve bu nedenle de belli ki Türkiye bundan epeyi rahatsız oldu. Çünkü DTP ile PKK'nin birbiri karşısındaki pozisyonu herkes tarafından bilinmektedir. Ve özellikle de bu seçimlerde DTP Reber Apo'ya açıktan sahip çıkmıştı. İşte ABD-DTP görüşmesi tam da bu dönemde yapıldı. Ve görüşmede de Obama, Kürtler, Kürt sorunu konusunda olumlu olarak değerlendirilen bazı yaklaşımlar göstermişti.

ABD "aranızda anlaşarak sorunu çözün veya hafifletin" mi diyecektir?

İkincisi, Obama, ziyareti sırasında öğrencilerle yaptığı görüşmede de Kürtlerin haklarının verilmesi gerektiğini dile getirdi. Ama diğer yandan da, aynı Obama, PKK ile El Kaideyi birlikte terör kapsamında değerlendirdi ve selefi gibi teröre karşı Türkiye ile ortaklıktan dem vurdu yine. Her ne kadar bazı gözlemcilerce, Obama'nın PKK konusundaki tutumunun selefininki kadar katı ve düşmanca izlenimi vermediği dile getirilse de, bilindiği gibi sorun şu noktada ortaya çıkmaktadır: Kürtlere evet ve PKK'ye hayır, denmeye devam edilirse bu hiçbir olumlu sonuç vermeyecek ve mevcut durumu daha da sorunlu hale getirecektir. Seçim sonuçlarının bu gelişmelere nasıl bir etki yapacağı da giderek daha iyi ortaya çıkacaktır. Doğal olarak pozitif yönde hatırı sayılır bir etki yapması gerekir, ancak kapitalist devlet mantığı içindeki çıkar çakışmaları nedeniyle böyle bir sonuç doğmayabilir de. ABD, dönemsel uzlaşı politikası gereği olarak da Türkiye'ye Kürtler konusunda da bir nevi "aranızda anlaşarak sorunu çözün veya hafifletin" mi diyecektir? Yoksa ABD'nin bölge çıkarları gereği ezme veya imha amaçlı yaklaşım mı gündeme gelecektir? Vb. En önemlisi de bütün bu gelişmeler içinde PKK'ye yaklaşım nasıl olacaktır? İşte bunlar daha net cevap bekleyen sorulardır.

Kürt Özgürlük Hareketi bir taraftan her türlü saldırıya karşı kendisini ve halkı böyle hazır tutma çabası içinde olacakken, aynı zamanda çözüm için de süreci daha da ilerletmeye dönük yaklaşımlar sergileyecektir. Bunun için de özellikle Güney Kürdistan ayağında ve uluslara arası alanda uygun politikalar izleyecektir. Yani PKK yeni dönemde sürecin doğası gereği siyaseti, siyasi-diplomatik mücadeleyi geliştirme eğilimini taşıyacaktır. Ancak karşı taraf tersinden yaklaşım yaparsa, o da, o zaman saldırılara karşı doğal hakkı olarak meşru bir zeminde savaşı yükseltecektir.

www.arsivakurd.org

STÊRKA CİWAN

Kürdistan'lı Anneler ve Renklerin Gücü

Meral ÇİÇEK

Bir yarımaydır Kürdistan. Bir bütün olmasına karşın bir yanı hep aydın, bir yanı ise karanlıktır. Bir yanı hep sırlarla kaplıdır. Görünmez. Ve gizli yanıyla anlam kazanır görünmeyen yüzü. Yüzünün doğusundaki karanlık anlamlı kılar evreni aydınlatan diğer yüzünü.

Kürdistan'ın bu yarımay gerçeği belki de en çok bu toprağın kadınları için geçerlidir. Bir yanda özgür yaşam tohumlarını ekerek insanlığı toprağa bağlayan kadın yaşamla eşitlenirken, bir yanda ise beşiklik ettiği uygarlık onu hep karanlığa mahkum etmeye çalışmıştır. Ama ay asla yok olmadı. Bazen bir hilale dönüşüp, neredeyse görünmez oldu. Bazen ise dolunay olup, en zifiri karanlık geceyi bile aydınlatmıştır. Bu nedenle Kürt kadını 'mağdur' değildir.

Mağduriyeti kabul etmeyendir, ona karşı direnişi yükseltendir. Zira, özgür yaşam arayışının sonucu olarak büyüyen direnişi dayatılan karanlıkla anlam kazanır. O, kara kışlara karşı baharın savaşçısıdır. Ve kıştan bahara geçiş günlerinde de Kürt kadınları bu toprakları güneşin, yaşamın ve umudun renkleri ile çiçeklendirdiler. Bu topraklara karanlıktan başka bir şey reva görmeyenlere inat, yasaklı renklerle ışık saçtılar. 8 Mart'tan başlayarak 4 Nisan doğuş gününe kadar bahara eşlik eden Kürt kadınları, bu nedenle baharın ta kendisi oldular. Bir bayram havasında yaşadılar kıştan bahara geçişi ve bu coşkuyu bütün bir halka yaymayı başardılar.

Bundan dolayı seçimlerde elde edilen başarı, bir yanda da Kürt kadınlarının başarısıdır. Öte yandan özgürlüğün de bir renginin olduğunu herkese beyan ettiler. Kimlik ile renk arasında kopmaz bir bağın olduğunu gösterdiler. Olacaksa özgürlük, güneşin rengi, yaşamın rengi ve umudun rengi ile olacaktır. Sarı olacaktır, kırmızı olacaktır, yeşil olacaktır. Kirli savaşın en ağır dönemlerinde tülbentlerinin kenarlarına renklerini nakşeden Kürt kadınları, seçim sürecinde de renklerine bürünerek, geçtikleri her yerde doğallığında seçim propagandasını yürüttüler. Bu nedenle seçim çalışmasını yürüten herkese büyük manevi güç verdiler. Bundan dolayı elde edilen başarı onların başarısıdır, demek yanlış olmayacaktır. Bundan dolayı onlarsız bir seçim sürecini düşünmek mümkün değildi. Ve bundan dolayı bu seçimler kadınların seçimiydi. 8 Mart'la başlayan, Newroz'la zirveye ulaşan bu ruhla güneşin doğduğu topraklara yolculuk edildi. Kadınlarımızın yarattığı, yaşam verdiği bu ruh kesk û sor û zer akan bir nehre dönüşüp, Amara'ya aktı. Yaşam suyu, kaynağı ile buluşmaya gidiyordu. Ve ne ilginç ki, o gün de güneş yine sımsıcak ışınları ile tenimize dokunuyordu. Bereketin simgesi yağmurun eksik olmadığı bu bahara geçiş zamanında, 8 Mart'ta da, Newroz'da da, seçim gününde de, doğuş gününde de bulutlar mütevazi bir şekilde geri çekilip, yerlerini sonsuz mavi içinde bütün parlaklığı ile aydınlık saçan ve üşümüş toprağı ısıtan güneşe bıraktılar.

Ve bu Güneşli günde Amara'ya kilometreler kala biten yolculuğumuzda sapsarı kır çiçeklerden bir derya ile karşılaşmak kadınlar için bambaşka bir anlam taşıyordu. Ki, Kürt kadınları açısından hiçbir çiçeğe benzemez kır çiçeği...

"Üç kadın vardı. Üç ana. O çok özel günde en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Araçtan inip, doğrudan askerlerce işgal edilen tepenin yamacına yürüdüler.Hedefleri belliydi. Hızlı adımlarla yürüyorlardı. Sonra durdular, çıkardılar. Biri sarı, biri yeşil, biri kırmızı. O bez parçaları alıp, bayrak diker gibi bir edayla toprağa serdiler ve gururla toprağa oturdular, başları dimdik. Arkalarında ise biraz sonra saldıracak yüzlerce asker. Renklerin gücünü işte o an anladım"

Örgütlenerek Birer Ateş Topu Olmak

Sinan DERSİM

Kapitalist Moderniteyi reddetmek kadar ona alternatif sistemler örgütlemek en temel ihtiyaç olmaktadır. Kapitalizm her tür bireyciliği geliştirdi. Bireyi kültürel, siyasal ve sosyal olarak öyle bir kuşattı ki, insan kendini savunamaz, sisteme karşı koruyamaz hale geldi.

Bireyi etkisiz kılmanın ve onun üzerinde iktidarını sürdürmenin en etkili yolu onu örgütsüz kılmaktan geçer. Sistem özellikle bireycileşmeyi en üst boyutta geliştirmekte böylece; bireyi toplumdan koparak yalnız ve savunmasız bırakmaktadır. Oysaki insanın ayırt edici karakteri onun sosyal bir varlık olmasıdır. Düşünen bir canlı olmak kadar sosyal bir varlık olması insanoğlunun en temel özelliğidir.

Sosyal bir varlık olarak, insan kendini korudu ve bugüne kadar evrimleşebildi. Bununla birlikte doğa ile birlikte ondan beslenerek insan gelişebildi. Burada detaylıca açma ihtiyacı duymayacağımız fakat insanın gelişiminde etkili olan temel nedenler; kapitalist sistem tarafından ters yüz edilmekte, insan kendi var oluş biçimine ters düşmektedir. Bireyi toplumdan ve doğadan koparmak, yalnız kılmak, örgütsüz bırakmak ve iradesiz kılmak sistemin yarattığı bir sonuçtur. Mesele sistemin yarattığı durumdan çıkmanın yollarını bulmaktır. Kendimizi nasıl örgütlü hale getirip güçlendirebiliriz ve nasıl sistemin etki alanından kurtarabiliriz?

Burada önemli olan alternatifimizi yaratma arayışıdır. Teslim olmak mı, direnmek mi? Her şeyin bittiğini mi kabul etmek, yoksa yine de her şeye rağmen, sisteme rağmen umutlu olmasını bilmek mi?

Yeni arayışlar içinde olmak mı? Direnişi geliştirmek, bunun için uzun vadeli örgütlemeler kurma arayışında olmak zorundayız.

Toplumun en canlı ve her tür yozlaştırmaya rağmen yine de yeni olanı yaratmaya en yatkın kesimi olan gençlik üzerinden sisteme karşı durmak en gerçekçi yaklaşım olacaktır. Çünkü sistemin üzerinde en çok hesap yaptığı, kendini ona dayandırarak sürdürdüğü kesim gençliktir.

Özellikle de Avrupa'da bu daha çok böyledir. Kapitalist modernite kendi yasam anlayışını ve kültürünü gençliği hedef alarak örgütlemekte ve yaymaktadır. Sistemin her tür uygulamasından en fazla mağdur olan adeta bir tüketim aracı; müşteri haline getirilen gençliktir. Metalaştırılan, tüketici kılınan, biçimciliğe itilen her gün bin bir kılığa koyulan yine gençlerdir. Tüm bunlara rağmen yine de bu sistemden kurtulma isteğinde olan ve daha eşit, daha özgür olanı aramaya yatkın olan gençliktir. Bu sistemin en fazla mağduru olanlar aynı zamanda bu sistemin en fazla aşılmasını isteyenlerdir.

Tüm bunları belirtmemizin nedeni örgütlenmenin önemini belirtmek içindir. Sistem her açıdan örgütlüdür. Güçlüdür. Yaşamın her alanında tekeller kurmuştur. İdeo-

"Bireyi toplumdan ve doğadan koparmak, yalnız kılmak,örgütsüz bırakmak ve iradesiz kılmak sistemin yarattığı bir sonuçtur. Burada mühim olan sisteme benzemeden, kendi alternatifimizi yaratmaktır. Sistemin dışına çıkmaktır. Bunun yolu ise öğüt kurmaktan ve örgütlü olmaktan geçer"

www.arsivakurdi.org

lojik, politik, kültürel alana her gün müdahale etmekte kendi karşıtlarını ya etkisiz kılmakta ya da kendi yedeğine çekmektedir. Özellikle zihinlerde öyle bir etkilidir ki; adeta insanlar sistem dışında düşünemez hale gelmişlerdir.

Burada mühim olan sisteme benzemeden, kendi alternatifimizi yaratmaktır. Sistemin dışına çıkmaktır. Bunun yolu ise örgüt kurmaktan ve örgütlü olmaktan geçer. Hiç kimse bireysel çabalar ile sistemin dışına çıkmayı beceremez. Bunun için kolektif bir güç gerekiyor ki, o da örgütlenmekten geçer.

Peki, ama nasıl bir örgüt?

Gençliğin kendi kuşak özelliklerine uygun, bilinçli kesimlerinin bir araya geldiği; toplumun diğer kesimlerine ve gençlere umut veren bir örgütlenmeye ihtiyaç vardır. Tüm gençleri çeken, her gencin bir parça da olsa içinde kendini bulduğu bir örgütlenme gerekiyor.

Avrupa'nın dört bir yanına yayılmış gençlerimizin her gün kapitalist modernitenin kültürü ile zehirlendiği bir ortamda yaşıyoruz; böylesi bir ortamda örgütlenme her zamankinden daha fazla aciliyet kazanıyor. Peki, ama nasıl bir örgüt?

İlk defa örgütlenme çalışması yapmıyoruz. Gençlik hareketi olarak 1987'den beri YCK ile başlayan günümüze kadar farklı örgütlenmeler ile devam eden bir örgütlenme geleneğimiz vardır. İçinde bulunduğumuz aşama ise gelenekten güç alarak günün koşullarına uygun yeni örgütlenme anlayışını geliştirmektir. Bunun için birincisi; örgütlenmenin her kesimi kapsayacak nitelikte olmasıdır.

Çalışan, işsiz, öğrenci, lümpen v,b hangi Kürt Genci olursa olsun herkesi içine alacak bir örgüt olmalı. Hatta Kürt olmayan diğer halklardan gençler de olabilmeli. Avrupalı gençler de bizim kuracağımız örgütlenmelerde yer alabilmelidir.

İkincisi; örgütlenmemizin demokratik karakterde olması, işleyişinin katılımcı ve açık olmasıdır. Kim örgütümüz içinde yer alıyorsa onun örgütün karar alma süreçlerine katıldığı, görüşlerini dile getirdiği bir anlayışta olmalıyız. Farklılıkları barındırmanın yolu demokrasiden geçer. Demokrasi ise örgüt işleyişine yansımaz ise anlamsızlaşır. Demokratik ilke farklılıkların ifadesini, o da özgürlük alanının genişlemesine sağlar.

Birbirine destek sunacak şekilde örgütlenmek gerekir

Üçüncüsü ise: örgütlenmemizin detaylarda farklılıklar taşısa da temel noktalarda ortak anlayışa sahip olmasıdır. O da mücadele kaygısı taşımaktır. Her kim örgütlenmemizde yer alacaksa o birey mutlaka elini taşın altına sokmalı ve kendi çapında, yetenekleri, gücü elverdiğince örgüte katkı sunmalıdır.

Emek ilkemiz örgütün yaşamasını ve büyümesini sağlar. Çalışmayan, katkı sunmayan, üretmeyen bireyler asalak bir yaşamın gelişmesine zemin sunacaktır. Ortak amaç için herkesin çalışması gerekiyor.

Dördüncüsü ise; her gencin yeteneğine, ilgisine, gücüne göre kendisini katacağı faaliyet alanları yaratmaktır.

Bunun için kültürel, sportif, siyasal birçok eğilime hitap edecek çalışma komisyonları, birimler kurmak; bunları kuruluş amaçlarına uygun işletmek, birbirine destek sunacak şekilde örgütlemek gerekir. Burada önemli olan farklı çalışma alanlarının aynı örgüt içinde bir arada yürümesini sağlayabilmektir. Folklor grubu oluşturmak kadar spor takımı kurmak, genç kadın birimi oluşturmak kadar öğrenci birimi de oluşturmak; hepsini kendi özgün özellikleri içinde örgütlemek ve üretime koymak ciddi bir örgütsel büyümenin işareti olacaktır.

Son olarak bütün bunları bir arada tutacak, yürütecek, işletecek, sorunlarına çözüm olabilecek demokratik otoriteyi ve onun anlayışını kurmak gerekecek. Bu noktada kendi zihniyetinde dönüşümler yaratabilmiş, demokratik konfederal örgütlenme anlayışına uygun bir bilinçlenmeyi ve davranış yeteneğini kazanmış bireylere ve bunlardan oluşacak koordinasyonlara ihtiyaç vardır.

Yönetim organlarının baskı aracı olmaktan öte, farklılıkları bir arada yürüten, çokluklara değer veren, üslubu kapsayıcı, örgüt değerlerini koruyan bir formasyonda olması örgütlenmenin başarısında önemlidir.

Komün yaşam...

Tüm bu belirtilen hususları bizler Avrupa'da meclis örgütlenmeleri olarak geliştirmek, bölge bölge örgütlemekle yükümlüyüz. Eğer ezberi bozar ve mevcut olanın çok daha ötesinde etkili ve kitlesel bir örgüt kurmak istiyorsak bunun yolu gençlik meclislerinin örgütlenmesinden geçer. Meclis biçiminde örgütlenerek sistemin dışına çıkabilir, kendi alternatifimizi oluşturabiliriz. Her bölgede kurulmuş bir gençlik meclisi ayni zamanda oradaki Kürt gençliğinin kendi Kültürel, Demokratik, Siyasal değerlerinin koruyucusu ve geliştiricisi olur. Her bir meclis gençlik komünleri gibi olur. Komün yaşam ve komün örgütlenmenin nasıl olacağının en önemli işareti Meclisler olabilir.

Her gencin içinde bir parça kendini bulduğu ve içinde kendini ifade ettiği, kendini örgütlediği; ortak amaçları ve değerleri olan, esnek bir yapıya sahip gençlik meclisleri ile Kürt gençleri sistemin etkisinden kurtarılabilir.

Her genç Mücadeleye bir düzeyde katkı sunar. Meclis tüm gençlerin ortak örgütü olur. Bir çok çalışma alanına hitap etmesi nedeniyle de geniş bir kesimi içine alabilir. Önceden oluşmuş bazı ön yargılar da meclis ile aşılabilir. Kendini somut bir örgüt ve eylem gücüne kavuşturdukça, Kültürel, Sportif, Sosyal, Akademik v.b bir çok çalışma ile Çekim Merkezine dönüşebilir.

Önümüzdeki süreç gençlik meclislerini oluşturmak ve buna dönük alt yapı hazırlıklarında bulunarak gençliğin demokratik iradesini en örgütlü şekilde yansıtma süreci olacaktır. Kürt gençliği meclis örgütlenmesi ile Başkan Apo üzerindeki her tür saldırıya karşı çok çeşitli direniş yöntemleri ile karşı çıkabilir. Kürt halkına ve gerillaya karşı yapılan her tür yönelime karşı daha etkili karşı koyabilir. Meclis demek örgütlenmiş gençlik demektir. Örgütlü gençlik ise sisteme karşı tıpkı bir ateş topu gibi darbe vurabilir.

Blühende Hoffnungen im Frühling

Hevidar KOBİN

Auf der ersten Konferenz unserer Freiheitsbewegung (PKK) im Jahre 1981, wurde der Monat, Mai als Monat der Märtyrer erklärt. Der Grund für diesen Beschluss war, dass wichtige Freiheitskämpfer wie Haki Karer, Deniz Gezmis und Ferhat Kurtay im Mai zu Märtyrern geworden sind.

Der Mai ist bekanntlich ein Frühlingsmonat. Im Frühling erwacht die Natur von seinem tiefen Schlaf. Sie beginnt wieder zu blühen, genau wie die Hoffnungen aller unterdrückten Völker.

Auch die Hoffnungen unserer Freiheitsbewegung haben sich nach jedem Frühlingsbeginn verbreitet und vergrößert. Feinde unserer Freiheitsbewegung haben immer wieder versucht unsere Hoffnungen zu zerstören. Als unsere Freiheitsbewegung 1977 nach Kurdistan ging, um mit der Organisationsarbeit zu beginnen, begannen die Feinde anzugreifen.

"Haki wusste, dass die Arbeit in Kurdistan sehr schwierig sein würde, doch er verließ die Universität und machte sich auf den Weg in unser Land, dass ihm noch unbekannt war. Haki konnte tagelang diskutieren und in seinen Augen war jeder Mensch gleich"

Die Feinde wussten, dass die Befreiung des kurdischen Volkes, gleichzeitig die Befreiung des türkischen Volkes und des mittleren Ostens bedeutete. Von daher war ihr erstes Ziel der Revolutionär und Internationalist Haki Karer. Dieses Ziel war sehr relevant, denn Haki Karer war Türke und kämpfte als Internationalist in unserer Partei.

Unser Führer Abdullah Öcalan sagte über ihn: „ Haki wusste, dass die Arbeit in Kurdistan sehr schwierig sein würde, doch er verließ die Universität und machte sich auf den Weg in unser Land, dass ihm noch unbekannt war. Haki konnte tagelang diskutieren und in seinen Augen war jeder Mensch gleich."

Nachdem Haki Karer zum Märtyrer wurde, begannen unser Führer Abdullah Öcalan und seine Freunde als Antwort für diesen Mord, das Parteiprogramm fertig zu stellen. Die gesamte Parteiarbeit wurde beschleunigt, das Volk wurde aus dem Schlaf wachgerüttelt und begann sich gegen die Unterdrückungen zu erheben.

Auch in den Frühling 1978 begaben sich unsere Freiheitskämpfer mit großen und neuen Hoffnun gen.Genau ein Jahr nach dem Tod von Haki Karer am 18. Mai 1977 wurde Halil Cavgun das Ziel der Feinde und wurde zum Märtyrer. Sowie sie es bei Haki Karer taten, schworen sich unsere Freiheitskämpfer den Kampf zu verstärken, nicht nur gegen das faschistische Regime, sondern auch gegen die feudalen Strukturen.

Die Feinde verstärkten zwar die Angriffe auf unsere Bewegung, vor allem mit dem Militärputsch am 12. September, aber unsere Bewegung war zu diesem Zeitpunkt schon stark und unzerstörbar. Zu Beginn jedes Frühlings nahmen die Kräfte, die Hoffnungen und die Sehnsucht nach Freiheit zu.

Während der dunklen Zeit des Putsches, bereiteten sich unsere Freiheitskämpfer auf einen kraftvollen Schwung vor in Palästina. Sie wurden militärisch

www.arsivekurdi.org

ausgebildet und erweiterten ihr Wissen, um nach einer kurzen Zeit nach Kurdistan zurück zu kehren.

Während dieser Zeit wurde ein weiterer Freiheitskämpfer, Abdülkadir Cubukçu zum Märtyrer.

Widerstand im Gefängnis

Ein relevanter Punkt in der Geschichte unserer Freiheitsbewegung, war der vorbildhafte Widerstand im Gefängnis von Amed.

Die bestialischen Foltermethoden und die Repressionen im Gefängnis von Amed(Diyarbakır) während dieser Zeit sind uns allen bekannt.

Als Widerstand gegen die Verleugnungspolitik, setzten Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Esref Anyik und Mahmut Zengin ihre Körper in Brand und bewiesen so, wie groß ihre Liebe zur Freiheit war. Nach der militärischen Ausbildung in Palästina, zogen unsere Freiheitskämpfer wieder nach Kurdistan und begaben sich in den verstärkten Freiheitskampf.

Die ersten Märtyrer dieser neuen Phase waren Mehmet Karasungur und Ibrahim Bilgin. Am 2. Mai 1983 wurden sie von feudalen Feinden in Kandil umgebracht. Heute 26 Jahre nach dem Ibrahim Bilgin und Mehmet Karasungur zu Märtyrern wurden, beherrscht unsere Freiheitsbewegung das Gebiet Kandil.

Das beweist, wie die Verbundenheit und Treue zu unseren Märtyrern unsere Freiheitsbewegung weiterentwickelt hat und trotz der schwierigen Umstände zu großen Fortschritten geführt hat.

Sabri Gözübüyük wird als Gefährte, der ein großes Volk im kleinen Herz trägt beschrieben.

Er trat am 21. Mai 1985 der Märtyrerkarawane bei, sowie unser Genosse Mehmet Sevgat am 28. Mai 1987. Gleich nach dem Komplott am 15. Februar begann eine neue Angriffswelle der Feinde auf das Gebiet Metina.

Unter den Märtyrern dieser Angriffe befand sich auch Sinan (Murat Demirhan), der sogar von den Feinden als „Goldjungen" bezeichnet wurde aufgrund seiner Kriegstaktiken und seiner Intelligenz. Im Mai 1979 wurden auch viele türkische Revolutionäre zu Märtyrern.

Deniz Gezmis, Hüseyin Inan und Yusuf Arslan standen am 6. Mai auf dem Hinrichtungsgestell und riefen: „Es lebe die Brüderlichkeit des türkischen und kurdischen Volkes". Um Rache zu nehmen, bewaffneten sich Mahir Cayan und seine Freunde und kämpften in Kzıldere gegen das Militär.

Auch sie traten der Märtyrerkarawane bei. Ein Jahr später am 18. Mai wurde Ibrahim Kaypakkaya so lange gefoltert, bis er seinen Verletzungen erlag. Um keine Geheimnisse preiszugeben, hielt er seinen Kopf hin.

Unter welchen Umständen es auch sein mag, die Freiheitsbewegung ist durch das Blut und die Mühe unserer Märtyrer gewachsen.

Noch viele Märtyrer folgten ihnen, so dass die blühenden Hoffnungen mit ihrem Blut bewässert wurden.

Kurdische Jugend....

Der Frühling wurde das Symbol, der blühenden Hoffnungen und die Feinde versuchen seit Jahrzehnten unsere Hoffnungen zu zerstören.

Der Feind hat zwar seinen Namen und seine Methode geändert, doch ihre Feindschaft zum Freiheitskampf und zu unseren Freiheitskämpfern hat sich nie verändert. Heute können wir sehen, dass unsere Vergangenheit und unsere Zukunft von unseren Märtyrern strukturiert wurden.

Auffallend ist, dass all unsere Märtyrer sehr jung waren. Dass bedeutet, dass wir, die heutige kurdische Jugend unsere Märtyrer als Vorbilder nehmen sollten und die halbgebliebenen Hoffnungen vervollständigen müssen. Die Märtyrertage dürfen in unseren Augen nicht nur Ehrungstage sein.

Wir, die kurdische Jugend, müssen die Treue und Verbundenheit zu unseren Märtyrern, die von ihnen erschaffenen wichtigen Werte und die Errungenschaften beschützen und diesen Freiheitskampf bis zum Sieg führen.

Lasst uns alle zusammen an jedem einzelnen Tag für die Vervollständigung der halbgebliebenen Hoffnungen und Träume unserer Märtyrer kämpfen.

www.arsivakurdi.org

Wer ist eigentlich Erdogan?

Agit BİNGÖL

Erdogan ist Sohn eines ehemaligen Fischers aus Istanbul, ein Islamist der vor 10 Jahren noch einen islamistsichen Staat wie den Iran forderte... wegen einer Rede in dem er sich zu Hizbullah einer sehr radikalen islamischen Bewegung bekannte wurde er inhaftiert und musste 6 Monate Untersuchungshaft absitzen. Übrigens hat Erdogan die Ehre, die Auszeichnung des Ehrengastes im Teheran der Hauptstadt des Irans zu sein, in der islamistsicher Faschismus herrscht.

Zuletzt machte er sich beim Weltwirtschaftsforum (WEF) in Davos einen großen Namen Bei einer Podiumsdiskussion über den Gaza-Konflikt hielt der türkische Ministerpräsident Recep Tayyip Erdogan eine Hassrede gegen Israel ("Wenn es ums Töten geht, kennen sie sich sehr gut aus") - und dies in Anwesenheit von Israels Präsident Shimon Peres und UN-Generalsekretär Ban Ki Moon! Ganz so im Unrecht ist Herr Erdogan nicht, Israels vorgehensweise gegen Zivile Palästinenser ist ohne zweifel Staatsterror.

Die Frage die hier jedoch entsteht ist, darf sich Erdogan überhaupt zu diesem Thema äußern? In dem Land in dem Du regierst geht man genau so mit Minderheiten vor, warst du es nicht der während den Newroz Feierlichkeiten, dem kurdischen Neujahresfest am 21. März vor der Presse stelltest und sagtest ´´egal ob Frauen oder Kinder, jeder der zum Wergzeug des Terrors wird , wird seine gerechte strafe bekommen!´´ waren es nicht deine sogenannten Sicherheitskräfte die auf dich hörten, waren es nicht die Kinder und Frauen aus Diyarbakır die ermordet wurden...von deinen Sicherheitskräften...waren es nicht 14 Kinder zwischen 8 und 17 Jahren die von deiner Polizei getötet und von deinen Panzern überfahren wurden?

Ja Du bist nicht besser als Shimon Peres.

"In dem Land in dem Du regierst geht man genau so mit Minderheiten vor, warst du es nicht der während den Newroz Feierlichkeiten, dem kurdischen Neujahresfest am 21. März vor der Presse stellte und sagte:"egal ob Frauen oder Kinder, jeder der zum Wergzeug des Terrors wird , wird seine gerechte strafe bekommen!"

Erdogan sorgt in Deutschland auch schon oft von sich reden...

Vor fast 2 Jahren wurde ein Haus von türkischen Mitbürgern in dem 9 Menschen hauptsächlich Frauen und Kinder Ihr leben in Brand ließen.

Erdogan, der zu den vermeintlichen Attentaten auf "Türken" in die Bundesrepublik Deutschland anreiste, hielt eine Rede in der Köln Arena, in der er sich ganz besonders kritisch über die Politik der BDR äußerte. Er bezeichnete Assimilation als das Schlimmste was man einem Volk antun kann. Und forderte türkische Schulen und Universitäten in Deutschland. Fragt sich die Menschheit da nicht, was seit 86 Jahren in dem Land in dem du regierst, passiert? Sind es nicht wir, die Kurden, die Assyrer, die Armenier, die Romas, die Tscherkessen , die Griechen, die Christen, die Alleviten die schon seit fast 90 Jahren assimiliert werden?

Ist es nicht das Sprichwort "ein Land, eine Nation, eine Fahne, eine Religion " das an jedem öf-

fentlichem Gebäude steht, dass die gnadenlose Assimilation der Kurden unterstützt?

Wurde nicht unsere Muttersprache verboten, waren es nicht wir, zu denen man sagte: "Es gibt keine Kurden in der Türkei, es gibt nur Türken, wie glücklich, der sagen kann, das er Türke ist."? Sind es nicht wir, die jeden Montag die türkische Nationalhymne singen müssen und dabei sagen müssen wie glücklich wir sind, weil wir als Türken geboren worden sind.

Wenn dies keine Assimilationspolitik ist Herr Erdogan - was dann?

Der türkische Ministerpräsident Erdogan sagte in Köln: "Assimilation ist das größte Verbrechen, das man einem Volk antun kann." Damit spricht er sich selbst schuldig, dieses Verbrechen gegen das kurdische Volk verübt zu haben.

Die türkischen Medien...

Die türkische Regierung ist auf dem gleichen Weg wie das große Osmanische Reich, zusammenzufallen. Der Faschismus nimmt von Tag zu Tag zu während den letzten Kommunalwahlen z.B. bekamen die ultra Nationalistischen sogenannten ´´Grauenwölfe´´ der MHP die übrigens im engen Kontakt zu NPD steht 18 % der gesamten Stimmen.

Die türkischen Medien machen gemeinsame Sache mit den faschisten, sie führen ihre Propaganda fort und unterstützen so den Krieg in Kurdistan und der Türkei.

Das Beste Beispiel ist der Brand-"Anschlag" bei dem Menschen türkischer Abstammung gestorben sind.

Die türkischen Medien, die nicht an seriöser Berichterstattung interessiert sind, befragten live Kinder, die einen Mann der den Brand-"Anschlag" verübt haben soll, beobachten konnten, kurz nachdem 9 Menschen Ihr leben ließen. Kinder, die sowieso schon verstört und psychisch überlastet sind, ließen sie vor Millionen von Menschen aussagen, dass ein "Deutscher" den Brandanschlag verübt haben soll.

Geht man so mit minderjährigen Kindern um, die Ihre Verwandten im Feuer verloren haben?

Nein, die türkischen Medien berichteten des Weiteren, dass die Feuerwehr nicht schnell genug am Brandort präsent gewesen sei. Es folgte eine Hetzkampagne gegen die Feuerwehrmänner, ein Feuerwehrmann wurde angegriffen und verletzt. Geht man so mit Menschen um, die sich für unser Leben einsetzen? Nein!

Das türkische Regime versucht durch Ihre Medien, die es instrumentalisiert, seine Politik an das Volk zu bringen. "Der einzige Freund des Türken ist der Türke."

Organisation der Großdemonstrationen

Genau so geht es den Kurden in Nordkurdistan (türkisch besetzter Teil), man veranstaltet Hetzkampagnen gegen unsere politischen Parteien, unsere Abgeordnete, unseren politischen Repräsentanten . Vor einer Woche noch wurden 289 kurdische Politiker, der DTP- Fraktion , die Partei der Demokratischen Gesellschaft festgenommen. Erdogan versucht in der Türkei Oppositionelle die Ihm gefährlich werden aus dem weg zu schaffen, nicht anders als Hitler.

Man organisiert Großdemonstrationen gegen all diejenigen die es nicht akzeptieren, zu sagen: "Wie glücklich dem jenigen der sagen kann, er ist Türke".

Dass die Medien als Werkzeug des Staatsterrors in Ankara genutzt werden, sollte jedem bekannt sein. Ganz besonders deutlich wurde dies noch einmal durch die Hetzkampagne gegen die Feuerwehrmänner in Deutschland.

In der Hoffnung in Zukunft in frieden leben zu können alles gute.

www.stewkurd.org

Güneşin ve Ateşin Çocukları

...özlenen ateş yakılmıştı
sonunda
elden ele bütün dünyaya
taşınmıştı
kıvılcım dansıydı gözlerdeki
sevinç
kavga dağlarda bilinci kuşanmış
zindanlarda dirence sarılmıştı
ve haykıran dudaklar
her ihanet vakti çöl çöl yarılmıştı
bir ağıttır belki ağrı'da zilan
deresi, dersim'de lac deresi bir
kanlı şiir oysa bir destandı
Diyarbakır kalesi
ve diyarbakır zindanında
ateşle sevişen 'dörtlerin gecesi'
ne ki zindan - ne ki tutsak olmak
ne ki kavga - ne ki dağlarda
vurulmak
bir sehpada idam olmak ne ki
ihanet utancıyla yaşamak var ya
hani
onursuzluğun lağım çukurunda
yok olmak üniformalı bir
dehak önünde durmak
ve beyninin içindekileri bir bir
kusmak
sonra bir et yığınına dönüşüp
kalmak
işte buydu diyarbakır zindanında yaşamak
sesler ihanete dönüşürdü her
gece
bir tas çorba - bir dilim ekmek
uğruna
ihanetler acılara dönüşürdü
kalleşçe
acılar hep türkülere vururdu
kendini
etten ve kemikten insan olur mu
beyinsiz insan ayakta durur mu
aynı kavgaya gönlünü verenler
dostunu ihanet ile vurur mu
o zindan ki zincir sesidir şarkısı
her sözünde bir çığlık yükselir
her notasında bin öfke
her dizesinde bin isyan beslenir
isyan şiirlere
şiirler yüreklere seslenir
o zindan ki her yemek vakti
tutsak ağızları kanla süslenir
onur kaleleri yıkılırken birer
birer yüreklerde dal budak salar
ihanetler ve düşman kasetinde
ü'ç önder
beyinlerini kusarak düşmana
sergiler aynı anda sıradan bir
nefer, hiç aldırmadan
önderlerinin sesine
tutsaklık içinde özgürlüğü söyler
sus dostum sus - sözün yarıda
kalsın
özgürlük dilinde kilitli kalsın
başlar eğilse de açılsın gözler
konuşan önderler geride kalsın
ne zaman umutsuzluk çökse
direncin kıyısına
bir acı saplanır yüreğin tam
ortasına
koğuşlar susar
parmaklıklar durur
ranzalarda küllenen umutlar
ağlar
geriye doğru atılan her adım
yakılan ateş üstüne yağmur diye
yağar
anlatılmaz bir destandır yaşanan
ne söze gelir ne saza
kırbaçlar sopalara ve zincirlere
karışır
ölüler ayaklara dolanır geceleri
kanlı battaniyelere sarılır
her direnişte tabutlarla çıkılır
dışarı gözyaşları zılgıt seslerine
katılır elleri hep koynunda kalır
kızların, anaların gözleri dikenli
tellere takılır
bir acılı sessizlik sarar yürekleri
dicle'nin suları susuzluğa çakılır
kale burçlarındaki akbabalara
ve üniformalar giyinmiş yeni
dehak'lara yalnızca zindanın
mazgallarından bakılır
bir adam çoğalır bir başına
hücresinde yüreği kawa'dadır
gözleri babek'te
ateşler yanarken dağ
doruklarında ihanet zindan
karanlığında kol gezmekte
kawa'lara babek'lere bir yandaş
gerek, bu zindan karanlığına bir
ateş gerek
çevrilen ihanet çarkını kırmak
için ölümü göğüsleyecek bir
yoldaş gerek
bir anda yırtılır zindan
karanlıkları
sessiz bir gürültüyle sarsılır
duvarlar
patlar bir beyinde newroz
ışıkları
ey ateşin ve güneşin çocukları
hani bilincin sesi yüreklerimizde
gözlerimizde inancın sancakları
nerede
bu gidişe dur demek gerekir
bilirim hücrede her saniyeyi bir
yıl eylerim
bir ateş yaktık sönmesin diye
hiçbir yerde
o ateş sönerse yaşamayı neylerim
bu yüzden ü'ç kibrit ile newroz
günü yüreğimi sizlere armağan
eylerim
üç kibriti bayrak diye devralan
ki dağları delip dostlarına yol
kılan
haykırdı ölüm haberini önde
gidenin
özgürlüğü zindan karanlığında
güneşleyenin...

Adnan YÜCEL

www.arsivakurdi.org

Uğrunda Ölüme Gidilen Yol Kendini Karanlıkta Bir Işık Gibi Hissettirir

Ciwan AZAD

Öyle bir an vardır ki, bir can, bir duygunun simgesi olur. Bütünleşir o duyguyla. Anlamı derinleşir.

Ölümle ikiye bölünmek istenen bir şeydir bu. Kimisi yaşatmanın saflarında kenetlenir, kimisi öldürmek için pusuya yatar; en karanlık yollarını arar can almanın.

Tarih böyle oluşa gelmiştir. Bir bakıma yaşama arzusuyla, ölümün çarpıştığı yerdir dünya. Toplum yasalarının anlamı da bunun içinde düğümlüdür. Kimisi o düğüm çözülmesin ister; kimisi çözülsün düğüm, toplum ferahlasın diye, can vermeyi göze alır...

Sinsiliğin, çıkarın, acının, açlığın, acımasızlığın, korkaklığın, bencilliğin, açgözlülüğün, kalleşliğin, sömürünün kol gezdiği bir dünyada her gün binlerce bebek doğmakta. Şefkate, merhamete, doymaya muhtaç; çıkarsız, dürüst bir titreyiş taşıyan çocuklar. Ve onların büyük kesimini açlık beklemektedir; kalleşlikler, acılar, sömürü... Ve içlerinden bazıları düşünmeye başlar. Düşünür ve düşündükçe yiğitlenir, korkusuzlaşır, bilinçlenir... Eğilir halkının acılarına. Umut verir.

Halkın umudu bir nehre benzer. Ve o nehri besleyen sular vardır.

İster ölüm arayıcılar, bu nehrin önü kesilsin. İsterler; önü kesilen nehir derinleşir, taşar; kurusun isterler bu nehir, sularını gözbağında bulandırırlar, fakat bakarlar ki, dağ su olur, gözyaşı irileşir, dağlaşır; nehre doğru yuvarlanır. Dağ diplerinde ve dağ diplerini omuzlaya omuzlaya köpürür gider o nehir...

Nice isimsiz yiğitler düşmüştür bu dövüşte. Ne var ki, çoğalan acının da bir taşma anı vardır. Canlanır. Kimisi onun soluğu kesilsin ister, kimisi daha gür yaşasın diye canını canına, sesini sesine katar. O an, umudun hesap anıdır.

Bir yanda halk vardır; bir yanda halkın cevherine kök salmış asalaklar. Bir yanda halkla var olan duygular; bir yandan halkın duygularına kurulan pusu.

Tuzlu suda yarası pişen ayak
ve pasıyla kelepçenin incelen bilek kemikleri
yıllarca taşınsa da
çıplak etin altında acısı donuklaştı
Ve ter
ve ipekten dökülen uyku
ve halka halka açılan bahar sabahları
kırılan kaburgaları
gökkuşağıyla sardı
Dostlarından gelen haberler
meraktan bir öpüş seli doldururken gövdene
gururla yükselen bakisini
toprağa düşürmek için
düşman boşuna çabaladı
Artik denizlerdeki dalgalar kadar azgın
çayırlar kadar ferahsın
Yüreğin aşkla örselenmiş bir kere senin

İnançları uğruna ölümün eşiğinde bükülmeden duranları, var olalı beri tanır dünyamız. Çünkü bazı ölüler dünyanındır.

Hemen her ülkede yaşandı bu, yaşanıyor, daha kim bilir ne kadar yaşanacak.

Bir zamanlar Sacco ile Vanzetti ölümün karşısında bekletildi. Dünyanın kılmıştı onları, yaşadıkları şey. Amerika'da elektrikli sandalyede can verdiler. Halkın

www.alevikurdi.org

sevgisi üstlerinden eksilmedi. Çoğaldılar. İspanya'da altı gencin dökülen kanı daha kurumadı. Onları da dünyanın kılmıştı simgeledikleri şey. Kurşuna dizildiler. Halkın bağlılığı varlıklarında dalgalandı. Milyonlarca basıldı resimleri. Bir ucundan bir ucuna dünyaya uzanıp uyudular.

Bir telefon konuşması bir hayatı kurtarıyor...

Bilinir, nice isimsiz ölünün omuzlarında yükseldi Vietnam'da zafer. Ve zaman zaman tümünün adına dikilerek ölümün karşısında bazı isimler, simgesi oldu bu ülkenin. Genç elektrik işçisi Nguyen Van Troi bunlardan biriydi...

Doğduğunda savaş vardı; ülkesi yağmalanıyordu. Ve yağmacılar yerli çeteleri dört bir yanı tutmuştu. Halkı yıllardır direnmekteydi emperyalizme ve uşaklarına karşı. Nguyen, dünyaya baktıkça kendine geldi. Halkın saflarına katildi. Amerika Savunma Bakanı McNamara'nin öldürülmesi görevini verdi ona mücadelesi. Girişimi başarısızlığa uğradı. Vietnam'daki azgın sömürgeci güçleri denetlemeye gelen McNamara, ölümden kıl payı kurtuldu. Nguyen yakalanmıştı. İşkencelerden geçirildi. Troi'nun devrimci bilinci, yurtsever duyarlılığı, kararlılığı bir an bile geri basmadı. Üstelik halk düşmanlarının elinden kaçmak, mücadeleye katılmak için her fırsatı değerlendirdi. İki kez ellerinden sıyrıldı. Fakat ayağı kırılmış, başaramamıştı. Yeni bir fırsatta yine kaçacağını söylemekten çekinmedi; bir de eylemlerinin suç değil, halkına bir borcu olduğunu söylüyordu. Bu iki sözden başka tek şey alamadılar ağzından. Kurşuna dizileceği günü beklemeye başladı. Yakalandığında yirmi günlük karısı, pamuk işçisi Quyen, umut ışığının sönmemesini dileyen bir duyguyla, acı içinde Saygon sokaklarında dolaşırken, gazete satan çocukların birden parlayan çığlıklarıyla irkilmişti: -Son baskı, yazıyor... Bir telefon konuşması bir hayatı kurtarıyor... Telefon Venezüellalı gerillalardan geliyordu. Yani, dünyanın bir başka ucundan. Gerillalar kaçırdıkları bir Amerikalı albayın hayatına karşılık, Nguyen'in hayatını istiyorlardı. Yani Nguyen'in kişiliğinde umudu...

Quyen ne Venezuella'yi duymuştu ne de kocasını kurtarmaya çalışanları tanıyordu. Şaşkınlık ve sevinç içinde, yaşlı ve bilgili tanıdık bir işçiye koşarken, Saygon sokakları da bir anda hareketlenmişti.

Karanlık altında bir şenlik fısıltısı esiyordu

Quyen değiş tokuş sırasında giysin diye, kocasının tek giysisini fırçalayıp bohçalarken, kocasından gelen bir mektup, onun her şeyden habersiz oldugunu gösteriyordu. Quyen daha da heyecanlanmıştı. Nguyen mektubunda -idamımdan sonra karıma iyi bakın- diyordu. Quyen sevinçli haberi kocasına iletmek için zindana seğirmiş, orada olağanüstü güvenlik önlemleriyle karşılaşmıştı.

Satılık, kukla Saygon yönetimi Venezuellalı gerillaları aldatmıştı. Nguyen'i saldık deyip kurşuna dizmişlerdi.

Nguyen öldürüldügünde yirmi yaşındaydı. Onun öldürüldügü zindan, Saygon yönetiminin en sıkı korunan zindanıydı. Fakat bir grup devrimci, akla durgunluk veren bir başarıyla, zindana girip, Nguyen'in kurşuna dizildiği direğin dibinde gösteri yaptılar.

Satılık Saygon yönetimi yeni Nguyenlerle karşı karşıyaydı.

Artık karısı Quyen de devrimin bir neferi olmuştu.

Bugün siyasal nitelikteki cinayetler, dünyada alabildiğine yaygındır. Ölüm kimi zaman ansızın gelir. Kimi zaman ölümle yargılanır, beklenir ve sonunda bir duvarın dibine, elektrikli sandalyeye ya da darağacına doğru yürünür...

25 Temmuz 1968'de Vedat Demir-

www.arsivkurdi.org

cioğlu'nun öldürülmesiyle, Türkiye'de de hızlanmaya başlayan siyasal cinayetlerin sayısı bugün yüzlerin üstüne ulaşmıştır. Yaşları yirmi beşe değmeyen bir kuşak ölümle susturulmaya çalışılıyor. 6 Mayıs 1972'de idam hükmü giyip darağacında can verdiklerinde, Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in yaşları toplamı, o güne dek ölen arkadaşlarının sayısının altındaydı.

Günlerin ölüm haberleriyle geldiği bir dönemdi

Vedat öldürüldüğü gün Deniz, Üniversite Merkez Binası'ndan Sultanahmet'e doğru yürüyen kalabalığın önündeydi. Kavgasına adını kanıyla yazdırdığı ilk yıllardı. Yediği taşlardan sarsılacak kadar ince, genç; geri dönmeyecek kadar gözüpekti...

Günlerin ölüm haberleriyle geldiği bir dönemdi. Yaşadığı kısacık hayatında, en yakın arkadaşlarının bir bir düşüşüne tanık oluyor, bu onu derinden etkiliyordu. Kavgasına ölüm haberleri içinde hazırladı kendisini.

Üçü de inançlarının yolunu kendi görüşleri doğrultusunda belirginleştirdikleri ve bir araya geldikleri zaman, bir gün ölebilecekleri olasılığını biliyorlar ve bunu hiç sorun etmiyorlardı. Birlikte birçok kez ölüme gidip geldiler. Baştan beri aileleri ve yakınlarını, bir gün başlarına gelebilecek olana karşı hazırlamaya çalışıyorlardı.

Köyüne geldiği bir gün üstüne örttüğü yorganın kısa gelmesi karşısında, anasının eğilip Hüseyin'i öperek -Üzülme oğlum, yarın yorganını uzatırım- dediğini anlatıyor babası. Hüseyin, -Benim için böyle bir zahmete girmeyin, belki bu, eve son gelişimdir- demişti...

Yusuf, daha dışarda olduğu günlerde, babasına yazdığı bir mektupta

kendisini unutmaya çalışmalarını istiyordu. Duygulu, gözüpek, şakacı kişiliğiyle Deniz, ilk arkadaş ölümünün acısını tattığı 25 Temmuz 1968'den dört yıl sonra; cesareti, dayanıklılığı ve kararlılığıyla hareket içinde belirginleşen Yusuf ve ağırbaşlılığı, az öz konuşusu, bilgisiyle belirginleşen Hüseyin'le birlikte 6 Mayıs 1972'de darağacına doğru yürüdü...

Bir an vardır, uğruna ölüme gidilir

Cumhuriyet tarihinde solun, infazı can karşılığı olan ilk hüküm giysisiydi bu. Onlar darağacının gölgesinde aylarca bekletildiler. Son tutuklanışlarıyla başlayan serüvenleri, hareket içinde değişik bir gerilim oluşturdu. Arkadaşları için Deniz, Yusuf ve Hüseyin'in kurtarılması kendi hayatlarından daha fazla önem kazanmıştı. Çünkü onların kurtarılmalarındaki anlam, sıradan bir görünümün dışına taşmıştı. Varlıklarından çok, simgeledikleri şey öne fırlamıştı.

Ölümlerini bekledikleri günlerde, dışarıda kendileri için can verenleri duyuyorlar, bu durum onları son derece etkiliyordu. Deniz, saatlerce arkadaşlarının resimlerine bakıyor; Yusuf, büyük bir buruklukla hücresinde sabırsızlanıyor; Hüseyin -hareketin kendilerinin kurtarılması biçiminde odaklanmaması gereğini arkadaşlarına iletmeye çalışıyordu.

Bir an vardır, uğruna ölüme gidilir. Kendi inançları doğrultusunda Deniz, Hüseyin ve Yusuf bunu yaşadı. Inançlarının siyasal yorumu; bıraktıkları mirasın genişlemesine ve derinlemesine değerlendirilmesi tarihin sorunudur. Ne var ki onların son tutuklanmalarıyla başlayan ve asılmalarıyla sonuçlanan bir yargılanmanın üstünden kolayca geçilemiyor. Evet, onlara biçilen hüküm infaz edildi, fakat varolan yasalar karşısında suçları, hükümle uyum halinde miydi? Onların inandıkları yolun degerlendirilmesi, ne kadar tarihin sorunuysa, onların yargılanış biçiminin değerlendirilmesi de, o kadar bugünün sorunudur...

www.arsivekurdi.org

Haki Karer Örnek Alınması Gereken Devrimci Militan Kişiliktir

Zelal NURHAQ

PKK hareketi fedailer ve kahramanlar hareketidir. Binlerce yıldan beridir Mezopotamya topraklarında hep direniş ve savaşlar süre gelmiştir. Bu direnişler yüzlerce belki de binlerce kahraman ve fedai olan insan açığa çıkarmıştır. Yirminci yüzyılın sonlarında yaratılan yeni Kürt direnişinde yine açığa çıkan yüzlerce kahramanlar olmuştur. İşte bu kahramanlardan bir tanesi de Haki Karer yoldaştır. Haki Karer bir Türk evladıydı. Fakat kendisini Kürdistan özgürlük mücadelesine adayarak özgürlük mücadelesinde yer alır ve kahramanca mücadelesini sürdürür ve Apocular ismi ile bilinen PKK hareketinin kurucuları arasında yerini alır. Üniversite yıllarında Başkan Apoyla tanışan Haki Karer yoldaş, o yıllarda daha yeni olan Kürt özgürlük hareketiyle devrimci mücadelesini sürdürür. Kürdistan'ı daha yeni yeni tanımasına rağmen Türk özgürlük mücadelesinin Kürtlerin özgürlük mücadelesinden geçtiğinin farkına vararak bu mücadelede yer almayı bir görev anlayışı ile kabul eder.

"Kürt olduğumuzu bile bilmezken o çoktan Kürt hareketi içerisinde yer almış ve bize de Kürt olduğumuzu öğretmiştir. Bu anlamda da birçok Kürt genci, kendi özüyle buluşmayı, kendi dili ve kültürüyle buluşmayı yani kendini tanımayı Haki Karer yoldaşa borçludurlar"

O yıllarda yeni olan PKK hareketiyle tanışan Haki Karer yoldaş çok kısa bir süre içerisinde, hareketin en çok sevilen ve aranan kadrosu konumuna ulaşır. Gittiği her yerde kendisini çok çabuk kabul ettiren ve sevdiren kişiliğiyle partiye çok büyük kazandırır. Bir çok alanda parti çalışması yürüten Haki yoldaş en çok emekçi yönüyle bilinirdi. O hem çalışarak ekonomik anlamda, hemde parti çalışmalarını da en iyi biçimde yürüterek faydalı olmaya çalışıyordu. Günün yarısını inşaatlarda çalışarak, sırtında çimento ve kumu binanın dördüncü, beşinci katına taşıyarak, günün diğer yarısını da örgütleme çalışmalarına ayırarak kendini kayıtsızca adayan bir militan gerçeğine sahipti.

Mücadeleye ekonomik katkı sunmak için hiçbir işi küçümsemeden, hamallıkta dâhil, her işte çalışırdı. Haki heval birçok arkadaşa eğitim veriyor, arkadaşlar iyi bir eğitim alsınlar, ekonomik sıkıntılarla yoğunlaşmaları dağılmasın diye onların bütün masraflarını da üstleniyordu. Haki yoldaşın kişiliğini yazıya dökmek tabiî ki kolay değildir, ancak elimizden geldiğince bir nebzeda anlatmaya çalışacağız.

Haki yoldaş, kadına karşı da çok farklı bir kişiliği olan birisiydi. Gittiği ailelerde hep kadınla daha fazla ilgilenirdi. Evin kadınlarıyla kurduğu diyaloglarla eve daha rahat girip çıkan Haki yoldaş, aynı zamanda kadının özgürlüğe daha fazla ihtiyacı olduğunun bilinciyle hareket ediyordu. Bu yaklaşımı kadınlarla olan diyaloğunu güçlendirir ve kadının sempatisini kazanırdı. İlişkide olduğu tüm ailelerdeki kadınların Haki yoldaşın kişiliğine adeta aşık olurcasına hayranlık duyduklarını söylemek daha doğru olur. Bu anlamda bir noktayı iyi görmek lazımdır.

Haki yoldaş ezilen bir halk kurtulmadan, ezen bir halkın kurtulamayacağı gerçeğini gördüğü gibi, ezilen cinsin kurtuluşu olmadan, ezen cinsin kurtuluşunun olamayacağını çok iyi tespit etmişti. İşte bu nedenle nasıl ki Türk

www.arsiyakurdi.org

kökenli olmasına rağmen kendisini Kürt özgürlük mücadelesine adadıysa, kadın özgür olmadan erkeğin de özgür olamayacağının bilinciyle kadına yaklaşımı bu derece önemliydi onun için. Bu düşüncesinden dolayı kadının bilinçlenmesine çok önem veriyordu. Gittiği evlerde özellikle kadınlara zaman ayırarak onlarla mutlaka ilgilenirdi. Bazı erkeklerin eşlerine karşı nasıl bir tutum içerisinde olduğunu öğrenmek için evin kadınına zaman ayırarak onlarla mutlaka diyalog kurardı ve olumsuz bir yaklaşım varsa, erkeğe karşı kadınların yanında yer alarak sorunu çözmek için çok çaba harcardı. İşte bunun için gittiği evlerin kadınları Haki yoldaşın evlerine gitmesine çok sevinirlerdi.

Haki Karer yoldaş Önderliği en iyi anlayanlardan biriydi

Kişiliğiyle bunu her fırsatta uygulayandı. Mücadeleye olan bağlılığını yaşamın her noktasında pratikleştirmeyi bir görev bilinciyle ele alır ve uygulardı. İşte bu nedenle Önderlik "O benim gizli ruhumdu" diyerek onun kişiliğini dile getirmiştir. Yani Haki yoldaş Başkan Apoyu çok yakından takip eden ve anlayandı. Anladığı kadar da yaşamsallaştırıyordu. Halk içerisinde Önderlik ideolojisini en iyi biçimde temsil ediyordu. Devrimciliğin belli ilkeleri vardır. Bir devrimci hiçbir zaman sıradan bir vatandaş gibi yaşamaz. O diğer insanlardan farklıdır. Oturması, kalkması, hareketleri, davranışları, yaşam biçimi diğer insanlardan farklıdır. O gittiği her yerde izlenim bırakır, insanlar ona çok büyük saygı gösterirlerdi. Bir devrimci kaybetmeyi hiçbir zaman kabul etmez. İşte bütün bu özellikler Haki yoldaşta mevcuttu. O hep kazanmayı esas alır ve partiye zarar verecek durumlara hiç müsaade etmezdi. "Örneğin" ilişkide olduğu insanlara karşı çok duyarlıydı. Büyüklerle büyük, çocuklarla çocuk, gençlerle genç olmasını bilirdi. Kısa bir zamanda sevilmesinin sebebi, onun bu mütavazi ve saygın kişilik özelliklerinden kaynaklıydı. Önderliğin kişilik çözümlemelerinde Haki kişiliğini örnek vermesi, bir devrimcinin kişiliğinde olması gereken güzelliklerin, onda mevcut olmasındandı.. Hala bu soylu kişiliği yakalamak gibi bir görevle karşı karşıyayız. Bugün bile bizler hala Haki yoldaşın kişiliğine ulaşmış değiliz.

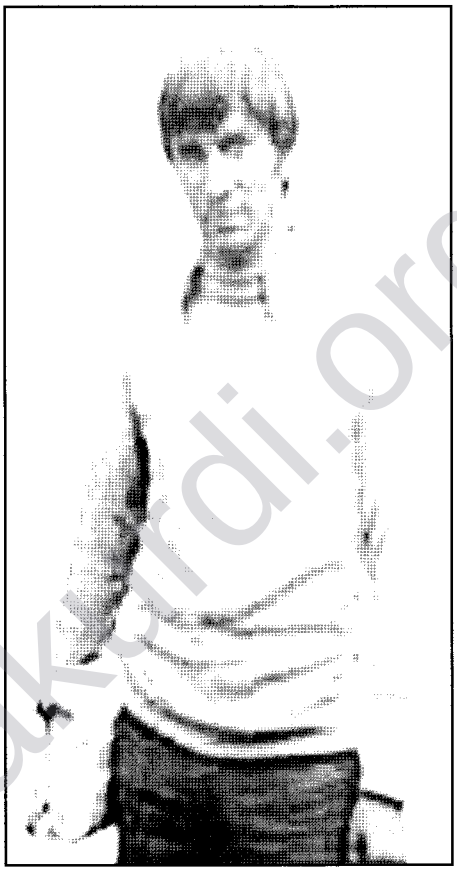

Haki Karer devrimci ilkeleriyle yaşamını sürmüştür

Haki arkadaşın bir diğer özelliği, çok büyük inanıyor olmasıdır. PKK 'nin ilk kadrolarında inanç müthiş gelişkindi. O kadrolar aslında davalarına olan inançları sayesinde çok büyük kazandılar. Apocular da diye bilinen ilk gurupta yer alan Haki yoldaşın bu özelliği müthişti. O canı gönülden inanan ve inancı uğruna oldukça çaba içerisinde olan birisiydi. Kendisi bilindiği gibi Türk olmasına rağmen, Kürt özgürlük mücadelesinde oldukça büyük bir emeğin ve çabanın sahibi, ayrıca bir kahraman kişiliktir. Aynı zamanda birçok Kürt bireyinden daha katılımcı, dürüst, fedakar ve saygın bir kişiliği kendinde temsil etmeyi başarmıştır. Kürdistan özgürlük mücadelesine olan inancı çok güçlüydü. O Önderliğe, partiye, halka, yoldaşlarına ve mücadelesine sonuna kadar bağlıydı. Türk ve Kürt halklarının kardeşliğine inanan ve Türk devletinin Kürtlere yönelik politikalarına karşı mücadele etmenin devrimciliğin gereği olduğunun bilinciyle hareket etmiştir.

Haki Karer yoldaş devrimci olmanın gereklerini her zaman kendi yaşamında yerine getirmeyi bilmiştir. Kürtçe bilmemesine rağmen Kürdistan'ın birçok ilinde parti çalışması yaparak mücadeleye büyük katkılar kazandırmıştır. Bizler Kürt olmamıza rağmen, Kürt olduğumuzu bile bil-

www.arsivakurdi.org

mezken o çoktan Kürt hareketi içerisinde yer almış ve bize de Kürt olduğumuzu öğretmiştir. Bu anlamda da birçok Kürt genci, kendi özüyle buluşmayı, kendi dili ve kültürüyle buluşmayı yani kendini tanımayı Haki Karer yoldaşa borçludurlar. Bunlardan biride benim. Bir Kürt kadını olarak Haki yoldaşa çok şey borçluyum. Onun benim üzerimdeki etkisi ve emeği çok büyüktür. Parti tarihinde Önderlikten sonra beni en çok etkileyen, Haki yoldaştır.

Haki Karer köprü olma gücü ve yeteneğine sahipti

Haki Karer arkadaşın hareket içerisinde çok etkili olması ve sevilmesi düşmanı da rahatsız etmiş harekete geçirmiştir. Düşman Haki yoldaşın yürüyüşünden çok etkilenmişti. Çok kısa bir zamanda bu derece saygın bir yerde olması yani merkezi düzeyde yer alması, üstelik Türk ve Kürt gençliğinin bir araya gelmesi için Haki arkadaş önemli bir düzeye ulaşacaktı. Yani köprü olma gücü ve yeteneğine sahipti. Buda düşmanı kaygılandırıyordu. Türkiye devleti ilk başta Apocuları hafife aldı. Bu yüzden çok fazla hareketimize yönelik bir saldırı olmadı. Bu durum hareketin genişleyerek büyümesini sağladı.

Bu durum tabi ki Başkan Apo'nun büyük ön görüsüyle başarıldı. O süreçte PKK halk içerisinde hem Apocular olarak, hem de talebeler olarak tanınmıştı. 1977 sürecinde Haki yoldaş Antep'te görev yapıyordu. Parti Antep'te çok gelişmişti. O zaman deyim yerindeyse bizim için merkezi bir yer haline gelmişti. Çalışmalarımız bu ilimizde çok yoğun bir biçimde yürütülüyordu. Burada özellikle gençlik çalışması büyük gelişme kaydediyordu. Hareketimize katılımı oldukça fazlaydı. Kadro düzeyinde birçok arkadaş bu ilde kalıyordu. Düşman oradaki çalışmaların gittikçe genişlediğini görüyordu.

Düşman Haki Karer'in korkusuyla kıvranmaktaydı

Türk devleti artık Kürt hareketinin gerçekten çok ciddi anlamda geliştiğini görüyordu. Kürt mücadelesinin giderek genişlediğini ve halklaşmaya doğru gittiğini görebiliyordu. Türkiye'nin her yerine gençlik hareketleri yayılıyordu. Gerek Türkiye solunda, gerekse Kürt devrimci hareketi artık mevcut sistemi tehdit eder bir konuma gelmişti. Fakat o günün koşullarında esas rahatsız eden gelişmekte olan bir Kürt ayaklanmasının hızla yayılıyor olmasıydı.

Bu topraklarda binlerce yıldan beridir gelişmiş olan Kürt isyanlarına karşı sistemin temsilini yapan egemen güçler sessiz kalmamışlardı. O tarihte de yine bu lanetli politikalarıyla iş başındaydılar. Bu sefer enternasyonal bir kimliğin sahibi olan o güzel insandı hedefleri. Evet yine bu topraklarda yeşeren ve insanlığın temsilini en güzel bir biçimde ken-

www.arsivakurdi.org

dinde yaşamsallaştırmak isteyen Kürt ve Türk Halkının evladı olan Haki yoldaştı hedefte olan. Bir avuç egemenin çıkarını savunur konumunda olan ve yüzlerce yıldır Kürde imha ve inkarı dayatan T.C 'nin bunca gelişmelere sessiz kalmasını beklemek aldatmacadan başka bir anlam taşımıyordu. Hareketi en can alıcı noktasından vurmak düşman için çok önem taşıyordu. Üstelik bunu Kürtlerin içerisindeki işbirlikçilerin eliyle yapmak farklı bir önem taşıyordu.

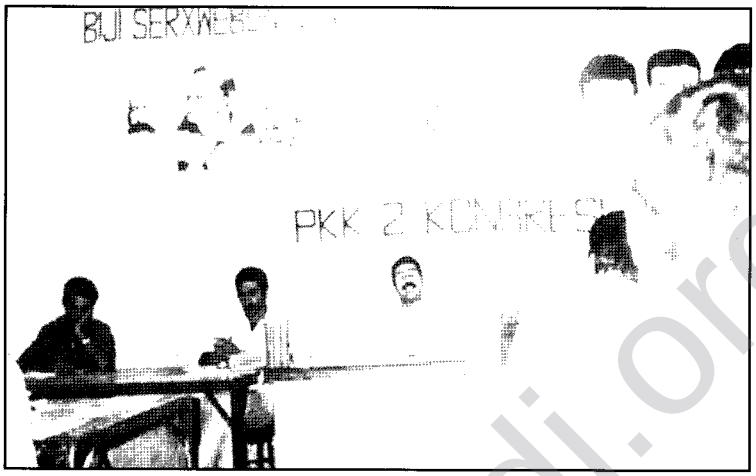

Bizler hazır değildik ve ilk şehidimizi veriyorduk

O zaman hareketimizin içinde yer alan birçok kadrolar böylesi bir şahadete hazır değillerdi. Bize göre devrim acısız ve kansız olacaktı. Üstelik öyle yıllarca sürmeyecekti. Bazen Önderliğin konuşmaları yazı biçiminde bize ulaşıyordu. O yazılarda Önderlik "gittikçe mücadelenin genişleyeceğini, devletin saldırı konumuna gireceğini, içimizden şahadetlerin yaşanacağını, hatta işbirlikçilerin, ajanların içimizden çıkacağını, Halka yönelik saldırıların olacağını ve bütün bunlara hazır olmamız gerektiğini" belirtiyordu.

Biz işin çok farkında değildik, bu yüzden Önderliği anlayamıyorduk. Önderlik bütün bunları nasıl biliyor? Yaşanmamış şeyleri nereden biliyor diye bir birimize sorup duruyorduk. Zamanla Önderliğin söylemleri bir bir yaşam bulunca hep o yazıları hatırlayarak Önderliğin geleceğe ilişkin öngörü gücü bizi şaşırtıyordu. Evet, bizler hazır değildik ve ilk şehidimizi veriyorduk. Türk devleti bizi can alıcı noktamızdan vurmuştu.

1977 de 18 Mayısta Antep'te Nuri Pazarbaşı mahallesinde Haki Karer yoldaşı şehit etmişlerdi. Bizler inanamıyorduk, çünkü böyle bir insanı kaybetmeye hazır değildik. İşte bu nedenle bize göre her şey bitmişti. Artık Kürt sorunu, devrim bizim için hikayeydi. Eskisi gibi çalışmalara gitmeyerek bir bekleme pozisyonu içerisindeydik. Aslında belki merkezi düzeyde ve bu derecede sevilen biri olmasaydı bizlerde bu kadar etkilenmezdik. Düşman hedefi kendine göre iyi seçmişti. Darbeyi nereden vuracağını iyi biliyordu.

Haki yoldaşın hedef seçilmesi öyle sıradan bir seçim değildi

Çok iyi hesaplanmış ve bilinçli bir hedefti. Bu aslında Türk Halkına da bir mesaj vermek oluyordu. Türkiye içinden bu egemen güçlere karşı, Kürt özgürlük mücadelesini destekleyecek olan kesimede bir mesajdı. Osmanlıdan bu yana yüz yıllardır hep katliamlarla bastırılan Kürt isyanlarında olduğu gibi bu isyanı da bastırmak için Türk devleti yine silahlarını kuşanmış ve bir saldırıyı böylece başlatmış oluyordu. İşte esas mücadelemiz bundan sonra başlıyordu. Çünkü bu ne ilk ne de son şehidimiz oluyordu.

O günden sonra Türk devleti artık PKK hareketine karşı topyekün bir saldırı içerisine girmişti. Bu saldırılarda hem partimizi hem de halkımızı sindirme amaçlı hiçbir hukuka ve insanlık vicdanına sığmayan bir uygulamayla halende devem eden bu savaşı böylece başlatmış oldu. Evet, bu savaşta daha nice kahramanları da şehit verecektik.

Kemaller, Hayriler, Akifler, Ali Çiçekler, Beritanlar, Zilanlar, Bese Anuşlar, Mazlumlar ve daha ismini sayamayacağımız çok değerli yoldaşımızın da şahadetlerini görmüş olacaktık. Belki Haki yoldaşı anlatırken hakkını tam anlamıyla veremedik ama elimizden geldiğince bazı güzel olan yönlerini anlatmaya çalıştık. Evet, o güzel insanlara tam anlamıyla layık olmak çok zor olsada mücadelemizi onların çizdiği yoldan sürdüreceğimizi ve büyük bir çabanın içerisinde olacağımızı belirtiyoruz ve Şehitlerimize bağlılığımızın gereği olarak bir kere daha Onlara olan sözümüzü yenileyerek önlerin de saygıyla eğiliyoruz.

www.arsivakurdi.org

Bazinên Giran

Gulan BOTAN

Di şevek tarî de, bi dengê hilhila dilê dayîka xwe rabû. Dayîka wê di nava çeltikê de xwarin amade dikir. Te digot qey ji şevê wext didizî. Biriqandina çavên wê, tarîtiya şeve diqetand. Hilhila dîlê wê, çeltik tijî xwarin kir û bir. Di nîvê şevê de dayîka wê winda bû...

Dema hat, te digot qey çûye cinetê û hatiye. Coşa wê, weke coşa ava biharê bû. Çavên wê û her dera bedena wê ketibû wû coşê û weke rûbarên biharê diherikî nîvê şevê. Te digot qey diya wê ji nû ve hatiye dinê. Li her tiştî cuda dinhêrî. Şewqa dilê wê dida çavên wê yên weke nîvê havînê bayeke hênik bû. Ew baya ku li wan jî dida.

Gelek gotin, nedihatin gotin, lê gelek wate ji nerînen dayika wê diherikîn. Wext hespê rewan bû, kes nedigihîştê. Di bin behna bilbizêk (meşe) û gangilokan de etar dihatin gundê wan. Wan ji etara dikirîn kilê kildankî û bazinên şîn. Bazinên wan ên reng û reng di bin tîrêjên tave de çavên wan diteyisandin. Bazinên wan sivik bûn weke taca bilbizêk û dinane kirê bû. Gelek caran ew diçûn hêlekanê, heta ku êvar dihat ber deriyê ruyê dine, ew jî diçûn ber deriyê mala xwe. Gelek şev û roj her weke vê şevê û rojê derbas bûn... Carek ew mirovê ku di şevê de ji wan re roj dianîn, wan jî dîtin. Bi wan re zarok, dayîka wan re dayik, mezinan re mezin bûn.

Demeke derbas bû ku êdî wê fam kir ku biriqandina wan, ji dilê wan dihat. Ji ber ku carna cilên wan lewitî jî bûn, lê dîsa jî ev mirov spehî bûn. Qirêjê ew ne dilewitandin. Menîfa, di navbera leyîstok û van mirovan de diçû dihat. Di nîvê şevê de roj dida mala wan û Menîfa ji nû ve radibû serxwe û pirsên xwe didomandin.

Carna wê digot qey şev stêrkên xwe li çavên wan mirova direşîne. Lê dema wê li ezmanan dinhêrî, şevê di ezmanan de xwe dîsa xemilandibû. Dîsa wê dipirsî ji dayîka xwe ma vana ji şevê stêrk dizîne? Dayîka wê dikeniya û digot, ew bi xwe stêrk in, ne hewce ye ku stêrkên asîmanan bidizin. Gelek caran Menîfayê li milê wan raket û ket xewn û xeyalan.

Di xewnên xwe de carna bazinê xwe dida wan, lê wan bazinên we nedibirin. Her ji Menîfayê û gelek zarokên din re gangilok û bilbizêk dianîn, bi hev re tac çêdikirin û baz didan helekanê. Wan xwe li ber bayê Çiyayê Gabarê dihejand. Ew roj gelek xweş bûn, lê wext hespê rewan bû, ew nedigihîştinê. Bi ser van rojên ronahî û weke avê zelal de ewrên reş dihatin. Dengê kundan dihat ser serê her malekî. Menîfayê çavên xwe digirt ji bo rojên zelal.

"Ne çûkan, ne jî mirovan dengê Menîfayê nedibihîstin, lê ew dîsa diqêriya û ji xwe re "Bes e, min li dîwaran nexin, bazinên giran ji destê dayika min derxin" digot. Di nav hezar pirsan de hezar qîr dikir, lê dengê wê li wê vedigeriya. Te digot qey Menîfa di nav sarincek kûr de ye, dengê wê li wê vedigeriya"

Rojekî, hin mirov hatin gundê wan. Gelek dikirin qîreqîr û li herkesî dixistin. Menîfayê li wan dinhêrî û di dilê xwe de ji xwe dipirsî "ma dayika wan ji wan re negotibû bi pêlavên xwe ve nekevin hundirê malan. Çavên wan jî weke yê guran ji Menîfayê re û herkesî re tirs dianî. Wê nedixewst li van mirovan binhêre û behna xwe teng bike. Car din Menîfayê kirasê xwe ye çek çêkirî li ber bayê li hev bada û ber bi malê ve çû.

Ew mirovên sar hatibûn mala wan jî. Bi pêlavên xwe yên reş ve çûbûn ser nivîn û doşekên wan. Balgî, kulav, merşik, hemû xistibûn nav hev. Dayîka wê, xwîşk û birayên wê li quncik disekinîn. Yek ji wan, destê xwe avêt porê wê û got. "bu terorîst pîçî" piştre jî Menîfa ber bi quncik ve avêtin. Ev kî ne, kengê hatine, ji wan çi dixwazin, wan get nizanibû. Lê awirên wan ên reş ji ewrên reş sartir bûn. Di bin awirên wan ên reş de, Menîfa bi xeyalên xwe re diaxivî. Di xeyalên wê de çûk hatibû ser kulîlka wan. Lê belê ew çûk dinaliya, Menîfayê lê dinhêrî, dilê wê bi çûkê dişewitî. Li çavên çûkê nihêrt û danî ser destê xwe. Dema çûk danî ser

destê xwe, dît ku striyek di piyê çûkê re çûye û ev strî çûkê diêşîne. Demek darbas nebû, Menîfayê striyê lingê çûkê jê derxist û çûk firiya. Çûyîna çûkê, kêfxweşiyek û êş dida Menîfayê. Di heman demê de, çavên xwe vedikir û didît ku dayika wê ji nav wan derdixistin û dibirin. Du bazin xistin destê dayika wê. Lê ev bazin ne yê etaran bûn.

Ev bazin ne şîn bûn û gelek sar bûn. Di sarbûna wan bazinan de, ara wan mirovan hebûn. Fam nedikir ku wan mirovan çi digotin, nizanibû ku "terorîst pîçî" çî ye. Lê baş dizanibû ku ew bazinên xistin destê diya wê, ne bazinên etaran bûn. Herdu destên dayika wê dianîn cem hev û dixistin xarê.

Van bazinan, behna dayika wê teng dikir. Dayika wê êdî nedikarî xwe ji pîya bigre. Lê wan mirovên weke ewrê reş û sar, nedihiştin ku biçe cem diya xwe. Her ku hespê diçû hespê rewan pişt xwe ve mijeke tarî dihişt û diya wan ji wan dûr dixistin. Menîfayê ne carekê, sed caran ji xwe û wan mirovan dipirsî. Ev çi bazin in we xistine destê diya min? Rengê vana ne şîn e, rihê min diqerisîne. Ma ev mirov nizanin ku bazinen şîn çi ne, ev nizanin pêlava xwe derxin! Weke kundê reş hatine li ser mala me dixwînin. Ev êş bibû striyek û di piyê Menîfayê re diçû, dilê wê û çavên wê dişewitandin. Lê kesî qêrînên Menîfayê nedibihîst û striyên di piyê wê de, jê dernexistin.

Ne çûkan, ne jî mirovan dengê Menîfayê nedibihîstin, lê ew dîsa diqêriya û ji xwe re "Bes e, min li dîwaran nexin, bazinên giran ji destê dayika min derxin" digot. Di nav hezar pirsan de hezar qîr dikir, lê dengê wê li wê vedigeriya. Te digot qey Menîfa di nav sarincek kûr de ye, dengê wê li wê vedigeriya. Kele-

girî bûbû, bilbizêka jî behna wê fireh nedikirin. Dayika wê birin û êdî nedianîn. Dema ku Menîfayê dît ku diya wê di nav şevên bê dawî de winda bû, ji xwe dipirsî "Ez ê sosinan ji kê re kom bikim? Roj kengê tarî bûye? Bazinên giran kengê ketin destê diya min? Şev û roj weke xergemanek digere.

Ez ê kengê şiyar bibim? Nabe roj, nabe êvar, ez naçim devê derî. Dengê kenê hevalên min nayê ji hêlekanê. Bêhna sosin û beybünan belav nabe. Ma qey ez ketime çalê ku kes dengê min nabhîze, nabe şev, ezman xwe naxemilîne, nabe roj ku robar xwe di bin tîrêjên tavê de li hev banade? Ev ken çima xewn û xeyalên min xirab dikin? Ev bazinên giran ji ku anîne, çima diya min birin?"... Her pirsên wiha weke pêlên Dîcleyê dihatin mêjî û bedena Menîfayê didan diçûn.

Êdî di lalbûna xwe de bi xwe re diaxivî. "Çûkê negrî! Şev weke bazinên giran bi ser min de tên. Helîna xwe xira neke, mala me belav kirin. Çengê xwe veke li ber tîrêjên tavê. Di roj û şevan de diya min winda bû. Her dixwazim bikim qêrîn, qiyamet radibe, lê dengê min li min vedigere. Bêje çûkê! Min striyê di lingê te de derxist û ti ji êş û eleman şûştî. Min striyê lingê te avêt nav agir û xweliya wê ber bi çiyayê xir û xalî ve rêkir. Lê ti ji min re bêje ev kî ne? Çima mîna kundê reş li ser xaniyê me dixwînin? Ma kes striyê di lingê min de nabîne çûkê? Nizanin van şevên tarî de ez çawa diricifim? Çima êdî şev xwe naxemlîne, stêrk bi ku ve çûne? Bêje çûkê, nesekine, dengê xwe li ser çiya belav bike. Ez di nav xergemanan de mame roj û şev ketine nav mijê tarî. Kirasê min ê çek çek kirî, şewitandin. Bayê sar, xweliya xewnên min belav dike çûkê. Menîfayê dikir qêrîn û digot lê dengê wê li vedigeriya. Ji ber ku zarok bû û wext tunebû. Lê dîsa Menîfayê ji çûkan re digot ger ku çengê te mezin bin, diya min ji min re bînin. Ger ti nikarî diya min ji min re bînî, min bibe cem wan mirovên stêrk di çavên wan de.

STÊRKA CİWAN

Faşist Zihniyeti Silahsızlandıralım

Kasım Engin

Seçimler geride kaldı. Kürt halkı tüm rüşvet ve satın alma girişimlerine karşı iradeli duruşunu bir kez daha gösterdi.

Kürt halkının artık o eski kandırılmaya yatkın ve ürkütülebilinen Kürt halkı olmadığını bir türlü anlamıyorlar, anlamak istemiyorlar. Bilmeyenlere duyurulur, bu halk Medleşme yolunda ilerlemektedir.

Kürtlerin tarihinde en değerli süreçlerden birisi Medlerin Kürt parçalanışına son vererek ortak bir konfederasyon oluşturmalarıdır. Diğer önemli ve anlamlı bir çalışma da Medlerin öncülüğünde Ortadoğu'da bu birlikteliğin, dönemin vahşetini yaşatan Asurlara karşı sağlanmış olmasıdır.

Ve biz biliyoruz ki bu birliktelik Ortadoğu halklarına özgürlük, birlik, kardeşlik, eşitlik, dayanışma ve adalet getirmiştir.

Birkaç hafta önce bizim Newroz diye kutladığımız günün, bu ortaklaşmış ruhun sonucu olarak ortaya çıktığı söylenir. Özcesi Newroz vahşete, zulme, baskıya karşı verilen bir mücadelenin diğer adıdır.

İşte bu ruhu yaratan Medlerin yaşadıkları, Medleşme hareketidir. Bu ırki bir gelişme değildir. Aksine bir kültürleşmedir. Zerdüşt'ün çizdiği zihniyet yapı taşlarıyla örülmüş, kendine güvenen, eşitlikçi, daha adaletli, daha dayanışmacı, daha özgürlükçü kültürün bir sonucudur.

Medler, önemli bir gelişmeyi yaşadıktan sonra M.Ö. 521 yılında o dönemin Fars aristokratları tarafından iktidarın nimetlerini de arkalarına alarak görülmemiş bir katliamla karşı karşıya kalırlar. Ne kadar Med aydını, dini lideri, önderi, tecrübe sahibi insanı varsa bir günde çok planlı bir katliamla yok edilirler. Ve o günden sonra Kürtler bir baş aşağıya gidişi yaşarlar. Kendilerini bir türlü toparlayamazlar. Bu katliamın yapıldığı günü o dönemin Farsları Magofoni diye kutlarlar. Magafoni ya da Magamoni esasta bir kültürel soykırımdır. Kimliksizleştirmedir. Kendisi olmaktan çıkarılmışlıktır. Ve bu Kürtleri tarihte çok kötü vurmuştur. Kürt düşürülmüşlüğüne götüren yol böyle örülmüştü. Kürt Özgürlük Hareketi ilk doğuşuyla birlikte kendisini yeni Medleşme hareketi olarak isimlendirmişti.

> **"Gencecik evlatlarını gündüzün ortasında katlediyorlar. Sonra da barıştan söz ediyorlar. Doğum günü etkinliklerine gidenlere silahla saldırmalar nerede görülmüş, nerede görülmüş halkın milletvekillerinin dövüldüğü ve nerede görülmüş kadınlara, analara el uzatıldığı..."**

Kürdistan'da ölüm sessizliği aştırılmak isteniyorsa önce Medler gibi kültürel bir var oluş olarak doğmak gerekirdi. Zerdüşt gibi bir güçlü zihniyet ve vicdanı yaratmak gerekirdi.

Kürt Özgürlük Hareketi yeniden Medleşme hareketini çok görkemli gerçekleştirdi. Ve artık Kürt halkı sadece kendi coğrafyasında değil tüm Ortadoğu coğrafyasında kendine güvenin, kardeşleşmenin demokratik kültürün, temsilin, kadın şahlanışının ve özgürleşmenin adıdır. Kürt halkı tüm bunları kendi direnişiyle görkemli ortaya koymaktadır.

İşte önce Kürt işbirlikçileri, sonra Türk işgalci faşist güçleri ve onlara akıl babalığı yapan emperyalistleri bunu iyi göreceklerdir. Yeniden Medleşmeyi yaratana bu halk sonuna kadar bağlı kalacaktır. Göklere çıkaracaktır, kutsayacaktır. Bu halk böyledir. Ona yapılan iyiliği de kötülüğü de unutmaz. Dostunu da düşmanını da iyi bilir.

Bu halkın ayağa kalkışını şahlanışını gerçekleştiren

www.arsivakurd.org

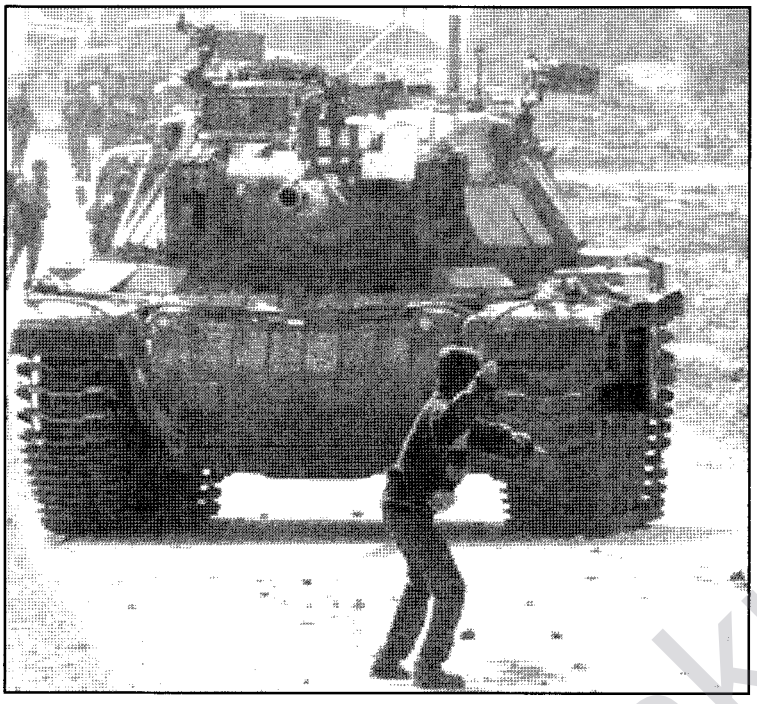

Kürt halkı dünyanın en hoşgörülü halkıdır

Başkan Apo'yu bunun için sahiplenecektir. Doğduğu yerleri kutsayacaktır, doğuran anayı tanrıçalaştıracaktır, doğum gününü kendi doğum günü olarak bilecektir, onun yaşamını kendi yaşamı olarak ele alacaktır. Ve onun özgürlüğünü kendi özgürlüğü olduğunu bildiği için ona ölümüne bağlı yaşayacaktır. Ve bunların hepsini bir milat yani tarihin başlangıcı olarak kabul edecektir.

Ya bunu bilmeyenler, ya da bilip de tahammül edemeyenler Amara'ya yürüyüşü hazmedemiyorlar. Doğum günü kutlamasına gidenlere vahşice saldırıyorlar. Gencecik evlatlarını gündüzün ortasında katlediyorlar. Sonra da barıştan söz ediyorlar. Doğum günü etkinliklerine gidenlere silahla saldırmalar nerede görülmüş, nerede görülmüş halkın milletvekillerinin dövüldüğü ve nerede görülmüş kadınlara, analara el uzatıldığı...

Obama'nın da gerçeği görmesi lazım

Öncelikle tüm Kürtlerin -özelde de güneydeki Kürtlerin- bunları görmeleri gerekiyor. Silahların neden bırakılmayacağını görsünler. Doğum gününe tahammül edemeyen, BerŞn ismini parklara verilmesine izin vermeyen yerlerde bu halkı savunacak bir gücün olmasının kaçınılmazlığı iyi görülmelidir. Sonra da Türkiye'de demokratların ve aydınların, sanatçıların bu durumu görmesi gerekiyor. O kadar barıştan, silah bırakmaktan söz ederken hemen yanı başlarında sivillere silahlar doğrultuluyorsa orada barıştan ne kadar söz edilebilir. Önce bu faşist zihniyeti durduracak eylemlerin gerçekleşmesi gerekiyor ki bu topraklara huzur gelsin.

Kendilerine Newroz'da olay yaşanmadığına pay çıkarıyorlar. Öyle değil, siz silah kullanmayın, siz provoke etmeyin, siz tahrik etmeyin, siz hakaret etmeyin, siz onur kırıcı yaklaşmayın bu halk dünyanın en barışsever halkıdır. Bu halk dünyanın en bağışlayıcı halkıdır. Bu halk dünyanın en hoşgörülü halkıdır.

Ve siz yeter ki bu halka biraz saygılı yaklaşın, bu halk saygılı yaklaşımın en anlamlısını size gösterir. Son olarak da Türkiye'yi ziyaret eden Obama'nın da bunu görmesi gerekir.

Türkiye bir Kürt ismine tahammül edemeyecek kadar ırkçı ve kafatasçıdır

Onun atalarına yapılanları biz iyi biliyoruz. Ancak onun atalarının en azından bir isimleri vardı. Biz Kunta Kintaların isim değişikliğine karşı ne kadar direndiğini bilen insanlarız. Çocukken izlediğimiz bu sahneler belleğimizde halen canlıdır. Türkiye bir Kürt ismine tahammül edemeyecek kadar ırkçı ve kafatasçıdır. Bir parka verilecek Berfin ismine-ki bu Kardelen çiçeği demektir-hoşgörü gösteremeyecek kadar ırkçıdır. Milliyetçidir.

İşte bunun için Obama silahsızlandırmak istiyorsa önce bu zihniyetlerin silahsızlandırılmasıyla başlamalıdır. Önce bu zihniyetlerin faşizan özelliklerden arındırılmaları gerekir. Dünyanın jandarması olduğuna inanan bir gücün başkanı önce silahsızlandırmaya buradan başlamalıdır. Aksi taktirde Obama'nın Kunta Kintalarla bir bağının olmadığını düşünmek hepimizin hakkı olacaktır.

www.arsivakurdi.org

STÊRKA CİWAN

Özbilinci Olmayanın Ahlakı Olmaz

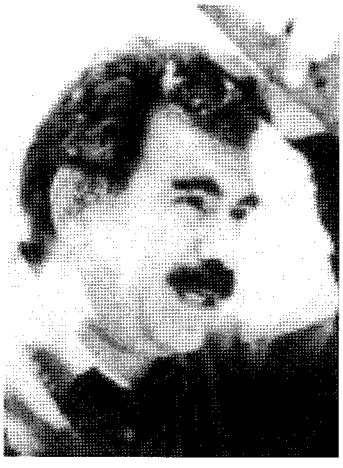

-Özgürlük Notları-

Abdullah ÖCALAN
1998 Çözümlemeleri

"Ne yapıp yapıp, çok zor da gelse, zorlanın ve doğrularla yürüyün. Hele doğrular size egemen oluncaya kadar, onları yaşam tarzı haline getirinceye kadar bir yürüyün, göreceksiniz yenemeyeceğiniz bir hedef, aşamayacağınız bir engel, yenemeyeceğiniz bir düşman yoktur. Ama o doğrularla yürüme gücünüz var mı? Doğrularınızı çoğaltacaksınız ve onlara egemenlik hakkı tanıyacaksınız. Kendinizden önce doğruların egemenliği!"

Olumsuzlukların birçoğunu yıktık, kadını çektik özgürlük sahasına. Erkeği de klasik erkek olmaktan çıkarıyoruz. Savaşın, aşkın, özgürlüğün zemini doğuyor. Zaten bütün bu savaşlar bir yerde bunun içindir de. Ama zafer daha tam değil. Kadın daha yeni kendini buluyor. Onun için diyorum, bu YAJK çerçevesi, kadının kendi kendisini bulmasıdır. Bırakın bu fukaraları, bir dağ parçasında kendilerini tartışsınlar, kendilerini konuşsunlar. Bacaklarını güçlendirsinler, iradelerini, bakış açılarını güçlendirsinler. Ve bunların hepsi gerekli aşk için. Bunlar aşkın maddi koşullarıdır. Bunlar olmadan, zavallı köylü kızını bulmuşsun, bu rezalettir!

Mesela benim, zavallı bir kadınla olmam mümkün değil. Siz hemen "alayım da, bilmem ne yapayım" diyorsunuz. Bende tam tersidir. "Aman Allah! Beni bundan kurtar" derim. Veya bana göre en büyük ilişki, büyük ölçüleri, ilkeleri olan birisi ile olabilmektir. Böyle bir kompleks var bende. "Zavallı bir kadınla asla olunamaz" diye tanımlanabilinir. Ama o şerefsiz bazı alçak teslimiyetçiler var, bunların ilk yaptıkları, zavallı kadınları ele geçirmek ve kullanmak. Korkunç bir kötülük bu tabii. Gerçek bir militan buna tenezzül etmek şurada kalsın, bununla savaşandır. Tutkusu, özgürlüğüdür. Şimdi erkekte de, kadında da özgürlüğe böyle yürüme oldu mu, işte ona yol olacaksın, ona köprü olacaksın. Önderlik gerçeği bunu yapıyor. Bazı kadınları bu temelde dağa çıkardı, yaşama çekti, savaşa çekti. Ve bunlar doğru sevmenin maddi zeminidir, kendisi değil daha.

Utanmıyor musunuz? Mesela bu kaba erkekle, bu zavallı kadınla ne aşk yapılabilinir! Hiçbir şey yapılamaz. Durumunuz utanç vericidir dünya alem karşısında. Bu utancı bile yenmeniz için, çok önemli çaba harcamanız gerekiyor. Sevgi isteyen, ilişki isteyen, önce bu utancı kendi arasında boğmalıdır. Önce "ben gerçekten sevgi kişi-

liği miyim, değil miyim?" sorusuna yanıt vermelidir. "Sevgim bana ve başkasına yarar mı getiriyor, zarar mı getiriyor?" Buna yanıt vermelidir. "Kadınlığım değerli mi, değil mi? Kadınlığım sonuç alıyor mu, sonuç veriyor mu?" Bunu kendine sormalıdır. İşte bu, bilinçli olmak, yani özgür olmaktır. Ve en iyi ahlak, bu bilinçle karar vermektir.

Toplum ahlakı kölelik üzerine kurulmuştur

Öz bilinci olmayanın, ahlakı olmaz. Ahlakı köledir; işte gelene gidene kendini kullandırtır. Bu da ahlaksızlıktır. Toplumu, bu açıdan ben ahlaksız olarak değerlendiriyorum. Ahlak dedikleri, en derin ahlaksızlıktır. Çünkü kölelik üzerine kurulmuştur. Kölelik üzerine kurulan ahlakın, vatanı yok, gücü yok, siyaseti yok, eylemi, savaşı yok. Sadece kölelik hukukuna göre bir zavallıyı eline almış. Bu, en büyük düşkünlüktür. Burada ahlak, moral aramayın bulamazsınız. Kölelik temelinde cinsiyet üzerinde kurulu namus ve ahlak, aslında en büyük ahlaksızlık ve namussuzluk oluyor. Ve bunu derhal yıkmak gerekiyor. Tartışmalarınız böyle gelişmeli. Herkes önce kendi içinde yapmalı. Cinste, cinsellikte kendini en azından köleliğin ahlaksızlığından kurtarıp, özgür insanın bilincine kavuşturabilmelidir.

Tabii bu ilk adım. Daha da bunun üzerine çok şey bina edeceksiniz. Güzellik ilkesi de bunun bir gereğidir. Estetik tamamen bir devrim meselesidir. Karşı-devrimin çirkinleştirdiğini, devrim güzelleştirir. Veya bizde estetik, sanat, ilk defa devrimle insan ilişkilerine giriyor. Daha önce düşmanın dayattığı çirkinliktir. Devrimin estetiği vardır, bizde çok çarpıcıdır. Devrimin zaten kendisi estetiktir, öyle olmak durumundadır. Güzellik yaratıcısı eylemdir devrim. Onun için diyorum, bu yenilir yutulur olmayan kişiliklerinizi ne yapalım? Yaptığım devrimci tanım, aynı zamanda güzellik tanımıdır. O devrimci tanımı kendinize uyarlayın, müthiş güzel olursunuz. O zaman da sevilirsiniz, seversiniz. Kanun böyle diyor. Devrim bunu böyle söylüyor, ben icat etmiyorum.

Devrimin dışında başka çözüm çaresi yoktur

Bebek gibi ananızın kucağında sevilmek istiyorsunuz, ama bu ayıptır. Siz bir bebek değilsiniz ki! Ben sizin bu ilgi tarzınızda hep bunu görüyorum; "Birisi beni kucağına alsa da, sevse bebek gibi". Bu, aşk mıdır? Bu, özgür ilişki midir? Ya himayeye alma, ya himayeye kendini vermedir. Bu da ayıptır. Bu tarzı aşacaksınız.

Sanıyorum konular giderek açıklığa kavuşuyor. Ama içini doldurmak da sizin işinizdir. Bunu ben dayatmıyorum. Bunu devrimci yaşam, özgür yaşam istiyor. Eskiden derlerdi, yeryüzü tanrısı, gökyüzü tanrısı, kadın tanrısı. Böyle birçok tanrı yaratmışlardı. Biz de Özgürlük Tanrısı diyelim. Bunu Özgürlük Tanrısı istiyor, ben değil. Günümüzde buna sosyalizm diyoruz, işte, sosyalizm istiyor.

Yurtseverlik diyoruz, o istiyor. Başka tanrılar da vardır; karanlık tanrısı cehenneme boylattırır, karanlığa götürür. Bu da var. Bunlar da düşmandan kaynaklanan tanrılardır. Onlar da hükümlerini icra ederler. Hayat böyle, tarih de hep böyle der. Ben bunları tanım diye dayatmıyorum. Açın tarihi; bunun korkunç mücadelesi ile doludur. Ve bu mücadele günümüzde daha da şiddetlenmiştir. Adına bilimsellik denilen bir tarzla daha da amansız kılınmıştır. Bizim durum yürekler acısı. Bir an önce biz de bilimsel, felsefi olarak kendi savaşımıza cesaret etmeliyiz. Başka bir çaremiz yok. Nasıl ki kanserin çaresi yoksa,

devrimin dışında başka türlü sizi bu hastalıktan kurtaracak bir ilaç yoktur. Çaresi, etkin, yetkin, çerçevesini çizdiğimiz devrimciliktir. Bu konulara da böyle bir açıklık getirmiş bulunuyoruz.

Doğrularla yürüyebilen en büyük devrimci kişiliğe sahip olur

Madem çok istediniz buraya gelmeyi, işte size buranın anlamı! Biz bunun öğretmeniysek, siz de bunun öğrencisi olun. Başka ne işe yarayabilirsiniz? Yaşamın en iyi öğrenciliği bu çerçevede gelişebilir. Bütün bunlarda yalnız söz benim değil, sizindir de. Ben sadece tartışma ortamını açıyorum, inandığım doğruları söylüyorum. Ve hep şunu da söylemişim; doğrular hep inatçıdır, doğrular en büyük devrimcidir, doğrular yenilmez. Neden ben yenilmiyorum? Çünkü doğruların ta kendisiyim. Kendimi doğrularla o kadar iç içe yürüttüm ki, bütün dünya bir oldu hala kendilerine göre beni çözemediler.

Gerçekten böyledir. Doğrularla en büyük yürüyen, en büyük devrimcidir. Bir kişi ne kadar doğrularla yürürse, hele hele doğruları çeşitlendirerek yürürse, o kişiyi kimse yenemez. Bir kişi doğrularla ne kadar oynarsa, cambaz bile olsa en kötü ölüm ona gelir. Ben dünyanın en zayıf, çocukluktan beri belki de en çaresiz kişiliğiydim. Ona bulduğum çözüm, inanılmaz bir öğrenme tutkusu ve "doğrular nerede ben orada" yaklaşımıyla hiç kimsenin ilgi göstermediği doğrulara amansız yaslanma, onlarla yürümeyi bir tarz haline getirme; işte bunlar önderlik gerçekliğini yarattı.

Zorlansanız da doğrularla yürüyün

Siz zayıflığın en temelinde yer almışsınız. İnanılmaz ölçüde yanlışlarla yaşıyorsunuz. Benden çok daha güçlü yönleriniz var. Bunlar şimdi zarar veriyor size. Çünkü yanlışların egemenliği altındasınız. Bu kadar yanlışların egemenliği altında olan bir kişilik mahvolur ve oluyorsunuz da. Ne yapıp edip, çok zor da gelse, zorlanın ve doğrularla yürüyün. Hele doğrular size egemen oluncaya kadar, onları yaşam tarzı haline getirinceye kadar bir yürüyün, göreceksiniz yenemeyeceğiniz bir hedef, aşamayacağınız bir engel, yenemeyeceğiniz bir düşman yoktur. Ama o doğrularla yürüme gücü var mı? Doğrularınızı çoğaltacaksınız ve onlara egemenlik hakkı tanıyacaksınız. Kendinizden önce doğruların egemenliği! Çok sayıda doğruların egemenliği olursa, gerçek bir komutan, gerçek bir yöneticisiniz, her konuda gerçek bir savaşçısınız. Böyle sonuçlandırıyorum.

İyi bir diyalog iyi bir eğitime götürebilir

Bunun yanında belki diyaloglarınız olabilir. Bizim sistemimizde diyaloglar da önemli bir yer tutar. Daha iyi anlaşılmaya yol açabilir diyaloglar. İyi bir diyalog, iyi bir eğitime götürebilir. Özellikle işlediğimiz hususlarda eksik ve hatta karşı olduğunuz yanlar varsa, beni yere serecek kadar sorgulayabilirsiniz. Özgür tartışma ortamımız var. Önce söylem düzeyinde birbirimizi yanlışlıklarda yere sermeli, doğrularda ayağa kaldırmalıyız. Öyle ahbap-çavuşça benim yanlışlarıma kafa sallamayın ve yine doğrularımı da uyuyormuş gibi dinlemeyin. Bunlar yakışmaz. Nefret ediyorum bu tip kişiliklerden ve yaklaşımlardan.

Düşmanın en son yönelimi şu temelde; güya olduğumuz yeri füzeyle vuracakmış, güya öyle bir eğilim beliriyormuş. Şunu da söylüyor, "askerimiz demiş ki 'Doğu'da işi hallettik. Bizden bu kadar'. Fakat asker rahat

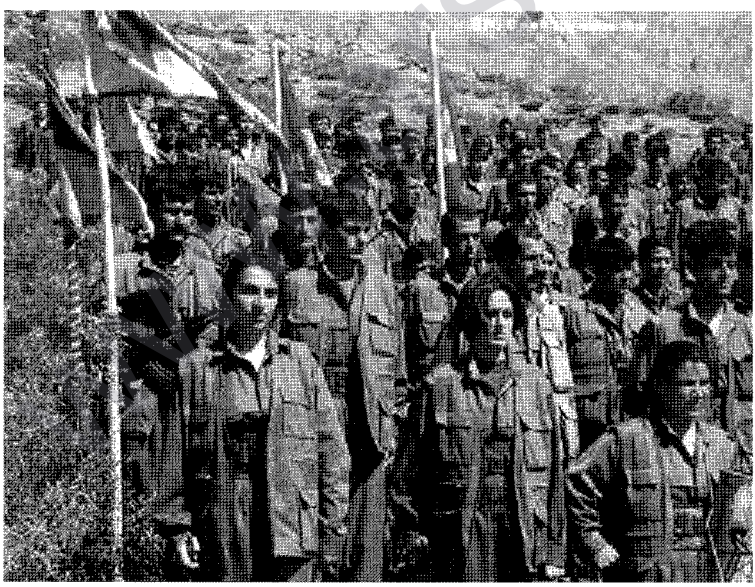

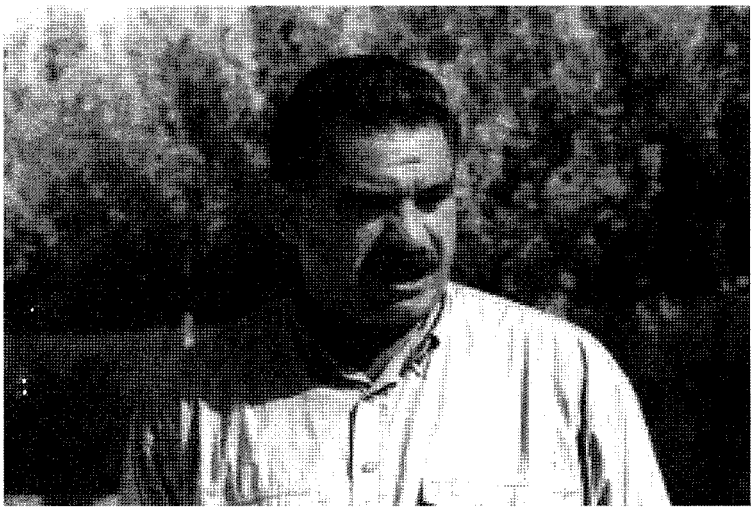

değil. Hükümetimizin ekonomik, sosyal paketler açması gerek". Onu da denemişler, bu da yeterli değil. Aklına ben geliyormuşum, "falan yerde ya en etkili teknikle vurmak gerekir ya da oradan çıkarmak gerekir" demişler. İlginç bir durum. Kocaman ordusunu da devreye sokmuş, "olduğu yeri korkutalım; ya oradan kaçırtalım, ya vuralım" diyorlar. Bu bir gerçeği kanıtlar buranın önemini çok iyi bilmeniz için söylüyorum, çalışmalarımız, kesinlikle düşmana başarı şansı vermiyor. Bu şerefsiz, sözümona ünlü komutan de ne diyordu? "Orada her devre, bizim bütün yıllık operasyonlarımızı boşa çıkartır. Dolayısıyla orası halledilmedikçe bu savaşın hepsi fasa fisodur. Boşa can, mal, kan kaybeder".

Bu ne demektir? Diğer bir deyişle, biz başarılı çalışıyoruz. Düşmanın eşi benzeri görülmemiş ordu gücüne, dünyadan aldığı her türlü tekniğe rağmen biz başarılıyız. Bu, bunu gösterir. Onun için diyorum; bunu kendinize maletmeniz gerekiyor. Bu ortama geldiniz, bu ortamın büyüklüğüne inanın. Büyüklüğüne layık olarak, kendinize, yenecek bir gücü kazandırmanız gerekiyor. Bir füze gelip size vursa, ben ne yapayım! Tehlike somut. Onun için günlerin kıymetini çok iyi bilmek, bir an önce eğitimini zafer kişiliğinde tamamlamak, herhalde bu düşmana vereceğiniz en etkili karşılıktır.

Basit yaşamlar insanı tüketir

Evet, kısaca bizde düşünme sınırsız, irade sınırsız, çözüm sınırsız da; sorun, sizin ne kadar bunları kendinize maledeceğinizdir. Akıllı öğrenciler bunu kendine maletmeyi bilen öğrencilerdir. Hemen hemen bütün esasları her gün size çeşitli örneklerle göstermeye çalışıyorum, ama hakkıyla öğrenemezseniz ben ne yapayım? Babadan kalma bin defa yenilmiş, ezilmiş, bitmiş, tükenmiş özelliklerle kendinizi dayatırsanız, ben ne yapayım? Siz buraya geldiniz, Önderlikle yoğunlaşmaya, Önderlikle öğrenmeye. Ben de size elimden geldiğince ortaya koyuyorum. Ben buyum.

Benimle olmak isteyenler, böyle anlamak, böyle yapmayı bilmek durumundalar. Aksi halde yanar, kavrulurlar. Oluyorlar da nitekim. Suç onların eksikliğinde, onların anı anına bu gerçeği yaşayamamalarında. Savaşa, onun her aracına dökememelerinden kaynaklanıyor. Büyük facia, trajedi bu temelde doğuyor. Bu da değerlidir. Çok değersiz demiyorum, ama yine de facia, trajedi çok acıklıdır. Basit yaşam ise aldatıcı yaklaştığındandır. Sefil oluyor, rezil oluyor, onun da sorumlusu kendisidir. Zavallı, çok utanılası, gülünesi durumunda ısrar ediyorsa, ben ne yapayım!

Kendinize mutlaka layık kılmanız gereken militanlıktır

Tüm bunlara rağmen umut her geçen gün daha da büyüyor. Yendiklerimiz var, başardıklarımız var. Daha yenmemiz, başarmamız gerekenler var, düşmanımız var. Zaten düşmanıyla anlamlıca savaşmayı bilemeyenler, yaşamı kazanamazlar. Yani düşman var diye korkmuyoruz, ama yenememekten korkuyoruz, hata yapıp kötü yenilmekten korkuyoruz. İşte bunu da gidermenin yolu, buradaki derslerden geçer. Beni de vurabilirler. Bu teknikle vurulmak hiçbir zaman yenilgi değildir. Ama siyasette vuramadı, moralde vuramadı, örgütlenmede vuramadı, hatta savaşta da vuramadı. Hepsi başarılı bizde.

Bir insanın fiziki varlığı, belli bir zaman süresiyle sınırlıdır. Tarz, zafer tarzıysa, birçok savaş da bu temelde verilmişse, sadece yapılması gereken, sizin gibi genç savaşçıların eksik kalan veya tam yürünmemiş zafer yolunda üzerine düşeni yapmasıdır. Bu da hem temel görevinizdir, hem de göz dikmeniz ve kendinize mutlaka layık kılmanız gereken militanlıktır.

www.arsivakurdi.org

Devrimci Kültür ve Ahlak

Cemşid PİRAN

Konu başlıkları ve genel tanımlamalar biçiminde kültür ve ahlakı tanımlamak, ne olup olmadıklarını tartışmak, günümüz toplumsal sorunlarının anlaşılması ve çözümleri için önemlidir. Konuyu daha fazla güncel sorunlar bazında değerlendirmek için iki başlık altında ele almak yararlı olabilir. Tartışıldığında da görüleceği gibi, günümüz açısından kültürü devrimcileştirmenin dışında, yine ahlaklı olmanın da devrimci olmaktan başka çaresinin olmadığı görülecektir. Bunun için günümüz kültür ve ahlakına devrimciliği dayatmak gerekir. Aslında günümüz realitesi içinde Kültür İnsanın Kendisinden Doğaya Kattığı Her Şeydir

Kuşkusuz konu 'kültür ve ahlak' olunca bunu bir iki gün içerisinde tartışmak, tartışmaları bir iki günlük derse sığdırmak mümkün değildir. Hem kültür, hem de Önder Apo'nun toplumun vicdanı olarak tanımladığı ahlak, bizzat toplumun ve insanın gelişimiyle bağlantılı kavramlar oldukları için, bu konuda insana ait ne varsa bu başlıklar altında tartışılabilir. Bunun için tartışma konularımızın kapsamı oldukça geniştir. Konunun tümünü tartışmaya ne gücümüz yeter, ne de bunun için planladığımız zamanımız yeterlidir. Ama tartışmalarımızın sonunda bir çerçeve ortaya çıkaracağımıza inanıyoruz.

Kültür nedir, nasıl tanımlanabilir? Bu soruya ilişkin değişik gibi görünen, ama özü ifade eden birkaç görüş dile getirilebilir. Kültür denildiğinde sadece 'kültürcüler' olarak adlandırdığımız insanların yaptıkları mı anlaşılmalıdır? Yoksa bu kültür başka bir şey midir? Nedir bu kültür dediğimiz şey?

Kültür için genel anlamda, "doğaya rağmen" insanın yarattığı her şeydir denilebilir. Kültür yaşam tarzıdır, kültür kimliktir; kültür bir halkın ya da bir ulusun tarihten bu yana kendini var etme tarzıdır, onun dilidir, ilişkileri ve yaşam tarzıdır. Her halkın ve ulusun tarihten bu yana yarattığı değerler ve bir de bu değerlerle kendisini ifade etmesidir.

Bu konuya kafa yoranların her açıdan "Tamam, kültür tanımı işte budur" dedikleri bir tanım yoktur. Araştırmacılar kültüre yönelik 164 tane tanım tespit etmişlerdir. Bu, elbette kültürün tanımlanamayacak bir şey olduğu anlamına gelmez. Kültürün tanımlaması yapılırken, bütün tanımlamalar içerisinde değişmeyen bir unsur vardır. Nedir bu? Burada dört ayrı tanımlama gibi duran vurgularla kültür izah edilemeye çalışıldı. Her dört ifadelendirme de insanla ilişkili bir şeyleri anlatmaya çalışıyor. 'Doğaya rağmen' insanın yaratımından, insanın yaşam tarzından, insanın kimliğinden, bir de insanın bir halk olarak tarihte yarattığı şeyler biçiminde birer kavramlaştırma yapılmaya çalışıldı.

"Kültürü insanlar yapar, içersinde insanın emeği vardır. İnsanın değişim ve dönüşüm süreçlerinde yarattığı ürünlerle bunların zaman ve mekan içinde farklılaşmış biçimlerinin hepsi kültür içinde yer alır"

Önder Apo son Savunmasında kültürü tanımladı. Kültürel bir bakış açısıyla tarihi ve toplumu değerlendirdi. Kültürün toplumsal yaşam içindeki varlığının ne olduğunu izah etti. Bu tanımlamalardan konumuzu daha iyi anlamlandıracak olanını kısaca hatırlatalım. "Dar anlamda kültür bir toplumun zihniyetini, düşünme kalıplarını, dilini ifadelendirirken, geniş anlamda buna maddi birikimlerinin de (ihtiyaçları gideren tüm araç gereçler, besin üretme, saklama, dönüştürme biçimleri, ulaşım, savunma, tapınma, güzellik araçlarının toplamı) eklenmesini ifade eder."

Kültür direkt insanla ilişkili bir şeydir. Örneğin bir taş,

ve toprak insana rağmen tanımlanabilir. Suyu ve ağaçları böyle tanımlamak mümkündür. Nihayetinde yeryüzündeki varlıklardır bunlar. Hayvanları da böyle tanımlayabiliriz.

Ama kültür denildiğinde, insanla tanımlama zorunluluğu ortaya çıkıyor. İnsan olgusuyla ilişkilendirilemeyen herhangi bir tanımlama kültürü doğru tanımlayamaz. Bu kadar tanımlamanın geliştiriliyor olması da, kültür denilen şeyin çok kapsamlı bir gerçeklik olmasından kaynağını almaktadır. Burada da dile getirilmeye çalışıldı; kültür insanın yarattığı her şeydir. İnsanlaşma olgusunun ele alındığı süreçle başlayan, bunun içinde devam eden, insanlığın yarattığı maddi ve manevi her şey kültür denilen olguyu ifade eder. Zaten Önderlikten yaptığımız alıntı irdelendiğinde, kültürden kast edilenin insanın tüm tarihi boyunca yarattığı değerleri olduğu iyi anlaşılır.

Kendi varlığını güvenceye almak

İnsanlık milyonlarca yıllık bir oluşum sürecine dayanır. İnsan on binlerce yıldır toplumsal bir varlık biçiminde bilinçli bir şekilde yaşamaktadır. İnsan o kadar muazzam şeyler yaratmıştır ki, onları getirip bir tanımlama içerisine hapsetmek mümkün değildir. Ama dediğimiz gibi, genel tanımlamalar içerisinde en çok kabul gören tanımlamalar da vardır. Kültürü insanlar yapar, içerisinde insanın emeği vardır. İnsanın değişim ve dönüşüm süreçlerinde yarattığı ürünlerle bunların zaman ve mekân içinde farklılaşmış biçimlerinin hepsi kültür içinde yer alır. O yüzden biz kültür derken, Önderliğin tanımlaması yanında, dile getirmeye dört ayrı ifade içinden birini de esas alabiliriz.

'Doğaya rağmen' demekten çok, doğa içinde veya üzerinde insanın yarattığı her şey kültür kapsamına girer diyebiliriz.

Şimdi burada bir şey daha ortaya çıkıyor: Biz 'doğaya rağmen' veya 'doğa içinde' dedik. Bu söz ne demektir? Bu, doğanın insanlar karşısında bir duruş, insanların yaratımları karşısında bir engel ya da zorlayıcı unsur olduğu anlamına mı geliyor? Buradan hareketle insan şöyle bir yorumda da bulunabilir: Demek ki, kültürel yaratım denilirken, bunun ilk aşaması, insanın canlı bir varlık olarak yeryüzünde yaşam mücadelesinde ihtiyaç duyduğu bir takım ürünleri sağlayıp kendi varlığını güvenceye almasıdır. Kültür yaratmanın birinci aşamasını yaşamın sürdürülmesine vesile oluşturan bu ürünleri sağlama işinin gerektirdiği arayışlar ve bu arayışlar içinde ortaya çıkan sonuçların neden olduğu maddi ve manevi kazanımlarla başlatmak mümkündür.

İnsan en zayıf ve en güçsüz varlıktır

Bir varlık olarak insanın yeryüzünde yaşaması için karşılaması gereken temel ihtiyaçlar nelerdir? İnsanın temel güdüleri olarak açlık, korunma ve cinsellik güdüleri vardır. Bu güdülere cevap verilmesi uğraşısı en basit yaşam davranışıdır. Güdülere dayalı yaşam en basit yaşamdır. Örneğin hayvanlar böyle yaşar. Ama insan böyle olamaz. Böyle olmadığı için de kültür yaratması lazımdır. Özellikle açlık ve korunma güdüsü -ki, bunlar insanın en zayıf tarafını da ifade eder-, bunların neden olduğu biyolojik ihtiyaçlar giderilmeden insan yaşayamaz. İnsanın kültür yaratan bir varlık olmasının temelinde bu güdülere cevap verme uğraşısı vardır. Bir anlamda bu, kültürleşme işinin startı oluyor. Biyolojik olarak insan tespit edilebildiği kadarıyla dünya coğrafyası üzerinde yaşayan en zayıf ve en güçsüz varlıktır. Bu zayıflığın giderilmesi gerekir ki insan denilen varlık yaşayabilsin. İnsan güdülerinin gücü de bu zayıflığın giderilmesinde devreye girmiştir. Güdüler öğretmiştir, yol göstermiştir. Bunun için güdülerin gücünü küçümsemeyelim. İnsan güdülerinin hayvanlarınkinden farkı vardır. Bu fark anlaşılmadığı zaman ne olur? Kapitalizmin yarattığı "maymunlaşma" gerçeği ortaya çıkar. Bir anlamda güdülerinin özellikleriyle kazanan insan kaybedebilir de. Bu anlamda insanın bu güdülerinin kendi biyolojisinde yarattığı ihtiyacı giderebilmesi için vereceği mücadele insanlaşma mücadelesi oluyor ve bir varlık olarak ancak bu pratikle dönüşebiliyor. İnsanın bu mücadelesi ve bu mücadeleyle yarattıkları ilk kültürleşme olgusudur.

Bu özellikler kültürel bir varlık olmamız için kendi başına yetmez. Bunların kültür yaratması için çok önemli başka bir şeye daha ihtiyaç vardır: Toplumsallaşma. Toplumsallaşma olmadan kültür olmaz. İlerde bu gerçeğe daha kapsamlı değinmeye çalışacağız. Kültürleşmeye neden olan tüm diğer özelliklerimizin toplumsallığımızdan kaynaklandığını belirtmeye çalışacağız. Fakat toplumsallığımızın da zayıflıkların bir sonucu olduğunu belirtmek mümkündür. Yani insan kendini var etmeye yeltenince, diğer canlılardan değişik bir ortam ve ilişkiye muhtaç olduğunu da sanırım ilk defa güdüleriyle hissediyor. Toplumsallaşınca da, bu zayıf yanlarının

www.arsivakurdi.org

giderilmesi çabasından edindiği şeyler kendisini acayip bir mecraya sürüklüyor. Gerçekten de insanlık hikâyesi doğada en ilginç, ilginç olduğu kadar anlaşılmaya muhtaç bir hikâyedir. Bu hikâyeyi kültür ve ahlak olgularının anlam ve gelişim süreçleriyle anlatmak en doğrusudur.

İnsan toplumsal bir varlıktır

Toplumsal varlık olmak, herhangi bir hayvan sürüsü gibi olmak değildir. Değişim ve dönüşüm yaşayan insan, yeryüzündeki herhangi bir varlık ve herhangi bir canlı gibi değildir. Bu farklılıktan ötürü insanların yarattıkları şeylere kültür denilir. Kültür insanın kendisinden doğaya kattığı her şeydir. Kültür dediğimiz yaratım ya da değişim ve dönüşüm, yeryüzünde olmayan, ama insanlar tarafından yeryüzüne mal edilen şeylerdir. Tabii insan bunları öyle yoktan var etmiyor.

Doğa üzerindeki diğer canlılardan yararlanarak ve mevcut diğer maddelerden değiştirip dönüştürdüklerinin katkısıyla kültür yapıyor. İnsanın toplumsallaşma pratiğinde yaşanan derinleşme ilerledikçe, kendi aklının ve zihniyetinin gücüyle yeryüzünde başka benzeri olmayan, adeta sıfırdan yaratım diyebileceğimiz kadar köklü ve güzel ürünler de yapar. Bunun nedeni, varlık olarak insanın kendi toplumsal yapısının ortaya çıkardığı ihtiyaçlardır. Toplumsallık bilinçli bir insan eylemi olduğu için, insanın toplumsallaştıkça yaptıkları toplumsal yapının ihtiyaçlarına göre olur. Demek ki toplumsallığımız güçsüzlüğümüzü giderirken, diğer yandan bizlere yeni görev ve sorumluluklar da yüklüyor. Toplumsallık hem ihtiyaçları gideriyor, hem de yeni ihtiyaçlar yaratıyor. Belki şöyle demek lazım: Toplumsallık yenilmeyecek yeşillikler ve kendisinden kaçan hayvanlarla dolu kocaman bir ovadır. Yenilecek bitkilerin tohumlarıyla doludur. İnsana "Al bunları yetiştir ve yaşa" demektedir.

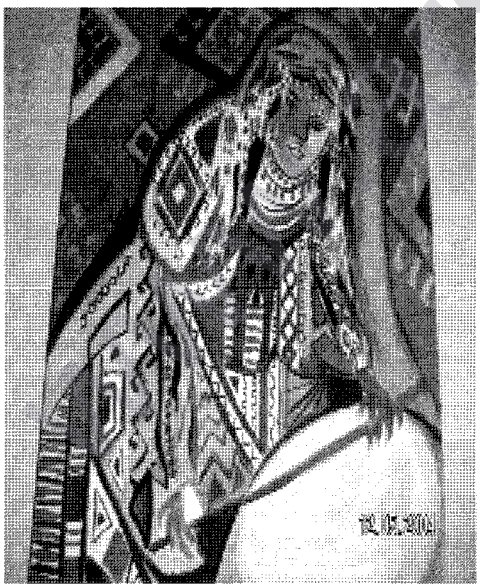

Yaratıcılık...

Toplumsallığı bu olanakların kullanılma tarzına insanın kendisinin karar vermesini gerektiren bir olanak olarak da formüle etmek mümkündür. Toplumsallıkla edilen bilinçlilik, insanın doğada kendi kurallarının çok önemli bir kısmını kendisinin yapmasına yol açıyor.

Toplumsallık geliştikçe, ortaya çıkan ihtiyaçların giderilmesi ve sorunların çözümü insan yaratıcılığının gelişmesine etkide bulunuyor. Bu durum insanlığın ilginç şeyler yapmasına yol açmıştır. Bu anlamda kültürleşme ile insan, doğa üzerindeki tüm varlıkları -taşı, toprağı, havayı, yeraltı ve yerüstü kaynaklarını- kendi süzgecinden geçirerek, ihtiyaçlarına cevap verebilir bir mecrada işleyerek yeniden biçimlendirir. Örneğin taştan ev yapar, ağaçtan gemi yapar, madenleri işleyerek bir sürü yeni şey ortaya çıkarır. Bu yaratımlar karşısında adeta insanın aklı durur. İnsan coğrafyayı değiştirir, bahçe eker, ağaç diker, tarla eker, hayvanları alıp evcilleştirir. Hayvanları evcilleştirerek ürünleriyle yaşamını idame ettirir. Bütün bunlar kültürleşmenin ifadesidir. Yani o hayat ovasını kendisine ait bir yaşam cennetine dönüştürür.

Tanımlama

Örneğin insandan başka hiçbir varlık ağaçları değişik aşamalardan geçirdikten sonra keresteden ev yapmaz. Hiçbir canlı insanlar gibi gemi yapmaz. Böyle bir şey doğada oluşmamıştır. Bunun için insanın yaptığına kültür diyoruz. Bir tanımlamada belirttiği gibi, kültür bu anlamda insanın kimliği oluyor. Kimlik de budur zaten. Yani insan nedir diye sorulursa, insan bütün bunları yaratandır demek mümkündür. Yoksa insanı sadece biyolojik bir olgu olarak tanımlayamayız. Çünkü biyolojik yapımız hayvanlardan çok farklı değildir. İnsan da hücre, doku, organ, sistem denilen karmaşık maddeler organizasyonundan oluşur. Bu biyolojik yapılar, dizilişleri farklı olsa da, tüm canlı varlıkların ortak özelliğidir.

Genel biyolojik tanımlama itibariyle yaklaşıldığında, insan öteki canlılardan öyle çok farklı bir varlık

değildir. İnsanın farkı işte bu ürünleri yaptığında ortaya çıkıyor. Zaten insan nedir sorusu sorulduğu zaman, insan kendisini bir de bir kültürel varlık biçiminde tanımlar. Yani insan kendisini yaptıkları temelinde tanımlamaktadır. O zaman biz kültür derken insandan bahsediyoruz ya da insandan bahsederken de aslında insanın emeğiyle yarattıklarından bahsediyoruz. Bu noktadan hareketle, bu nasıl bir insandır, bu nasıl bir grup veya bir toplumdur, bu nasıl bir halktır denildiğinde, öyle çok soyut tanımlamalar geliştirmek yanlış olur. Kültürü ifade ederken, yaşam tarzı dedik; diğer bir tanımlamada da tarih boyunca yarattığımız şeylerden bahsettik.

O zaman bir insanı, bir grubu, bir toplumu ya da bir halkı ele alırken, bunlar kimdir sorusuna cevap, yarattıklarına bakılarak verilmek durumundadır. İnsanlar için yarattıkları, emekleri ve pratiği dışında yapılan tanımlamalar niyetsel tanımlamalardır. Tanımlama ölçümüz yaşam tarzına bakılarak yapılmalıdır. Yaşam tarzı derken de basit, dar bir çerçeveden bahsetmiyoruz. Bu çok köklü bir tanımlama gerektiriyor. Bu tanımlama tarihe uzanmalıdır. Kendimizi şu anki durumumuzla tanımlayamayız.

Biz yaratımdan bahsettik, insanı yaratmaktan söz ettik. O zaman insan açısından bir tanımlama yapılırken, bütün insani yaratımları, insanın yaşadığı değişim ve dönüşümleri göz önünde bulundurarak bir tanımlama yapmamız gerekecektir. Yine insan tanımlanmasının bütünlüklü olması için de tüm özelliklerinin değerlendirilerek bir tanımlanmanın yapılması gerekir.

İnsan nasıl bir insandır?

Nasıl ki insanı tarihinden kopuk ele almak bencilce bir yaklaşım olursa, bütünlüklü ele almamak da sübjektif ve duygusal tanımlaya yol açar. Bu, kültürel bir tanımlama olmaz. Kültürleşerek kendini yaratan insanın bazı yanları iyi, bazı yanları kötü olabilir. O zaman bu nasıl bir insandır? Bir insan yalan söylemiyor, ama konuşmasını da bilmiyor, öyleyse iyi bir insan değildir, eksik bir insandır; iyi konuşabiliyor, ama pratiği yoktur, öyleyse eksik bir insandır; yapıyor, ama yaratıcı değildir, öyleyse iyi değildir. Yani insan açısından böyle bir tanımlama olmaz. İşte fiziği var, ama estetiği yoktur; öyleyse eksik bir insandır. İnsandır, ama davranışları güzel ve çekici değildir, iticidir; eksik bir insandır. Çünkü ne dedik? İnsan kendini yaratır, bu biçimde kendi kimliğini var eder. Kimlik derken bütün bu şeylerden bahsediyorsak, o zaman bizim kendimizi, kendi toplumumuzu, topluluğumuzu, kültürel kimliğimizi var eden tüm değerlerimiz temelinde tanımlamak gibi bir zorunluluğumuz ortaya çıkar.

Eğer bazı yanları iyi, bazılarında kötü olarak belirteceğimiz eksiklikler varsa, o zaman neden insanda böyle bir durum ortaya çıktı sorusu akla gelir. Acaba neden insan kendisini var eden tüm insani yanlarını bir denge içinde tutmuyor, geliştirmiyor? Bu kader olabilir mi? Ya da hangi insan zaafı var ve hangi zayıflığı halen giderilmemiş ki, bu durumlar ortaya çıkıyor? Bu soruların cevabını kısa bir iki cümlede vermek mümkün değildir. Ancak eksikliklerine rağmen insanı yaşatan toplumsallığı ise ve bu toplumsallığı içinde kendisini var eden kültür yaratma biçimiyse, bu durumda bu her iki olgunun sorgulanması gerekir. Çünkü mevcut durum, yani insanın hem iyi hem kötü hallerinin yan yana olması, hele hele aralarında derin uçurumların bulunması toplumsallığa uymaz. Toplumsallık eksikliğimizi ortadan kaldırmak için bulduğumuz çaredir.

O zaman bu sorunların nedeni, toplumsallığımızın veya içinde yetiştirildiğimiz kültürleşmemizin biçimiyle ilgilidir. Bu sorulara şimdilik bu kadar cevap yeter.

Yani bu ikilemin kader olmadığını bilmek gerekir.

STÊRKA CİWAN

Piro Mazlum'a

Silah ARKADAŞI

Bu günlerde yine bir hareketlilik ve koşuşturmadır almış başını gidiyor. Telaş yok ancak heyecan oldukça büyük. Birileri geliyor yerine yeni birileri gidiyor. Aslında bu gidişler bahar aylarında başlamıştı ve halen sürüyor. Kimin nereye, ne zaman, niçin, nasıl gittiğini bilmiyorum. Bildiğim bir tek şey varsa oda bir anda birilerinin çıkıp geldiğini ve gitmek üzere olan birilerinin vedalaşmak için yanı başımda bittikleridir.

Bu gidiş ve gelişlerin çok fazla yabancısı da sayılmayız. Aslında nereden gelip nereden gittiklerinin de. Ama yinede tam olarak bilmiyorum. Bilmekte istemiyorum. Nereye gitseler bir daha geri gelecekler ve biz yine görüşeceğiz diye bildiğim için bilmek istemiyorum. Nihayetinde dağın bir yerinden gelip bir başka yerine gidiyorlar. Ülkemin bir güzelliğini bırakıp bir başkasıyla buluşmaya gidiyorlar sonuçta. O yüzden de gelip gittikleri yerler çok önemli olmuyor gerilla için.

İnsana dokunan ise her gidenin arkasında bir şey bırakarak gidiyor olmasıdır.

Kimisi bir not bırakıyor, kimisi yarım ay tadında bir gülüş, kimisi bir mendil, kimisi hüzünlü bir bakış, kimisi son kez uzattığı bir bardak çayın tadını, kimisi son sözlerini ve kimisi de gerillanın her şeyi olan albümünü bırakıp gidiyor...

Umutlarını, ruhunu, güzelliklerini koru, sevgini büyüt sözleriyle başlıyor ayrılıklar gerillada.

Yükleri ağır...

Giden gerillaların yükleri ağır olur. Ağırlığın büyük bir bölümü hüzün olurken diğer bölümü ise çantaları olur. Bu gün yanımızdan ayrılan bir grup gerilla içersinde bulunanlardan birinin söylediği bu sözleri insanı derinden sarsıp etkiliyor. Çantanızda ne var ki ağırdır diyorsunuz dediğimizde ise şunları söylüyor, "Aslında pek bir şey yok. Selam, kelam ve birkaç ihtiyaç malzemesinden başka bir şey yok. Ama yinede ağır geliyor bize. Ağırlığı da içindeki selam, kelam ve notlardan geliyor. Yılların özleminin saklı olduğu bu emanetler ağırdır. Öyle kolay kolay taşınmazlar. Bu emanetler sağlam bir şekilde sahiplerine ve yarının çocuklarına ulaşması gerekir." Gözü yolda, yüreği yoldaşlarının sevgisinde olan gerillanın bu sözleri beni derinden etkiledi ve bir o kadar da düşündürdü. Emanetler... Kutsal ve yarınlara ulaşması gereken emanetler ne olabilirdi ki...

Gerillanın umudu, sevgisi, özgürlük tutkusu, yarınları simgeleyen bakışları, yarım gülüşü ve sıcacık yüreğidir bu kutsal emanetler. Notlarda ve selam kelamların hepsinde bunların vurgusu var da o yüzden kutsal emanet oluyor. Bir başka gerilla da bu ay ayrılıkların ayıdır. Onun için yazmak gerekir diyor. Bu kısa sohbetin ardından, bu alana geldiğimde tanıştığım ve arkadaşları arasında Piro Mazlum olarak tanınan gerilla gelip yanıma oturuyor. Piro Mazlum dağlara ve yıllara meydan okurcasına geçirmiş yıllarını. Yıllardan beridir gerillada. Kürdistan'ın adım basmadık toprağı, koklamadığı çiçeği, geçmediği boğazları, çıkmadığı zirveleri kalmamış gibi. Onunla buralara geldiğimde tanıdım. Ve daha önce birkaç kez birlikte kısa yürüyüşlere de çıktık. Bu sefer ise bensiz bir yürüyüşe çıkıyordu. Gideceği yer çok fazla uzak değildi.

Çok yakın bir zamanda belki de görüşecektik. Ama nedense onun gidişi dokundu bana. Yüreğime oturdu. Evet yoldaş gidiyorum ama bu kez sensiz bir yolcuğa çıkacağım diyordu. Zamanımız kısa da olsa yakaladığımız fırsatı değerlendirerek koyu bir sohbete daldık. Çok geçmeden birlikte gideceği arkadaşlar Pirimiz gidiyoruz dediler. Piro o zaman avucunun içinde tuttuğu hazinesini bana uzatarak al sende kalsın. Bir dahaki sefere görüştüğümüzde verirsin diyerek birkaç fotodan oluşan albümünü bana uzattı. Hazinesiydi. Çünkü yıllarını, yollarını ve dağlarını anlatıyordu o albüm. Hazinesiydi. Çünkü toprakla buluşan yoldaşlarının gülüşü sinmişti o albüme. Hazinesiydi. Çünkü

www.serxwebun.org

geleceğin şen çocuklarının fotoğrafları vardı o albümde. Piro'nun albümünü aldım. Sımsıkı tutarak getirip çantama koydum. Onlarda bizimle vedalaşarak ayrıldılar. Yolunuz açık olsun diyebildik ardları sıra sadece. Evet yolları ve yürekleri açık olsun. Onları güzel yarınlara taşısın. Bundan başka diyecek bir sözümüzde yok ya...

Gidenleri bir daha görebilecek miyiz?

Piro'yla vedalaşırken birkaç gün önce çıktığım birkaç günlük yolculuktan geri dönerken bize rehberlik eden Akif adındaki gerillanın söyledikleri geldi aklıma. Dar bir patikadan geçiyorduk. Serin bir çeşmeye yaklaştığımız bir sırada gideceğimiz yönden gelip bir başka yere gitmekte olan bir grup gerillayla karşılaştık. Kısa süren bir selamlaşma ve vedalaşma faslından sonra yolumuza devam ettik.

O sıra Akif bize dönerek "Eskiden gidenler geri dönüyordu. Ama şimdi gidenler çok fazla geri dönmüyorlar. Gidiş yolundayken onlarla vedalaşmak son görüşme oluyor. İşte bu insana dokunuyor" dedi. Akif'in neden bunu söylediğini sorduğumuzda ise bunun iki nedeninin olduğunu, birinin çalışma alanlarının kapsamının genişlemesinden ötürü bir yere giden birinin artık uzun yıllar orada kalacağını bu yüzden bir kez daha görüşmeleri yılları alacağını söyledi. Bir diğer nedeni çıplak bir gerçek olan savaş ortamında olmamızdan ileri geliyor. Yani hiç beklemediğin bir anda, beklemediğin bir yerde bir merminin gelip seni bulmasından dolayıdır diyerek savaşın acımasızlığına vurgu yapıyor. Akif 'in söyledikleri en az bu günkü Piro'nun gidişi kadar dokundu bana. Çünkü gördüklerimi bir daha bende çok istiyorum. Ve acaba görebilecek miyim diye o günden beri kendi kendime sormaya başladım. İnsanın her istediği hele hele Kürdistan'da hiç olmadığı için o günden beri en fazla düşünmeye başladığım konu bu oldu. Belki de dönecekler. Ama bu kez arkalarında bıraktıklarını göremeyecekler. Ya da göremeyebilecekler. İşte buda bir başka acı gerçek gerillada.

Artık bende de onların kutsal emanetleri var...

Çekip gittiler. Bulutların arkalarına doğru gittiler. Ufuklarda siluetleri görünmeden geçip gittiler. Her giden yine arkasından bir şeyler bıraktı. Belki onlar alışıktır bu habersiz gitmelere ama ben hiç değilim. O yüzden de ayrılık gidenlerin adıdır dedim. Bu yüzden bu gidişler en çok bana dokundu. En çokta Piro Mazlumun gidişi bana dokundu. Öyle diyorum ancak elbette ki yoldaşlarına da en az benim kadar dokunmuştur.

Önce içindeki selam, kelam ve notlar ile birde hüzünden ötürü 'ağır yükümüz' dedikleri çantalarını sırtladılar. Omuzlarına silahlarını asıp çıktılar.

Ve çekip gittiler. Yolların ve dağların ardına doğru. Özlemleriyle buluşmaya doğru gidiyorlardı.

Bu kez bana da bazı kutsal emanetlerini bırakarak gittiler. Artık bende de onlara ait kutsal ama ulaşmamış emanetler var. Gidişlerinden sonra Piro Mazlumun gülüşü ile albümü, bazılarının yarım bakışı, diğer bazılarının özlem dolu yüreklerinin sesi, göremediklerine iletmem üzere bıraktıkları selam ve kelamları kutsal emanet olarak bende kaldı. Artık bu günden itibaren bende onların kutsal emanetçisiydim.

Arkalarından yolunuz açık olsun özgürlük yolcuları diyerek özlemimizi dile getirdik...

Gidenlerle belki birkaç gün sonra bir başka mekanda ve zamanda görüşeceğiz.

Ama bugünkü gidişler dokundu bana. En çokta Piro Mazlumun...

Yolun açık olsun Pirom...

Hazinen yani albümün emin ellerde. Hiç merak etme...

www.arsivakurd.org

Benliğimde Gülüşün

Zafer ROJİN

"O içimde her zaman çocukça sevincimin neşesi oldu"

Yalçın yüksek kayalıklarıyla Cudi dağının efsanevi görüntüsü hafızamdan hiç silinmeyecek bir olgudur. Batısında Cizre, güneyinde Silopi, kuzeyinde Şırnak, uzaklardan görebildiğimiz Zaho şehri ve doğusunda Haftanin yaylalarıyla Cudi; Olağan üstü güzelliktedir. Her zaman içimde onu görüyormuş ve sanki onu her zaman hissediyormuşum gibi varlığını sürdürür.

1988 yılı bahar sonlarıydı. Altı yaşına giriyordum ve her hangi bir insanın gözlerini yaşama yumabileceğini düşünemeyecek kadar küçüktüm. Dar düzlüklerde bahar yağmurlarıyla küçük su gölleri oluşmuş, çiçekler solmaya başlamıştı. Ağaç yaprakları arasından güneş ışınları "Sefine" doruğundan içimize kadar geliyordu. Tarihte büyük bir öneme sahip olan Cudi'nin en yüksek doruğu "Sefine", Nuh'un gemisinin durduğu yer olarak bilinirdi. Toplumda Nuh'un Tufanı denilen büyük sel olayının ardından ilk kurulan köy olarak söz edilen "Heştan" köyü -ki bu köy 1996 yılında Türk ordu güçleri tarafından boşaltıldı- Cudi'nin eteklerinde hala varlığını sürdürüyordu.

Cudi'nin kuzey yamaçlarında içinde yaşadığımız Gundikê Remo köyü, stratejik bir platoda kuruluydu. Soğuk, tatlı pınar suları, küçük ırmakları, her türden meyve ağaçlarıyla doğasal olarak büyük bir ihtişama sahipti. Köy Cudi dağında her zaman isyanlara tanık olmuş, yurt severlik duyguları gelişkin, bu yüzden de ağır baskılara maruz kalmış bir yapıya sahipti. Tarım ve hayvancılıkla uğraşan köyümüz tüm ihtiyaçlarını kendi üretimiyle karşılamak durumundaydı. Köyümüz yer altı madenleri açısından da zengindi ve bunlardan işlenebilen kömür için açılan ocaklar vardı.

Yaz başı sıcak bir gündü. Köyün yukarısında, sık ormanlığın içinde "Nevaner"dediğimiz köyün otlağı vardı. Köylüler koyunlarını hep orada otlatırdı. Güneşin yakıcı ışınlarına karşı ağaçların altından geçerek koyunları araziye götürüyorduk. Köyden epey uzaklaşmıştık. Ormanın giderek sıklaştığı bir yerde ağaçların arasından çıtırtılar işittik. İnsan olduğunu tahmin ettik. Derken ansızın silahları ve teçhizatlarıyla üç kişi çıkıp yanımıza doğru geldi. Dört kişiydik. Her dördümüz de daha çocuktuk. Kim olduklarını anlayamayacak kadar küçüktük ve epeyce korkuyorduk. Ama soğukkanlı olmaya çalışıyorduk. İçlerinden biri bizi çağırdı. Tereddüt içinde tebessümlü bir yüzle yaklaştık,

"Bu, biz Kürtlerin bayrağıdır" dediler. O an gözümün önünde ay yıldızlı Türk bayrağı yok oldu. Bir halkım vardı, sevgilere muhtaç bir hayatım, kaybedilmiş duygularım canlandı. Duygularıma anlam veremeyecek kadar çocuktum. Ama etkilenmiştim"

"Merhaba Heval" dediler.

"Merhaba" diye karşılık verdik.

"Buyurun oturun" dediler. Oturduk, bize sorular sordular, teker teker hepimize sordular. Kekeleyerek teker teker hepimiz kendimizi tanıttık. Sıra onlara geldiğinde hala tedirgince bekliyorduk. Kim olduklarını henüz söylememişlerdi. Fakat bizim dilimizden konuştukları için biraz cesaretlenmiştik.

Konuşmaya başladılar. Konuşmalarına tam olarak

www.arsivanlari.org

anlam veremesek bile iyi niyetli yanları içimize akıyordu. Adeta o güne kadar anlayamadığım, eksik kalmış bir yanımı anlatıyorlardı. Ve ilk defa yüz yıllardır duygularını kaybetmiş, hakir görülmüş bir Kürt olduğumu anlıyordum. Kırmızı zemin üzerine sarı ve yeşil renklerden çizilmiş bir bayrak çıkardılar.

"Bu, biz Kürtlerin bayrağıdır" dediler. O an gözümün önünde ay yıldızlı Türk bayrağı yok oldu. Bir halkım vardı, sevgilere muhtaç bir hayatım, kaybedilmiş duygularım canlandı. Duygularıma anlam veremeyecek kadar çocuktum. Ama etkilenmiştim. Bir sevinç sarmıştı beni, ilk defa silahlı insanlardan korkmuyordum. Var olduğum duygusu dolmuştu içime. Hani bilirsiniz çocukken herkes yaşamıştır aynı duyguları. Kimisi oyuncaklarıyla oynarken tatmıştır bu duyguyu, oysa çocukluğu elinden alınmış bir halkın çocuğuysanız, oyuncaklarla hiç oynamamışsanız, böyle bir sevgi dolu davranış...

Bu gün yüzünde bir sevinç var

Eve dönünce aile içerisinde en çok sevilen ve örnek aldığım, çok sevdiğim ablam Gurbete anlatmaya karar verdim. Ailenin tüm sıcak duygularını onda bulurdum. Her görüşümde çocuksu bir duyguyla hasret giderirdim. Tıpkı hiç ayrılmak istemeyen iki arkadaş gibiydik. Yanına yaklaştığım her adımda bir an önce anlatma heyecanı sarıyordu benliğimi.

"Bu gün yüzünde bir sevinç var. Anlat bakalım seni bu kadar sevindiren şey nedir?" diye sordu.

Sanki benim gördüğümü o da görmüştü. Çünkü içimdeki sevinci biraz onda da görüyordum. Gördüklerimi kısık bir sesle kulağına anlattım. En çok etkilendiğim çıkardıkları bayraktı. Önce derin bir nefes çekti. Sanki hep hasret duyduğu bir şey duymuştu benden. Usulca sokularak beni öptü. Ve onları bana anlatmaya başladı. Hava kararıncaya kadar konuştuk.

O hem aileye hem de köyün gericiliğine karşı tepkiliydi. Kabullenmediği bir şeyler vardı, isyankar ve asi bir kızdı. Anlattıkları sevgi ve umutlara yol gösterir gibiydi. Konuşurken hem geriliklere duyduğu tepkiyi hem de gerillaya duyduğu sempatiyi öylesine güzel anlatıyordu ki, sanki bir çocuk masalını anlatır gibiydi. İlk defa o konuşmadan sonra garip bir his tahakküm ediyordu benliğime. Duygularıma anlam biçemeyecek kadar küçüktüm ve sessiz kalıyordum. Ama onu her görüşümde asi duruşundan tepkilerinin daha da çoğaldığını anlayabiliyordum. Her şeye rağmen siyah saçlarının çevrelediği dolgun yüzünden umut belirtileri ve sevecenlik eksik olmuyordu.

Hissettiğim tek şey seni bir daha göremeyeceğimdi

Her gece erkenden yatıp onları bir daha görebileceğimi düşünüyor, diğer bir günün gelmesini bekliyordum. Ta ki, bu köyün içinde kalabalık sesler duyana kadar sürüp gitti. Kalabalık topluluğun bir kısmı evimizin önünde birikmişti. Sürekli bazı isimler söyleniyordu ve onlara ağıtlar yakılıyordu. Annemin sesini daha derinlikli duyuyordum. Çünkü o ablam Gurbet'i sayıklıyor ve ağıt yakıyordu. Kime baksam ağlıyordu. Geriye sadece ağlayan yüzler kalmıştı. Oysa ben hiçbir şeye akıl erdiremiyordum. Hissettiğim bir şey vardı, oda, onu bir daha hiç göremeyeceğimdi. O içimde her zaman çocukça sevincimin neşesi oldu. Bir kırlangıcın kafesinden özgürlüğe uçması gibi dağa uçmuştu. Bana kalan tek şey sanki hiç gitmemiş gibi gülen yüzüne tüm çocukluğumla, "Yolun açık olsun Gurbet abla güle güle" demekti. Ben seni "Gurbet" ablam olarak küçük yaşımın belleğiyle yazmaya çalışırken seni yani, "Rojin Cudi" yi partideki yaşamında tanıyan ve şahadetine tanık olan Nefel arkadaştan sorduğumda anlattıkları, beni hem düşündürdü hem onurlandırdı hem de ağır bir sorumluluk yükledi.

Zincirlerinden kurtulmak özgürlük özlemiydi

"Rojin, 1988'de Botan'da gerillaya ilk gönüllü katılan bayan arkadaştı. Bir grup olarak katılmışlardı ve Botan'ı çok derinden etkilemişlerdi. Botan'ın yurtseverlik özü Rojin'in ailesinde olsa da ağır feodalizmin, feodal sistemin ağır dayatmalarıyla da karşı karşıyaydı. Böylesi bir toplumsal ortamda ya var olan toplumsal sisteme uyacak, ya da karşı çıkacaktı. Rojin sıradan biri değildi, asi karakterliydi. İsyancıydı ve kölelik zincirlerini anlamlandıramasa da hissediyordu ve kurtulmak istiyordu. İşte bu arayış onu gerillaya kadar getiriyordu. Katılımında duygusallık olsa da zincirlerinden kurtulmak özgürlük özlemiydi aynı zamanda ve bu özlemi

www.arsivkurdi.org

gerillada görüyordu, savaşta görüyordu. İşte sevdalı olduğu dağlara bunun için gönüllü geldi.

İlk gelişi Cudi alanıdır. Daha sonra da Botanın pek çok alanında kaldı. Bestler, Garisa, Çatak, Pervari onun silahıyla dolaştığı yerlerdi. Hep en zor yerlerde kaldı ve dayandı. Bütün zorluklara karşı amansız direniyordu. Savaşın her boyutunu yaşadı, her boyutuna katıldı ama hiçbir zaman da duygularını kurutmadı. Savaşın vahşileştiren yanlarına da karşı koydu. Doğayla dağlarla çok erken bütünleşmişti.

Dağlar sanki ayaklarının altından kayıyordu. Öylesine emin ve ihtişamlı bir duruşa sahipti ki, silahıyla çok çabuk bütünleşmişti. Silah onun için hep bir tutkuydu. Hiç yanından ayırmıyor ve her zaman tertemiz tutuyordu. Bir ananın yavrusuna, nazlı bir çocuğa bakması gibi özenli yaklaşıyordu. Silah savaşıydı, özgürlüğüydü onun için. Gelişme istemi yoğun, hırslı bir arkadaştı. Hep kendini ifadelendirmek istiyor, Parti Önderliğini anlamaya çalışıyordu. Yaşamın özgürleştirici gücünü gördükçe aklına köydeki kız arkadaşları düşüyordu ve onları merak ediyordu. 'Acaba ne yapıyorlar nasıl zorlanıyorlar?' diye kaygılanıyor ve onlarında hep gerillaya gelmelerini umuyordu. Gittikçe ağır feodal koşullara karşı öfkesi artıyordu. İlişkilerindeki tutarlılığı, yaşama ve savaşa katılım biçimiyle her bakımdan duruşu güven veriyordu. İşte bu yüzden 1990 yılında bulunduğu mangadaki tek bayan arkadaş olmasına rağmen manga komutanı olarak görevlendirilmişti.

Savaşa vurgundu. Sayısız eylemde, çatışmada ve saldırıda yer aldı. Hep savaşmak istiyordu. Bu tutku onu daha da güzelleştiriyor, güçlendiriyordu. Botan'da ağır silah kaldıran ilk bayan arkadaştı. İlk BKC'yi o kaldırmıştı ve silahını çok seviyor, özenle koruyordu. Girdiği eylemlerin birinde yaralandığında tek korkusu sakat kalıp bir daha savaşamamaktı. Yine arkadaşların şahadetleri derin bir intikam duygusu oluşturmuştu neyse ki sakat kalmamış tekrardan savaşa girebilmişti.

Ve tarağı gece saçlarına takılı duruyordu

1991-92 kışında Bestler alanında üstlendiğimizde bayan arkadaşlar ilk kez manga oluyorlardı. Bu, Rojin'e büyük coşku ve moral vermişti. 'Biz de yapabiliriz' diyordu. Ve ilk bayan mangasının komutanı o oldu. O kış Herekol'ün derin dollerindeydik ve Rojin bundan çekiniyordu. Çünkü o savaşa bağlı olduğu kadar yaşama da bağlıydı. Ucuz ölümleri kabul etmiyor, sindiremiyordu. 'Bahar hamlesine katılabilmek için kışı sağlam geçirmeliyiz, burası tehlikelidir. Çıkalım, onlar gelmiyorsa gerekirse biz manga olarak yalnız çıkalım' diyor, var olan üstlenmeyi eleştiriyor, kaygılarını belirtiyordu ama kimse dinlememişti onu.

Ve 20 ocak 1992 sabahı saat 7.30'da eğitime gitmek için herkes hazırlık yapıyordu. Rojin'de gece karası saçlarını tarıyordu. Birden yeri göğü inleten bir ses duyuldu. Ve o sesin ardından gelen çığ her şeyi altına aldı. Kar ölüm getirmişti. Diğer arkadaşlarla birlikte çıkardığımızda cansız bedenindeki yüzünde hala tebessüm vardı ve tarağı gece saçlarına takılı duruyordu... "

Nefel arkadaş bunları anlattı bana. Saçına takılı kalan tarağın şimdi nerelerdedir bilmiyorum ama senin de diğer yoldaşların gibi baharla birlikte Bestler dolusu çiçek olup açtığını okudum şiirlerden. Senden sonra katılan çok sayıda arkadaşın Rojin adını aldığını duydum. Senden sonra Botan'da ve ülkemde intikam çığlığı olduğunu duydum. Ve senin duymanı isterim ki, o büyük coşkuyu duyduğun bayan mangası senden sonra ordulaştı, örgütleşti ve şimdilerde Partileşti.

O büyük coşkuyu senin adına biz taşıyoruz bilesin...

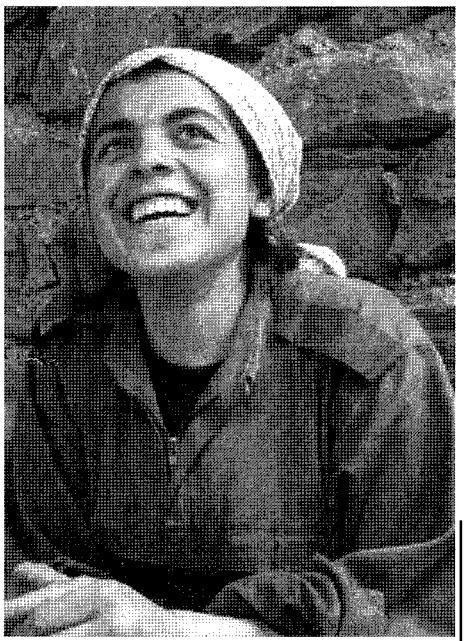

www.arsivakurdi.org

STÊRKA CİWAN

Kar Sessizliğinde Bir Tufandı Durmak

Nujiyan AMED

Ağustos kızıllığında büyüttüğüm düşlerimin kapısı, gerçeğe 95 yılında açılmıştı. Gerillaya Jiyan adında bir arkadaşımla katılmıştım.

Şafakları kıskandıran dağ çocuklarının kahkahalarında kızıllaşan dağlara nihayet ulaşmıştım. Özgürlük hareketine yabancı olmasam da, gerillaya olan özlemimle, dağ ve kavga sevdamla gelmiştim. Yaz ortasında bile karın hiç terk etmediği Şehidan alanına ulaşmıştık.

Hani şu çıkmadan özlemi giderilemeyen, ulaşıldıktan sonra da her karışı, her vadisi, her soluk soluğa ulaşılan zirvesi daha fazla coşturan, her adımında gerilla kokan dağlar...

Gerillaya katılmadan önce adını duyduğum ve hayalimde gerçekmiş gibi canlanan bir dağ vardı. Xakurke... Xakurke'nin ırmaklarını, dağlarını, vadilerini, üzümünü, cevizini, incirini, bahar tenli genç kız ve oğlanlarının kavgasını henüz dağlara ulaşmadan büyük bir hayranlık ve coşkuyla okuduğum bir gerilla anısında tanımıştım. Her dağın bir hikayesi vardı. Xakurke'nin de bir hikayesi vardı ama bunu bilmiyordum. Bildiğim yeni hayatlara dergahlık yapan ülkemin dağlarından biri olduğuydu.

> **"Uyuma Delila, kapatma gözlerini" diyen sözcüklerim kimsecikler duymadan Xelila'nın karları içinde eriyip gidiyordu. Ama Delila beş dakika yürüdükten sonra yeniden yere düşüyor ve yürüyemeyeceğini söylüyordu"**

İlk adımımı uzaktan tanıdığım, gezdiğim, düşlediğim Xakurke dağlarına basmamıştım, ama onu aratmayacak güzellikte bir yere gelmiştim. Şehidan da beni tıpkı Xakurke gibi büyülemişti. Yüksek tepeleri, derin vadileri ve bir de ilk gördüğüm gerilla yoldaşlarımın gülüşleri ile beni kucaklamıştı. Hani bir zamanlar düşlerimde sarıldığım dağların şimdi bana sarıldığını ilk günlerimin heyecanlı soluk alışverişimde ne çok ve kaç kez yaşadım, yaşadık.

Şehidanda bir takım bayan arkadaş bulunuyordu. Takım komutanları Berçem Serhat arkadaştı. Berçem serhat arkadaş Önderlik sahasından yeni gelmiş bir arkadaştı. Bayan arkadaşların takımı savaşan bir güç için çok önemli olan cephaneye bakıyordu.

Dağlara gelmeden eğitim aldığımız için arkadaşlar bana ve Jiyan arkadaşa eski arkadaşlar gibi yaklaşıyorlardı. Biz de çok fazla zorlanmadan yaşama katılmıştık.

Gerillaya katıldıktan yirmi gün sonra Türk ordusunun Güney Kürdistan'a operasyonu başlamıştı. Savaş daha çok Xakurke alanında yoğunlaşmıştı. Bu yüzden bütün arkadaşlar ön cephe konumunda olan Xakurke'ye geçmek istiyorlardı. Ancak o yazı Şehidan alanında geçirmiştik.

On altısı kadın yirmi altı yoldaşımızla Kasımın on birinde Xakurke'ye geçecektik.

İşte ayaklarımız bizi Xakurke'ye, Xakurke'nin kartal yuvalarını barındıran yüksek zirvelerine götürüyordu. Oysa ben daha öncesinden Xakurke'ye, Xakurke'den habersiz ne çok yolculuk etmiştim. Şimdi düşlerim gerçeğe mi dönüşüyordu? Şehidan gibi Xakurke de bana sıcak kucağını açacak mıydı? Bütün bunlar diğer gerilla arkadaşlarımdan habersiz yolculuğumda bana eşlik eden sorularım, meraklarım ve bekleyişlerimdi.

Dağ sabrında bir yolculuğun bizi beklediğinden habersiz yirmi altı gerilla yoldaşımla yola çıktık. Geride gerillacılığımın bütün ilklerini, ilk ayak izlerimi taşıyan, ilk suyunu içtiğim pınarları, güneşin doğuşunu ilk selamladığım zirveleri ile Şehidan arkamızda kalıyordu.

Xelila dağı karlı zirvesiyle uzaktan bizimle yolculuk etmeye hazırlanır gibi bekliyordu.

Xelila tepesini altı saat yürüdükten sonra arkadaşlara ulaşacaktık. Ancak Xelila'yı saran kar yolculuğumuzun daha ilk yarım saatinde bize engel çıkarmıştı. Grubumuzdaki Delila Muş adındaki arkadaş bir an yürüyemeyerek olduğu yerde oturdu. Henüz yolun başındaydık ve bizi

uzun bir yolculuk bekliyordu. Bütün grup Delila arkadaşla durmak zorunda kalmıştı. Bir süre kuryemiz olan Şervan ve adını hatırlayamadığım diğer iki kurye arkadaş Delila arkadaşı yürütmeye çalışıyorlardı. Karda nasıl yürüdüğünü, karda durmanın ne demek olduğunu, o gün, Xelila'nın karlı eteklerini tırmanırken ve Delila'nın bir an önce kalkmasını bekleyen yirmi dört gerilla arkadaşımın gözlerinden okumuştum.

Onu uyandırmaya çalışmaları uğursuz bir uyku olduğunu hissettiriyordu

Karda durmak ölümdü. Kar sessizliğinde bir tufandı durmak. Önce sıcaktan bir uyku sarardı seni ve o an en büyük isteğin karın soğuğunda sıcacık bir uykuya dalmaktı. Ama bu bir daha düşlerinden uyanamayacağın bir uyku demekti. Bir de karın soğuğuna gizlenmiş bu sıcak ama hain uykunun ne demek olduğunu Delila yoldaşımın durmadan "bırakın da biraz uyuyayım" diyen sözlerinden öğrenmiştim.

Bıraksalar birazcık uyusa diyordum. Ama kurye arkadaşların ve gruptaki diğer arkadaşların durmadan Delila'yı uyandırmaya çalışmaları uğursuz bir uyku olduğunu hissettiriyordu.

"Uyuma Delila, kapatma gözlerini" diyen sözcüklerim kimsecikler duymadan Xelila'nın karları içinde eriyip gidiyordu. Ama Delila beş dakika yürüdükten sonra yeniden yere düşüyor ve yürüyemeyeceğini söylüyordu.

Dağları, karlı dağları ilk kez geçiyordum. Ama sürekli kendime moral vermeye ve kendimi cesaretlendirmeye çalışıyordum. Çünkü tek bir kişinin gruptan yürüyememesi demek bütün grubun büyük zorlanmalar yaşaması demekti. Bu yüzden durmadan kendime yükleniyordum. Ama bir süre sonra iki kolumda taşıyamayacağım bir ağırlık gibi beni düşmeye zorluyordu.

Dağ başlarının nişanesi ateş nerdeydi

Zifiri karanlık içinde yol alıyorduk. Gecenin içine gizlenen karın ilikilerimize kadar bizi üşüten soğuğu ondan kurtulamadığımızı, her adımda bizimle olduğunu gösteriyordu. Yavaş yavaş yürüyorduk ama aklım hala Delila'daydı. Delila yaşayacak mıydı, Xelila'yı geçecek miydi?

Gecenin içine çığ gibi düşen mermi sesiyle irkildim. O an ilk aklıma yine Delila gelmişti. Gece, sessizlik, kar, uyku, Delila karmaşasına bir de kurşun sesi eklenmişti.

Delila... Az önce sıcak bir uykunun kollarına kendini bırakmak isteyen Delila şimdi sonsuz bir uykuya mı dalmıştı acaba? Arkamı dönsem Delila'nın hala kar üzerinde diz üstü ilerlemeye çalıştığını görebilecek miydim? Kar kadar eski, kar kadar soğuk, kar kadar sessiz bir bekleyişten sonra nihayet yanımdan kurye arkadaş geçmişti.

Çölde serap gibi bir şey miydi benim gördüklerim

Ona az önce patlayan merminin neyin nesi olduğunu sordum. Kurye arkadaşın bütün zorlanmalarımıza rağmen yüzüne bahar gibi yayılan umut ışıltısı yüreğimde tomurcuklanan yaşam ışıltısını bıraktı adeta.

Arkadaşların yürümesi için sıkılmıştı mermi. İçim rahatlamış

www.arsiv.kurdi.org

adımlarım biraz daha hızlanmıştı.

Dağ başlarının nişanesi ateş nerdeydi. Bir daha sıcak bir aleve ellerim dokunabilecek miydi? Ateş sabrında gözlerimi, yüreğimi arındırabilecek miydi solmaya yüz tutmuş közlerin başında. Sıcak çayı bekleyen yoldaşlarım için kara çaydandan çay koyabileceğim bir gerilla ateşi yakabilecek miydim? Bir anda kendimi ateş hayalleri içinde bulmuştum. Acaba diğer arkadaşlarım da ateşi düşünüyorlar mıydı? Ya da ne düşünüyorlardı?

Biraz mahçup biraz da özlemle ateşi düşlemekten kendimi alıkoyamadım. İşte uzaktan kızıl alevler görünmeye başlamıştı. Xelila'nın, zirvesinde bizi ateşten bir bahçeyle selamlayacağı hiç aklıma gelmemişti. "Bu kadar soğuğundan, karından yedikten sonra hoş geldiniz kızıl alev soframa" der gibiydi Xelila.Çölde serap gibi bir şey miydi benim gördüklerim. Ama hayır az ilerde yüzümüze vuran Zağros rüzgarları hayallerde değil, gerçeğin tam ortasında ilerlediğimizi durmadan hatırlatıyordu bize. Ama önümüzde gittikçe bize yakınlaşan ateşlerin neyin nesi olduğunu anlayamamıştım hala.

Ellerimizi doya doya ısıtacak kadar olmasa da yüreğimizi gözlerimizi ısıtmıştı

Birazdan bütün yoldaşlarım Xelila'nın üzerinde yanan bu ateşlerin etrafında toplanmıştı. Uzun ömürlü olmayan, yanmasıyla sönmesi arasında geçen zamanın kısalığından bunun goni ateşi olduğu hemen anlaşılıyordu. Karların içinden başını uzatan gonileri önden giden kuryemiz yakmıştı. Ateşi gören yoldaşlarımızın daha hızlı yürümesi için bu yolu denemişti. Ellerimizi doya doya ısıtacak kadar olmasa da yüreğimizi, gözlerimizi ısıtmıştı gonilerden yükselen alevler.

Xelila'nın altı saatlik yolunu on iki saatte alabilmiştik. Artık kendimizi aşağıya bırakacaktık. Ancak kar donduğundan sürekli düşme tehlikesi ile adımlarımızı atıyorduk. Bir ara aşağı doğru kaydığımı fark ettim. Ama kendimi yere atamıyordum. Çünkü önümde derin bir vadi vardı ve vadinin içine düşmek içten bile değildi.

Arkamdan gelen Çiçek arkadaş (Barış grubunda Türkiye'ye giden arkadaş) beni tutmak istedi ancak o da benimle birlikte kaymaya başladı. Artık kendimizi tutabilecek durumda değildik. Aşağı doğru kayarak ilerliyorduk. Önümüzde uzanan vadinin derinliğini göremiyorduk bile. Tam o sırada kurye arkadaş önümüzden dönerek elindeki sopayı kara sapladı ve kendisini bize siper etti. İkimizde kurye arkadaşa tutunmuştuk.

Neyse ki Xelila'nın karından, soğuğundan sonra gelen bu son tehlikesini de atlatmıştık.

Binlerce kez yüreğimi uzaktan baktığım zirvelerine sürdüm

Artık Zağroslar önümüzde uzanıyordu. Delila arkadaşın ayakları donmuş bir vaziyetteydi. Hemen durduğumuz yerde çoraplarını çıkarıp ayaklarını ovmaya başladık.

İki saatlik dinlenmeden sonra yeniden yola çıktık. Beş günlük yürüyüşten sonra Xakurke'ye ulaşmıştık. Hiç görmeden gönlümde taht kuran Xakurke cehennemden cennette açılan kapının ardından bize koşuyordu sanki.

Karın soğuk ölümlerini atlatarak yaşamın yeşil tadındaki sıcaklığına dokunmuştuk Xakurke'nin zirvelerinde. Binlerce kez yüreğimi uzaktan baktığım zirvelerine sürdüm. Tek tek her vadisinden yürüdüm. Irmaklarından soğuk sular içtim. Ama ta eskilerden ruhuma yerleşen özlemi ilk karşılaşmamızda bir türlü gitmemişti.

STÊRKA CİWAN

Mahsumiyetin Gücü

Mücadele Arkadaşları

Bu topraklar öylesine yiğit genç kızlar ve erkekleri bağrında büyüttü ki, her biri bir özge can, her biri umutlarımızı yeşerten, her zaman insanlığımızı diri tutanlar oldular. Her bir yoldaş ayrı bir güzellik, ayrı bir anlam, ayrı bir zenginlik ve tanımaya çalıştıkça, tanıdıkça ayrı bir derinlik. Tıpkı bir okyanus gibi. Belki her bir okyanusun da büyüklüğü ve derinliği bellidir, evren dersek içimizdekinin sesi olmaya yeterli olabilecek. Nasıl ki, çiçek tarhında her birinin ötekiyle farkı ayırt ediciyse, her bir yoldaşın da diğerine göre önemli ayırt edici özelliği vardır. Öncü şehit yoldaşlarımızı anlatmaya çalışmak kuşkusuz gerçekliklerinin tamamı olmayacak.

Şu iddiada da bulunamayız 'Onlar' anlatabildiklerimiz kadardır. Bilakis ifadelerimiz gerçeklerinin bir nebzesi olabilir. Ancak şunu söyleyebilirim ki, 'Onları' doğru sevmek, doğru anlamaktan ve anladığımız kadar yaşamsallaştırmaktan geçer. Kürdistan'a sevdalı, özgürlüğe sevdalı, bu sevdayı özgür insan Önder Apo'dan öğrenmiş, şehit yoldaşlarımız, aramızdaki herhangi biri hiç olmadılar. Her zaman farklıydılar, çekiciydiler, en öndeydiler, en sabırsızıydılar. Nuda yoldaş da yaşamıyla, kişiliğiyle, yüreğiyle, mücadele duruşuyla farkını fazlasıyla yaratabilmiş bir arkadaştı. Kişiliğini özgürleştirmede ciddi ısrarın ve pratikte özgür yaşam öncülüğünün sahibiydi. Kimisinde bu bir deli fişek gibi atılmak olur en ileriye.

Onda ise sükunet içinde zamanını sabırsızlıkla bekleyen ve o zamana kadar yapabileceği tüm anlamlıca şeyleri yapmaktı. Nuda yoldaş deyince kendisini tanıyan hemen herkesin aklına, dürüstlük, sadelik, mahsumiyetlik, emek, hesapsızlık, irade ve moral gelir. Toplumun kanıksadığı mahsumiyet bir militan güce, örgütlülüğe, eylem kapasitesine, vuruş keskinliğine, özgür iradeye nasıl dönüşebilir diye irdelemek Nuda yoldaşı biraz olsun anlaşılır kılacaktır.

> "Attığı her adımda tüm Botan şehitlerini an be an hissederek, Önderliğe ve yoldaşlarına verdiği başarı sözünü hep aklında tutarak cevap olmaya çalıştı. Tasfiyeci, çeteci çizgiye, savaş ve yaşam tarzına karşı ideolojik mücadeleyi öncü militan katılımla yürüttü"

Toplumda mahsumiyet deyince hayatın yanlışlarıyla tanışmamış, tanışmışsa bulaşmamış, kötülülerine el değdirmemiş ama kendisinden ayrı olan bu dünyaya yabancı, habersiz, kendini savunmaktan yoksun, güçsüz ya da bu kötülükleri tanımışsa da hiç karışmamış özelliklere sahip kadın hatırlanır. Genelde masumiyet kelimesi kadınla ilişkili olarak akla gelir. Kadına ait bir özellik olarak bilinir. Bu doğrudur. Ancak geleneksel toplumun masumiyet atfettiği kadından beklentileri farklıdır.

Toplum, masum kadını baş tacı yapar. Kadınlar, bu masumiyeti, geleneklerimizin emrettiği biçimde erkeğin mülkiyetine sessiz, sedasız bir kader gibi girivererek bakirce yerine getirir. Ve bir daha da kadının sesi, soluğu duyulmaz. Yaşamın tüm kahrını hiç şikâyet etmeden son nefesine kadar annelik rolüyle çeker. Bu rol değerlidir.

Çünkü belirlenmiş annelik rolünü layıkıyla yerine getirir. Çocukları anneye kutsiyet atfeder. Ataerkil toplumun yaklaşımı şaşırtıcı bir yan bulmaz bunda. Binyıllardır 'böyle gelmiş, böyle gider' fikri zihinlerde kazılıdır. Zaten kadın, kadınlığının tüm doğallaşmış zorunluluklarını yerine getirdiği için iyi bir eş, iyi bir annedir. Bunda kimse bir sakınca görmez.

www.arsivakurdi.org

Dağlara çıkan her bir kadının yaşam öyküsü bir toplumsal gerçekliği ifade eder

Nuda yoldaş her Kürt kadını gibi bu ataerkil toplum kültürünün geleneğiyle şekillenmiş çok kardeşli bir ailede yaşar. Evde de sakin, saf, temiz, masum, ağırbaşlı, olgun ve başı örtülü biridir. Melek yüzlü, melek gibi, dini inancı bütün bu genç kız, birden bire dağlara çıkıverir. Bu dağlara geliş, aileyi olduğu gibi çevreyi de şaşırtır. Masum, melek gibi kız nasıl olur da 'vahşi!' dağlara çıkar. Toplumun masumiyetine göre iyi yürekli bu genç kadının başına kötü bir şey gelmeden yavaş yavaş başı bağlanmalıydı. Hazırlıklar, bu genç kadının yüreğinde kopan isyan ateşiyle alt üst olur. Kürt toplumundaki bu alt üst oluşu anlayabilmek için militan Kürt Kadının şahsında neyin yıkıldığını, yerine neyin inşa edildiğini, neyin aşıldığını, dönüştürüldüğünü ve reddedildiğini bilince çıkarmaya ihtiyaç vardır. Özgürlük saflarına katılan, dağlara çıkan her bir kadının yaşam öyküsü bir toplumsal gerçekliği ifade eder. Önder Apo, bu gerçekliği çözümleyerek, dönüştürerek kadın kişiliğinde özgürleşme iddiasını ve yaşam felsefesini güçlendirerek Kürt toplumunda muazzam gelişmeler ortaya çıkardı.

Nuda yoldaşın şahsında gerçekleşen geleneksel toplumun yarattığı itaatkar uysallığa, sorgulamaksızın hayatı yaşamaya, tepkisiz, silik, kader diye kadına benimsetilen boyun eğmişliğe karşı devrimci bir çıkıştır. Melek gibi saflığını ideolojik bilinçle örgütleyerek masumiyetini güçlü bir komutan, öncü kadın militana dönüştürmüştür. Kadının kölelik tarihinden, erkek egemenlikli toplumun tüm yalanlarından, üstü ahlakla örtülmüş ahlaksızlığından, soysuzluğundan, kadınla başlatılan sömürü düzeninden dirhem dirhem hesap sorma ve kendinden çalınmış yaşamı yeniden yaratarak özgürlüksel değerlerle buluşmadır. Meleklik ve masumiyetlik kadın için, özgür irade, örgütlülük ve eylemdir. Militan kadın, masumiyeti kirleten her şeye karşı amansız mücadelenin kimliğidir. Özgürlük mücadelesindeki her bir kadında gelişen, şehit yoldaşlarımızın şahsında gerçekleşen değerler, yeni toplumsallığın özgür ahlakı olmaktadır.

Şehitlein rolü ve tarihteki yerleri iyi anlaşılmalıdır

Adalet, eşitlik, dürüstlük salt kadına ait özellikler olmaktan çıkarak toplumsal ahlak halini alacaktır. Kadında gelişen melekleşme tüm topluma yayılabilir. Tüm toplum melekleşebilir. Güzellik, iyilik içinde yalansız, adil ve özgür yaşanabilir. Önder Apo'nun 'öyle anlar olur ki tarih bir kişilikte, bir kişilik tarihte gizlidir' belirlemesi öncü şehitlerimizin günümüz, geçmiş ve gelecek açısından oynadıkları rolü ve tarihteki yerlerini anlamak için sanırım yeterlidir. Yani şehitlere salt bir savaş kahramanı olarak bakmak çok yetersiz olacaktır. Onlar, yaşanamaz hale gelmiş dünyayı, dinamitlenmiş sosyaliteyi, sosyal ilişki ağını, değerden ve ahlaktan eser kalmamış ama buna rağmen yine de toplumsallık denilen, toplum denilen, hayat denilen hayatı yeniden özgür, demokratik, eşitlikçi, insani değerlerle örülü, özgür ahlaklı kılabilmenin özgür iradesine sahip özgürlük kahramanıdırlar. Dağlara çıkmış her bir Kürt kadınında Önder Apo'nun, nasıl bir sosyal devrim yarattığını anlamadan şehitlere gerçek bağlılık ve saygı yerine getirilemez.

Şehit Nuda ruhsal güzelliğe sahip bir arkadaştı

Nuda yoldaş, ilk katıldığı yıllarda 92'lerde Şemzinan'da, Şehidan'da, Xakurke'de iradeli bir savaşçı, Zagroslarda sınır tanımaz bir ceylan, Katolarda öncü komutan oldu. Nuda yoldaş, gerillaya sevdalıydı. Bulunduğu ortamlarda eleştirirken yapıcı ve güçlendiriciydi. Hesapsız ve insan sevgisiyle doluydu. Hep güzel yoldaş arayışının sahibi oldu. İç gözü güçlüydü. Sakin, kararlı, bir o kadar coşku doluydu. Hangi yoldaşın neye ihtiyacı varsa onu gidermeye çalışırdı. Örneğin, okuma yazma bilmeyen arkadaşlara mutlaka okuma yazma öğretirdi.

www.serxwebun.org

Çok konuşmazdı, ancak sade ve özlü katılımıyla bulunduğu ortamda ciddiyet yaratırdı. Emekçi, dürüst, sevilen, özlü biriydi. Ruhsal güzelliğe sahip bir arkadaştı. Birlikte kaldığı arkadaşlara güç verirdi. Ne olursa olsun çözüm gücünü kadın iradesinde arardı. Dağları çok severdi ama şehir asfaltına alışmış ayaklarına bunu anlatabilseydi ilk katıldığı yıllarda yürüyüşte belki de bu kadar çok zorlanmazdı. Bu fiziki zorlanmayı aşabilmek, dağa hızlıca adapte olabilmek için, çok çaba harcardı. Kendisini pratikten geri tutacak tüm korumacı yaklaşımları ret ederek, gerillada her zaman aktif sahalarda yer almak istedi.

İlk katıldığı yıllarda karargahta basıncı olarak görevlendirildiğinde saatlerce ağlamıştı. Tüm dayatmalarına rağmen ancak bir yıl sonra pratiğe çıkabilmişti. Bulunduğu ortamlarda yoldaşların saygı ve sevgisini kazanmayı başaran Nuda yoldaş, Önderlik sahasına geçtikten sonra daha çok kendisine güvenen, girişken ve güçlü bir karakter kazanmıştı. Kendisinde yaşanan bu belirgin muazzam değişim, kendisini tanıyan tüm arkadaşları hem olumlu etkilemiş hem de hayretler içinde bırakmıştı. Önderlik gerçeğiyle doğru buluşmayı, yoldaş olmayı başarabilmişti.

Her zaman iradeli bir duruşun ve pratiğin sahibi oldu

Önderlik sahasından sonra düzenlemesi Avrupa'ya olunca aslında hiç beklemediği, istemediği bir düzenlemeydi. Gerilladan, doyamadığı dağlardan, henüz daha çok toplayacağı kır çiçeklerinden, pınarından, patikalarından ayrılacağı için gözleri buğulanmıştı. Ama bir örgüt görevi olduğu için gitmesi gerektiğini biliyordu. Avrupa'da önemli sorumluluklar yüklenerek çalışma yürüttü. Uluslararası komplonun ideolojik-politik saldırısını yoğunlaştırdığı bu süreçte halk çalışmalarında yer alarak örgütlenmeyi güçlendirmeye çalıştı. Deyim yerindeyse mücadelenin sırat köprüsünden geçtiği bu dönemde her zaman iradeli bir duruşun ve pratiğin sahibi oldu.

Kapitalizmin en şaşalı ortamında bile sadeliğini koruyan Nuda yoldaşı ilk gördüğünüzde gözlerinden anlardınız ki, yaralı, özlem dolu bir yürek var karşınızda. Samimi, içten, dürüst, sade, arkadaş canlısı ve moral verici özellikleriyle tıpkı dağda olduğu gibi Avrupa'da halk ve arkadaşlar tarafından hep sevilen birisi oldu. Bu coşku dolu simanın altında dağa dönüşü sabırsızlıkla bekleyen başka bir sima hep vardı.

Nihayet 2001'de beklediği müjdeyi alarak tekrar dağlara dönüş yaptı. En zorlu süreçlerde hiç çekinmeden görev yüklendi. PKK'nin yeniden İnşa Komitesi'nde, genel ve kadın hareketinde yönetici düzeyde sorumluluk alarak örgüte tasfiyenin dayatıldığı süreçte örgütsel toparlanma, Önderlik çizgisinde kararlaşma ve bu temelde netleşme faaliyetlerini ideolojik, politik, örgütsel anlamda militan öncülükle yürüterek çok yoğun bir pratiğin, emeğin sahibi oldu. PKK'nin yeniden inşa çalışmaları provokatif-tasfiyeci çizginin etkin olmaya çalıştığı bir ortamda

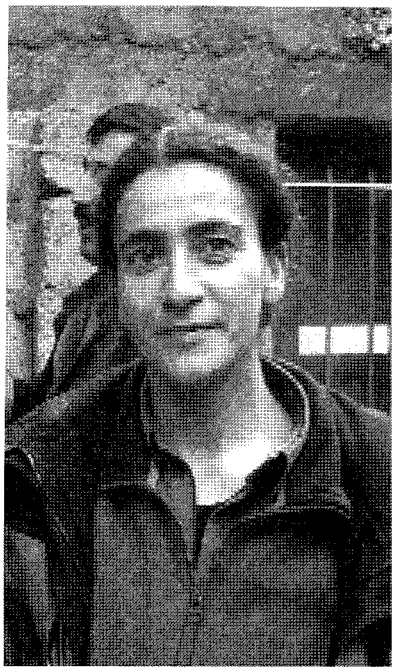

yürütebilmek normal bir katılımın çok üstünde bir katılımı gerektiriyordu. Nuda yoldaş, sorumluluğunun ciddiyetiyle 1 Haziran Atılım kararının ideolojik sahada cevabını oluşturan partileşme faaliyetini yürüttü. İdeolojik hassasiyet ve duyarlılığı üst düzeyde göstererek Viyan yoldaşla birlikte yeniden inşada kadın militan katılımın temsilcisi oldu.

Artık yüreğine söz geçiremiyordu

PKK'nin Yeniden İnşa Kongresi'nin hazırlıklarında Şehit Viyan arkadaşla birlikte bizzat yer aldı. Kongrenin tamamlanmasının ardından mücadelenin en zor ortamlarında görev alma ısrarını sürdürdü. Yeniden partileşmenin, partileşme ruhuyla mücadelenin sıcak cephesinde pratikleşmeyle sağlanması gerektiğini iliklerine kadar hissediyordu. Hem ideolojik kararlılığı hem de Botan'a karşı hissettikleri orada, doruklarda olmasını sanki emrediyordu. Kimseden aldığı bir emir değildi, artık yüreğine söz geçiremeyeceğini biliyordu. Yol arkadaşı Şehit Viyan yoldaşın umudunun, isteminin ne olduğunu iyi biliyordu. Şehit Erdal'a olan sözünü yerini getirme zamanı gelmişti. PKK'nin Yeniden İnşa Kongresi'nin ardından, KCK ve KJB'deki yönetim görevlerinden çekilme raporu yazarak örgütsel işleyişteki engeli de aşmıştı.

Herkes biliyordu ki, hiçbir karar ve güç Nuda yoldaşı mücadelenin en ön cephesine gitmekten alıkoyamazdı. HPG Askeri Konsey üyesi ve YJA Star yönetimi olarak Şehit komutan Adil arkadaşlarla birlikte 2006 başlarında Botan'a geçti. Nuda Yoldaş, Botan'a Şehit Erdal Yoldaşın, Şehit Viyan yoldaşın özlem ve hasretini yüklenerek gitti.

Attığı her adımda tüm Botan şehitlerini an be an hissederek, Önderliğe ve yoldaşlarına verdiği başarı sözünü hep aklında tutarak cevap olmaya çalıştı. Tasfiyeci, çeteci çizgiye, savaş ve yaşam tarzına karşı ideolojik mücadeleyi öncü militan katılımla yürüttü. 1 Nisan 2008 tarihinde Hezil'de Besta Karargâhına dönük düşman saldırısında Nuda arkadaş, Ferhat arkadaşla birlikte bir kez daha direnmenin soyluluğunu yaşayarak şehit düştü.

Özgürlük mücadelesinde Sorxin, Viyan, Gülbaharlarla, Erdal, Adil, Ferhat, Kurtaylarla saf tutan Nuda yoldaş, geri-geleneksel, teslimiyetçi köle kadın duruşuna; tasfiyeci-ihanetçi çizgiye ve insanlık değerlerinden düşüşe yaşam diye sarılan sahtekar, yalancı erkek gerçeğine karşı bir kez daha özgürlükte ısrarın, Önder Apo'yla doğru buluşmanın, gerçek sevginin ve aşkın temsilcisi olmuştur.

Anısına dair...

Sen gelesin diye
Bu yıl tek mevsim
yaşayacağız
Baharı, sadece
baharı
Hem de asi
dağlarda
Tıpkı istediğin
gibi...
Bak yağmur da
yağmaya başladı
İnceden inceye
Gel! Bekliyoruz
seni
Buklelerini
sırılsıklam
yağmurla
ıslatmadan
Gitmek yok,
Bilirim, seversin
Teninde yağmuru
Gitmek yok,
Bu yıl mevsim tek
bahar,
Hep bahar
Taki sen istediğin
kadar
Bahar gülüşlüm

www.arsivakurdi.org

Les Discutions Concernant l'Eventuelle Conférence Kurde

Ahmet DERE

Depuis le début de l'an 2009 les discutions concernant l'éventuelle « Conférence Nationale Kurde » se multiplient de plus en plus. La conférence dont la date n'est toujours pas définie a plus d'importance chez des autorités turques que chez des Kurdes. Car la force la plus engagée dans cette affaire est la Turquie. Le ministère des affaires étrangères turques et le représentant spécial du premier ministre ont fait des efforts pour que cette conférence ait lieu.

Nous savons bien que la Turquie n'est pas un pays qui veut l'Union Nationale Kurde. C'est pourquoi il n'est pas question de dire que ce pays réagit pour réaliser cette Union. Par contre, depuis 1923 c'est ce pays qui s'est engagé dans la lutte contre toute volonté des Kurdes en ce qui concerne l'Unité Nationale. Egalement c'est elle-même qui mène la sale guerre dans les régions du Nord, de l'Est et de Sud du Kurdistan. La même guerre est toujours en vigueur à l'heure actuelle. Donc, comment peut-on croire que les autorités turques peuvent jouer un rôle positif dans l'affaire interne des Kurdes?.

Malheureusement la Turquie joue ce rôle avec le soutien des Kurdes d'Irak. Ceci, malgré que le gouvernement turc refuse toujours d'employer l'expression "Kurdistan". Le président de la République d'Irak M. Calal Talabani fait des efforts pour contenter la Turquie dans la sale guerre menée contre notre peuple. Lorsqu'il s'est rendu à Istanbul, au début du mois de mars 2009, il a essayé de donner des messages que les autorités turques voulaient entendre, en déclarant que cette conférence serait un moyen pour faire laisser les armes au PKK. Par ce geste il voulait dire que cette conférence éliminera la lutte de la résistance kurde.

Monsieur Mesut Barzani a aussi pris position dans cette affaire. Mais je peux dire que les déclarations de M. Barzani ont été moins pro-turques que celles de M. Talabani. Cela veut dire que M. Barzani a une position avec distance, par rapport à M. Talabani, en ce qui concerne le désarmement du PKK et la solution à la question kurde en Turquie.

De son côté, le PKK a déclaré qu'il est contre un rassemblement où on discute le laissé des armes, autrement dit, l'élimination de la lutte. Cette réaction du PKK a été soutenue par des autres organisations kurdes comme le PJAK et le PCDK. Le souhait de ces organisations est de discuter la solution pour la question kurde dans les quatre parties du Kurdistan.

Les discutions concernant cette conférence ont pris une autre dimension, surtout après les résultats des élections municipales, le 29 mars 2009. Même il n'est pas sûr si cette conférence aura lieu où pas. Dans cette aspect la réaction du PKK, qui refus de participer à un telle rassemblement, joue un rôle important.

Il faut rappeler qu'au mois de février dernier à Erbil, dans la région du Kurdistan Irakien, une autre conférence a eu lieu où plusieurs diplomates et intellectuels Turcs et Kurdes se sont réunis. Selon certaines milieux cette scène aurait été inenvisageable il y a quelques mois. Car, dans cette conférence le consul général de Turquie à Mossoul a été aussi présent pour promouvoir le dialogue turco-kurde. Ce rassemblement organisé à l'initiative d'une puissante confrérie religieuse turque, Fettulah Gulen, a été bien accueilli par le pouvoir d'Erbil.

Dans cette conférence la Turquie a utilisé, encore une foi, son importance géographique, qui devient la porte européenne de l'Irak, contre l'existence de la réalité kurde. Même les turcs sont en train de faire les efforts pour mettre en place prochainement à Erbil, d'un centre de commandement tripartite chargé de coordonner le renseignement et la lutte contre les militants de la lutte

www.arevakurd.org

de liberté kurde. Il est bien claire que le but est d'associer la Turquie, l'Irak et les Etats-Unis contre les intérêts de tous les Kurdes.

Je veux faire savoir que les confréries islamiques ont également joué un rôle de premier plan dans le rapprochement turco-kurde. Il faut noter que la tribu Barzani et les créateurs de l'AKP sont proches de la confrérie des Nakshibandi. Cette confrérie veut jouer un rôle de négociateur entre le PDK et le gouvernement de l'AKP. Surtout, les adeptes de Fethullah Gülen veulent faire ce devoir au nom de l'islam. Cette puissante confrérie a déjà ouvert plusieurs écoles dans la région du Kurdistan Sud.

D'après ce que je sais, certains intellectuels kurdes ont bien attiré l'attention, dans cette conférence, sur le fait que la question des Kurdes du Nord est en Turquie, ce problème doit se régler dans les frontières de ce pays. Ils ont bien dis que, pour pouvoir vivre ensemble, il faut une égalité entre les citoyens.Finalement je dois dire qu'aucun Kurdes n'a les droits d'interdire aux militants de la cause kurde de mener leur lutte sur le sol du Kurdistan.

La Réalité du 29 Mars et la Question Kurde en Turquie

Le 29 mars 2009 les élections municipales sont passées en Turquie. L'Etat turc, a utilisé toute sa force pour neutraliser la volonté des Kurdes et isoler son mouvement de libération démocratique. Dans ce processus les partis politiques turcs, comme CHP et MHP, ont été aussi bien engagés.

Malgré que tout le soutien des institutions étatiques à l'AKP ce parti n'a pas pu empêcher la volonté des Kurdes et remporter les élections. Il a cependant essuyé une lourde défaite face à l'expression de la volonté des Kurdes.

Suite à cet échec, les autorités turques ont immédiatement et d'une façon ouverte exprimé leur hostilité à l'encontre des Kurdes en intensifiant des pressions et des violences policières dans toute la région. Au lendemain des élections, les forces de l'ordre ont violement réprimé les manifestations destinées à protester contre les fraudes électorales commises par AKP et les forces progouvernementales. A l'heure actuelle la même répression continue d'une façon régulière.

Depuis 2002, la date de son arrivée au pouvoir, c'est la première foi que l'AKP perde des voix, surtout au Kurdistan. Donc, il faut considérer ceci comme un avertissement au gouvernement. Par ces élections, la population kurde s'est ouvertement montrée contre les politiques hypocrites du gouvernement turc.

Suite à ces élections le DTP est devenu la force la plus influente, au niveau politique, au Kurdistan. Pas seulement chez des Kurdes, ce parti est la IV force sur toute la Turquie. Il est bien utile d'accepter que désormais la Turquie doive se concentrer sur les réformes nécessaires à son rapprochement à la question kurde.

En ce qui concerne le processus d'adhésion à l'UE, il est aussi important de souligner que le principal carburant de ce processus reste les réformes en Turquie. Selon les Européens, le rythme des négociations dépend toujours du rythme et de l'intensité des réformes démocratiques. Selon eux, ces réformes qui peuvent améliorer les libertés fondamentales, peuvent aussi renforcer l'Etat de droit et le sécularisme démocratique. Selon le Commissaire Européen Olli Rehn, à la suite de ces élections, la Turquie est entrée dans une période d'environ trois ans sans élections et dans ce temps le gouvernement turc doit renforcer les réformes nécessaires. J'espère que les autorités turques en prendront bien notes.

www.stirkurd.org

Kim Çözecek Bu Düğümü

Bişar ANDOK

Mevsimlerden bahar... Belki herkeste bir başka ama bizde hep aynı telaş aynı heyecan.

Birkaç gün önce bir grup arkadaş, her birimiz bir ağaca dayanmış, henüz bir önceki yağmurun ıslaklığını tam üzerinden atmamış yeşil otların içine gömülmüş bir şekilde aynı telaş, aynı heyecandayız: Bu bahar hangimiz hangi eyalete gideceğiz. Hangimiz Botan'ın yüksek yaylalarında olacağız, hangimiz Amed'in surlarına uzaktan, dağlarından bakacağız, hangimiz Seyit Rıza'nın kutsal toprağına yüzümüzü süreceğiz. Ve hangimiz Amanoslarda, Karadeniz'de Türkiye'ye açılacağız.

Biz böyle hayallere dalmış tartışa dururken açık bıraktığımız radyodan dökülüverdi sözcükler: "Irak'taki üçlü koordine PKK'nin sonunu getirecek." Hep beraber "demek bu koordine çözecekmiş bizim düğümü deyip" güldük; güldük gülmesine ama bir anda kendimizi yeni bir tartışmanın içinde de buluverdik. Her birimiz televizyondan, radyodan, arkadaşlardan duyduklarımızı döktük ortaya.

Kim çözecek bu düğümü...

Her biri kendi memleketlerine hayırsız bu üçlü koordine mi? Bütün dünyanın başına bela olmuş Amerika ve O'nun çiçeği burnunda Obama'sı?

Dünü bugününü tutmayan, kendini bile pazarlayan AB'mi?

Hangi çağın değerlerini temsil ettiği belli olmayan, yılana bile dost diye sarılan İran ile Suriye'mi?

Bir Amerikalı danışmanın hiç görmediği ve tanımadığı, dünyanın öbür ucundaki halk hakkında yazdığı rapor mu?

Ya da Türkiye'ye "geçerken uğrayan" uzak doğu liderleri, doğu Avrupa başkanları, büyük şirket sahipleri mi?

Hem tartışır hem de eğlenirken, ıslak otların içinde, her birimiz bir ağaca dayanmış bir anda gözlerimizi yummuş, dalıvermişiz. Uykusuzluktan değil de belki de sorunun cevabını içimizde aramamızdan dalıvermişiz...

Bir de bakmışız Amed'de, 35 koğuşta Mazlum'un çaktığı üç kibrit olmuşuz.

Bir de bakmışız Botan'da ARGK'yi halkın kulaklarına fısıldayan Agit olmuşuz.

Bir de bakmışız Lice'de, omzumuzda şehit cenazesi, ayaklanmış halk olmuşuz.

Bir de bakmışız Dersim'de bin yılların tohumunu atan Zilan olmuşuz.

Bir de bakmışız Adana'da, Mersin'de panzer kovalayan küçük generaller olmuşuz.

Bir de bakmışız Amara'da "ölümüne Önderlik" diyen Mustafa ile Mahsum olmuşuz.

Bir de bakmışız Besta'da, tüm egemenliğe karşı silahlanmış gencecik Karker Cudi olmuşuz.

Derken, gerilla sezgisinden olacak, hepimiz ıslak otların içinde, birer ağaca dayanmışken gözlerimizi açık ve omuzlarımıza dayadığımız namlulara bakarken bulduk. Ve sessizce güldük. Kim çözecek bu düğümü... Cevabı, arkasından söz beklemeyen o anlamlı tebessümlerde.

Mevsimlerden bahar... Başkalarını bilmem ama bizde hep aynı telaş, hep aynı heyecan.

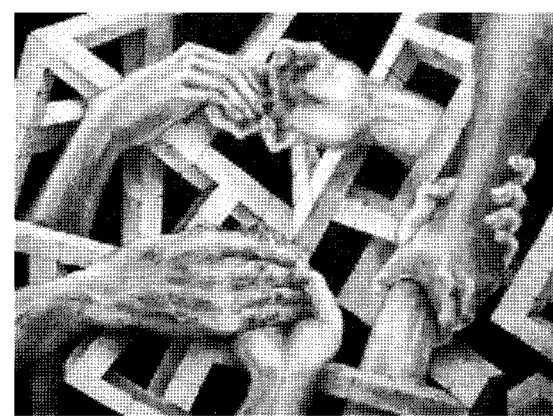

www.arsivekurdi.org

Kadın Evrenin Yaratısıdır

Hüseyin ER

Doğaya en uygun yaşam nedir diye bana sorulursa, kadının kendisidir derim. Doğaya en uygun olan şey aynı zamanda ideal olandır. İdeal olan insandan kopuk değildir. Ancak insan denildiği zaman ise, erkek değil, kadın anlaşılmalıdır.

Zira tarih bize kanıtlamıştır ki, erkek ideal olanı tasarlayamamış ve ideal olanı yaratmaya yönelmemiştir. Çünkü öyle olsaydı insanlık tarihi kanlı savaşların tarihi olmazdı. O nedenle erkeğin tarihte çizdiği resim, kanlı bir resimdir. Bu kanlı resmi çocuğuna göstermekten de çekinmemiştir. Ama kadının ideal yaşam tasarısında bu resmin yeri yoktur. Çocuğuna da bu resmi asla göstermek istemez.

Ama ne yazık ki yaşama erkeklerin kanlı tasarıları hakim geldiği için, bugün kadınların çocukları kanlı savaşlarda can vermektedirler. Çocukların anaları da ardından ağlayıp dururlar. Ve ne yazık ki, yaşam böyle devam etmektedir. Bugün kadınlar ideal olanın tasarısını iki biçimde çizerler. Birincisi; ideal olanın eleştirisidir, ikincisi; ideal olanın tasarısıdır. Bunu iki resim olarak anlatmak mümkündür. Birinci resim tarihte katledilen, ellerinden alınan, çalınan hayallerinin, özlemlerinin, umutlarının, sevinçlerinin tarumar olmuş, harabeye çevrilmiş resmidir; ikinci resim ise, nasıl yaşamak istediklerinin resmidir. Akıllara gelebilecek dünyanın en güzel bahçesi içinde çocuklarının ellerini tutmadan oynayıp yaşamalarıdır.

Çocuğunun ellerinden tutmaması hayatı kazandığını gösterir. Yok, eğer çocuğunun elini tutuyorsa, hala kazanılmamış bir tarihi olduğu ve açıkça da tarihin katillerinden korktuğunu gösterir. İşte böyle bir resimde ideal olanın tasarısından söz edilemez. Bu tasarıyı bir düşünürün sözleriyle formülleştirebilirim; "Güzel bir yüzü çizmek başka, bir yüzü güzel çizmek başak şeydir". Yaşamın güzel yüzünü ortaya çıkaracak tasarı, kadınların yaşam tasarısıdır. Kadınlar kendilerini çizebilseler, ideal olanı da çizmiş olurlar.

İdeal, insanın genel manevi etkinliği olarak ideal olanın bir oluş biçimidir. İdeal, insanın bilincinin kendine özgü bir mekanizması olup, öbür mekanizmalarıyla da karşılıklı bir bağlantı içindedir. Tasarım gücü, düşünce, coşku vb. uzantılı olmakla birlikte, kendine özgü işlevleri ve kendine özgü yapısı vardır. İdeal, üreten tasarım gücü yoluyla ortaya çıkar. Onun için tasarımsal bir şeydir. Yani gerçek olanla benzerlik gösterdiği kadar, aykırılık da gösterecek bir şeydir.

"İdeal, var olanın, var olmayan ama var olması istenen ya da zorunlu görülen bir şeye fantastik, masalsı, ütopik bir şeye dönüştürülmesidir. Ütopik olan, yaşanılan hayatın dışında sıra dışı olanın tezahürüdür"

İdeal, var olanın, var olmayan ama var olması istenen ya da zorunlu görülen bir şeye fantastik, masalsı, ütopik bir şeye dönüştürülmesidir. Ütopik olan, yaşanılan hayatın dışında sıra dışı olanın tezahürüdür. En çarpıcı örneğiyle mitoloji, bu olguyu kapsamaktadır.

Yaşamdan kopya edilmiş, ama yaşamın üstüne çıkarılmıştır. Yaşam bütün ilişkilerin toplamıdır. Yaşamda arayış, ideal olanın mücadelesidir. Çünkü bireyin ruh hali içinde, herkesin bir ideali vardır. Söylenen biçimiyle de ideal olan, tasarımsaldır.

Tasarım gücü, hayal gücünü ortaya koyar. İnsan bir canlı türü olarak hayal edebildiği oranda, kendi hayaline uygun ideal olanı tasarlamaya çalışır. Arayış, hayal gücü, ideal olanın tasarısının birleştirildiği yerde, sanat ortaya çıkar.

Sanatçılar bu sanatla var olurlar. Hayallerini de sanat

www.arsivkurdi.org

aracılığıyla topluma göstermeye çalışırlar. Denebilir ki, yalnızca sanat kuramı ideal olanı yaratmaya çalışır. Sanatın ortaya çıkmasıyla birlikte insan, ideallerini yeni bir dile kavuşmuştur. Ama ne yazık ki, tarih sanata da iyi davranmamıştır.

Egemen ideolojik sistemler, sanatın arkasına geçerek, kendi renklerini topluma taşırmaya çalıştılar. Bu noktada iki şey ortaya çıkıyor. Biri, sanatın ele aldığı ideal olanın tasarısıdır; diğeri ise, despotik ideolojilerin ideal olma arayışıdır.

Bir efsanenin öyküsü

Duyguyla, vicdanla, merhametle, ahlakla, bilinçle, bilgiyle ve temel insan nitelikleriyle yaşamı hem yücelten hem de yaşanılır kılan sanatın ortaya koyacağı ilerici olanın tasarısı karşısında, bütün egemen ideolojik sistemlerin ideal olma sorunu vardır. Buna en iyi örnek, Roma İmparatorluğu'nun zulmünü ve despotluğunu anlatan çarmıha gerilmiş İsa'nın resmidir. Diğer imparatorlukların ilham kaynağına dönüşen Roma İmparatorluğu, çarmıha gerilmiş İsa hikâyesiyle yıkılmıştır aslında. Yerine de yüceltilmiş Hıristiyanlık geçmiştir.

İşte benim kadına ve kadın yaşamına biçtiğim anlam ve değer, tam da bu örnekte ortaya çıkıyor. Hep şunu düşünüyorum; 'acaba kadınlar ne zaman resimlerini çizecekler? Bütün hayatlarını anlatan, tarih boyunca ellerinden alınmış yaşamlarını dile getiren o resim ne zaman çizilecek?'

Yeryüzünün barışı olacaksa, gerçek hak ve adalet olacaksa, her insanın kendi rengi, dili ve kültürü ile yaşayacak bir dünya olacaksa, ancak kadınların eliyle olabilir. Çünkü erkeklere kalırsa, ne tarihi ne de yaşamı değiştirirler. Kadınları da bu yaşamın içinde kendilerine sunulmuş bir armağan olarak görüyorlar. Yazılmış mitolojiler, bu konuda erkeklerden yanadır.

Örneğin; Zerdüşt öğretisine göre tanrı evreni yaratana kadar üç bin yıl geçmiş, dünyayı ve diğer gezegenleri yaratana kadar üç bin yıl geçmiş, kadını yaratana kadar da ayrıca üç bin yıl geçmiştir! Yani siz kadınlar tanrının üç bin yılını almışsınız! Sizi özene-bezene yaratmıştır! Ama diğer dini öğretiler de bunu yalnızca erkek için düşündüğünü ve kadının erkek için yaratıldığını söylüyorlar.

Kadını anlamak...

Bir efsaneye göre yaratan, yani tanrı, erkeği yarattıktan sonra, ayın yuvarlaklığını, tırmanıcı bitkilerin kıvrımlarını, yaprakların hafifliğini, bulutların ağlayışını, kaplanın zalimliğini, ateşin tatlı akışkanlığını, karların soğukluğunu ve kuşların cıvıltısını bir araya getirip Kadını Yaratmıştır ve kadını erkeğe sunmuştur.

Üç gün sonra erkek, tanrıya gelip şöyle demiş:"Bana verdiğin bu kadın durmadan konuşuyor, beni hiç rahat bırakmıyor, sürekli ilgi istiyor, bütün vaktimi alıyor, her şeye ağlıyor, hiçbir iş de yapmıyor. Bu kadını geri almanı istiyorum." Bunun üzerine tanrı kadını geri almış. Ama çok geçmeden erkek geri gelmiş ve demiş ki; 'o şarkı söyleyip dans ederdi, göz ucuyla beni izlerdi, oyun oynamayı çok severdi, korktuğunda bana sarılırdı, gülüşü müzik gibiydi, onu seyretmek çok hoştu. Onu bana geri ver'. Böylece tanrı kadını erkeğe geri vermiş. Ama üç gün sonra erkek yine kadını geri getirmiş ve tanrıdan onu tekrardan geri almasını istemiş. Tanrı 'olmaz' demiş, 'ne onunla ne de onsuz yaşıyorsun. Elinden geldiği kadar idare etmeye bak!'. Görüldüğü gibi ne tanrı ne de erkek, kadını anlama çabası içerisine girmemiştir. Efsane de görüldüğü gibi, ne kadınla yaşayabiliyor ne de kadınsız kalabiliyor.

Bu anlayışın iki özelliği var. Efsaneyi anlatan dil, erkek dilidir. Dayandığı yer tanrıdır. Tanrı, tanrıçanın karşısına çıkarılmış erkek iktidarıdır. Kadının yaşam bi-

lincinin kökeni nasıl tanrıçaya kadar uzanabiliyorsa, erkeğin kaynağı da tanrıdır. Tanrılar, tanrı krallar ve tek tanrılar, erkek egemenliğini geliştirmiş ve hayatın canına okumuştur. Bunu, bütün toplumlar için söylemek mümkündür. Çünkü her toplumun kendine göre bir mitolojisi vardır.

Gerçekği bilmek

İlk topluluklar bunun için en iyi örnektirler. İnsan bunu, modern toplumdan ziyade

ilkel toplumlarda daha iyi görebilir. İlkel bir toplumda, yani başlangıçtaki hayat biçimini sürdürmekte olan bir toplumda, mit yalnızca bir masal değil, aynı zamanda yaşanan bir gerçektir. Bugün bizim romanlarda okuduğumuza benzer bir uydurma değil, yaşayan gerçeğin ta kendisidir, en eski çağlarda var olduğuna, ondan sonra da dünyayı ve insanların kaderini daima etkilediğine inanılan bir gerçek…

Bu öyküleri uydurulmuş ya da yaşanmış olaylar olarak ayakta tutan, yalnızca merak değildir. Tersine yerliler için bu mitler başlangıca ait, daha büyük, daha önemli bir gerçeğin ifadesidir. İnsan türünün bugünkü hayatı, kaderi ve çalışması bu gerçeklik aracılığıyla yöneltir, ayrıca insanlar bir yandan ayinlerinin ve ahlaki eylemlerinin amacını, bir yandan da davranışlarına yön veren şeyi, bu gerçeğin bilgisinden çıkarır.

Kadını düşüren ve küçük gören mitler kadar, kadını yücelten mitler ve anlatımlarda vardır. Kadını yaşamın merkezine koyarak, onunla bir olmayı ve hayıtı paylaşmayı hedefleşmişlerdir. Kadın evrenin yaratısıdır, evren de onun biçimi. Kadın dünyanın pınarıdır, bedenin gerçek biçimi. Hangi biçime girerse girsin, ister erkek ister kadın olsun, yüce biçimdir o. Hepsinin biçimi kadındadır.

İlk anne olan...

Dünyada yaşayan ve hareket eden ne varsa, kadından daha değerli bir mücevher, kadınınkinden daha yüce bir durum yoktur. Kadının kaderine denk hiçbir kader yoktur, olmamıştır ve olmayacaktır. Kadınla karşılaştırılabilecek hiçbir krallık, hiçbir zenginlik yoktur. Kadın kadar kutsal bir yer yoktur, olmamıştır ve olmayacaktır. Kadın gibi bir dua yoktur. Kadınla boy ölçüşebilecek hiçbir yoga, kadının emsali olabilecek hiçbir mistik ilke, hiçbir çilecilik yoktur, olmamıştır ve olmayacaktır. Kadından daha değerli bir servet yoktur, olmamıştır ve olmayacaktır… Vadinin ruhu hiç ölmez.

O kadındır, ilk annedir. Onun kapısı, gökyüzüyle yeryüzünün köküdür. Zar zor görülen bir tül gibi. Kullanın onu. Umutlarınızı boşa çıkarmayacaktır.

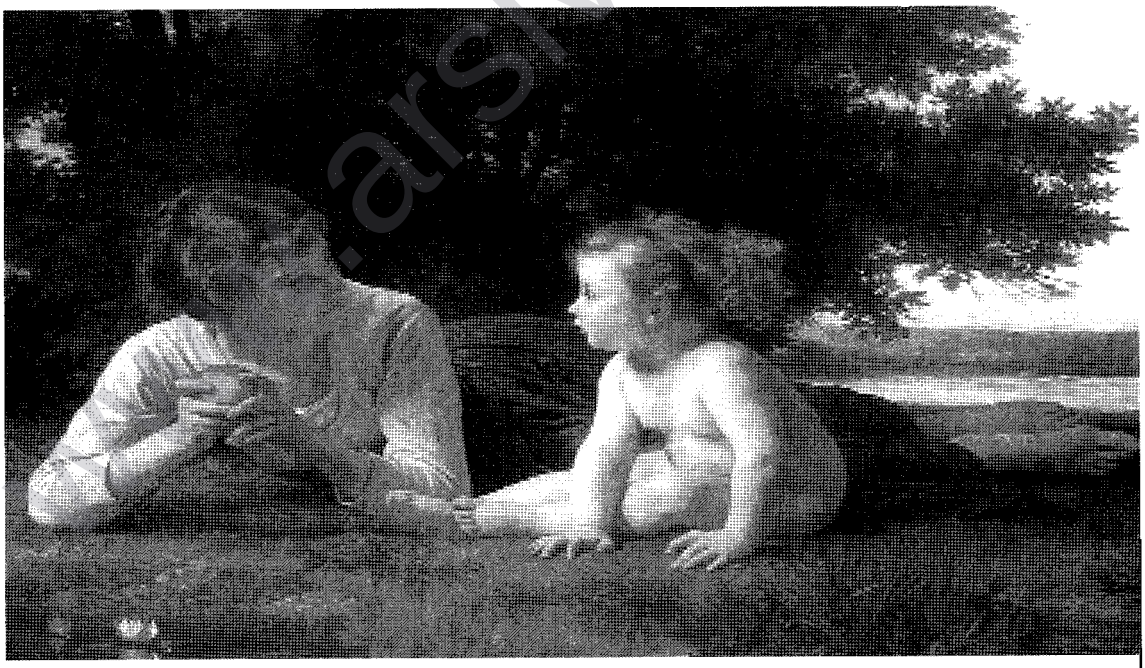

arsivakurdi.org

Savaşta Ve Yaşamda Zaferi Yaşamak İçin Örgüt Olmak

Cemo DEVRİM

Örgüt, kendi içinde ilkeleri, kuralları olan ve belirli bir amaca ulaşmak için oluşturulan birliktir. İnsanoğlu amaçsız olamayacağı için insan yaşamı da örgütsüz olamaz. Zaten insanlığa geçiş olayı, insanın toplum yaşamına geçmenin temel gerekçesi, insanın kendi yaşam olanaklarını yaratması yani üretim faaliyetidir.

Sınıflı toplumda örgüt, ezenlere ve ezilenlere göre farklı bir nitelik ve amaç kazanır. Çünkü sınıflı toplum, çıkarları ve amaçları birbirine tümüyle zıt olan köle ve efendi sınıflarını yaratmıştır. Tarihsel süreçte egemen sınıflar temel örgütlenmelerini devlet olarak somutlaştırmışlardır. Ezilenler ise mücadelelerini yüzyıllar boyunca dinsel ve mezhepsel örgütlenmelerle yapmıştır.

"Tarihsel süreçte egemen sınıflar temel örgütlenmelerini devlet olarak somutlaştırmışlardır. Ezilenler ise mücadelelerini yüzyıllar boyunca dinsel ve mezhepsel örgütlenmelerle yapmıştır"

Örgüt bir amaca ulaşmak için kullanılan temel bir araç olarak ortaya çıkmaktadır. Amaçlanan özgür yaşama ulaşmaktır. Örgüt olma zorunluluğu bu noktada ortaya çıkmaktadır. Örgüt hem bu amacı hazırlayan ve hem de önündeki engelleri kaldıran bir araçtır. Amacımızın önündeki en temel engel başta İmralı da Önderliğimiz'in tutsak olduğu sistem ve Kürdistan'daki işgalci güçlerdir.

Örgüt, düzenin aşılmasını sağladığı oranda yıkıcı; özgür ilişkileri yarattığı oranda yapıcı bir araçtır. Bu belirleme temel bir örgüt diyalektiğidir ve bu kavrandığı ölçüde özgürleşme rotasına girilir. Zaten özgürlük de zorunluluğun bilincine varmak demektir. Zorunluluk, eski-gerici olanı yıkarken, yeni-ilerici olanı yaratmayı bilmek demektir. Birey, kendisini de yıkıp yapması gereken zorunlulukları kavrarsa örgütle bütünleşebilir. Örgütle bütünleştikçe amaca güçlü yürüyebilir. Partimiz PKK'nin özgürlük ve örgüt olma diyalektiği bireyler tarafından doğru ve yetkince kavranmazsa birçok sapmaya girilir ve özgürleşme rotası kaybedilir.

Özgürlük mücadelesinde amaçta, iddiada ve pratikte birlik olmanın iki temel ayağı vardır. Birincisi; ideolojik birliktir, bu temel ayak düşünce ve anlayışta bir olmaktır. İkincisi ise örgütsel birliktir ve örgütsel birlik de ilke ve davranış birliğidir. Anlayışta ve davranışta birlik sağlanmadan örgüt olunamaz. Örgüt olmadan da amaca yani özgürlüğe ulaşılamaz. Örgüt olmanın temel kurallarına uymak amaca bağlılığın en temel gereğidir.

Peki bu noktada biz partiyi ne kadar kavrıyor, parti yaşamını ne kadar yaşamsallaştırabiliyoruz? Neyi düşünüyor, neyi yaşıyoruz?

Örgütü kavramada geçmiş dönemlerde yanılgılı ve yetersiz olduğumuz, yaşanan süreçte görüldü. Pratiğimizde açığa çıkan şeyin "örgütü kendine göre kavrama" olduğu söylenebilir. Ve zaman zaman bir anlayış sorunu olmaktan çıkmış ve bir davranış sorununa indirgenmiş örgütün yanlış tanımından çok, örgütün ve örgüt ilişkisinin doğru temsil edilememesi şekline dönüşmüştür.

Bu noktada artık sorunun yetersiz kavrayış, yetersiz davranış yani yetmez devrimcilik olduğu söylenebilir. Mevcut durumda sorun kişilikle ilgili olmaktadır ve amaçta birlik ilkesini sağlamlaştırmak için devrimci

www.arsivekurdi.org

kişilik dönüşümünü sağlamak ve kişilikte amacı kazanmak gerekiyor.

"Her şey yaşamda kazanılır ve yaşamda kaybedilir"

Örgüt gerçekliği tüm özgürlük ve demokrasi savaşımlarında egemen güçlerin iktidarlarını yıkmada ve halkların özgür geleceklerini inşa etmede temel bir savaş aracıdır. Savaşta amaca ulaşabilmek için üç temel ilkeye bağlılık esastır; birlik, disiplin ve eylemdir. Sisteme karşı savaşta zaferi yakalamanın yolu birey olarak bu üç temel faktörü kullanarak kendi kişiliğimizde devrimcileşmekten ve kendi sahsımızda zaferi yaşamaktan geçmektedir. Güçlü bir kişilik örgütsel bütünleşmeyi sağlam bir temelde yaratabilir. Ve "partiyi kendine göre kavrama" yanılgısını aşar. Başarılı bir örgüt bireyi kendi şahsında yaratmak için örgütsel uyum çok önemlidir; kararlaşma ve merkezileşme sorunu örgütsel uyumu yaratamamada yaşadığımız en temel sorundur.Her şey yaşamda kazanılır ve yaşamda kaybedilir.

Örgütsel yaşam her şeyin temelidir. Her şey özgür örgütlü yaşamı yaratmak içindir. Devrimci örgütün amacı yaşamda özgür ilişkileri, kişiliği ve yaşamı yaratma mücadelesidir ve bu mücadelenin başarısı yaşamda yarattığı somut gelişmelerle ifade edilir. Bu temelde örgütlü mücadelemizde başarıya ulaşmak için özgürleşen bir yaşam ve kişilik gücüne ulaşmayı hedefliyoruz. Peki, bu noktada nasıl bir yaşam tarzını esas alıyoruz? Yaşamımızla devrimi, düzeni mi üretiyoruz; neye güç veriyoruz? Öz gücü oluşturmadaki zorluklarımız nelerdir?

Yaşamak her ne şart altında olursa olsun başarmaktır

Bizler bu halkın öncüleri olarak; özgür yaşama ve ilişkilere ulaşmada öncülük iddiasındayız. Amacımız özgür yaşamdır. Yaşamı hem bir mücadele amacı, hem de bir mücadele zemini olarak görmek zorundayız. Bu diyalektik örgütsel gerçekliğimizin en temel faktörlerindendir. Öz gücümüzü Apocu kişiliğin savaşta ve yaşamdaki duruşundan almalıyız, güç bu şekilde kişilikte ve yaşamda somutlaşır. Güç çizgiden alınır. Öz güven ve öz güç sorunu aslında kendini örgütleyememe sorunudur.

"Çizgiyi ilkeleri ve savaşı bireyde kazanmak en büyük yaşam eylemidir"

Devrimcinin en temel görevi ilk başta kendini örgütlemektir, kendi şahsında örgütü somutlaştırmaktır, çizgiyi-örgütü soyut ilke kurallar olmaktan çıkartıp yaşamsal hale getirmektir. Amacımızı sözde ve niyette değil; özünde ve yaşamın tam orta yerinde kazanalım.

Nudalar, Ferhatlar, Kadir ustalar gibi örgütsel kimliğimizi amaçla bütünleştirmeli, yenilmez bir devrim iradesi haline gelmeliyiz. Çizgi doğrularını kişiliğimizde içselleştirip yaşama daha büyük bir iddia ile taşıyarak gerçek anlamda öncüleşebiliriz. Devrimin ve halkın öncüsü olmak için amacımızda özgürlük iddiamızda kararlaşmak, kendini düşmana, komploculara ve oportünistlere karşı örgütlü ve donanımlı kılmak, ilke ve çizginin gerçek temsili olmalıyız. Savaşamamayı, karmaşayı aşmak zorundayız. Kendimizi her turlu soyut kavramlardan soyut devrimcilikten kurtarmalı, somut devrimciliğe güçlü bir giriş yapmalıyız. Bu noktada esas alınması gereken, kuşkusuz Kürdistan'da örgüt olma gerçekliğini ortaya çıkartan ve tüm sosyalist örgütlenmelerin çok ötesinde örgütsel öğretiyi somutlaştıran Reber Apo ve şehit yoldaşlarımızdır. Onların şahsında gerçekliğe kavuşan temel doğrularımızdır.

www.arsivakurd.org

WELAT

Yaratırken zaferi kızıl şafaklarda

dağlarımız uludur gökler kadar

ve masmavidir göklerimiz

denizler kadar duru ve ölüm sessizligimizde

eser yok nede ölüler ardında yas

en zifiri karanlıklar ve cehennem kuşaklarının lanetli suratlarından akan vahşete isyan

isyansın welat !!!

yani Nemrutlar, Ağrılar, Cilolar ve Zagroslar kadar yüce

okyanuslar kadar derin, yemyeşil ovalar üstünde

hayat kadar taze kızıl denizler ötesi kan

yani WELAT ! WELAT ! WELAT !

ey sen ! KÜRDİSTAN denilen vatan !

ey sen !

şafağın söktüğü yerde hayata susayan, ey sen !

olmaz denilene isyan !

yaratırken herşeyi ile destan kanda oluşan tufan

cehenneme isyan ! Yani sen !

ölümler içinde yaşam ve yaşamlar içinde

en özgür yarınlara koşan diyar !

ve olmadın hiç bir zaman sana lanet okuyana yar

sana sevdalıdır bağrında yatan şehitlerin,

ciwanların

yani sen boydan boya isyan

isyansın vatan !

ve kan ve katliam ve emeğin üstünde oturan

yaşama düşman, sana düşman olan herşeye isyan

isyansın vatan

bir dünya taşırız yüreğimizde,

yeni mi yeni,mutlu mu mutlu

KIZIL KOR gibi ve omuzlamazda taşırız,

yüklü yaşam bulutlarını insanlığa sevdalı,

yaşanmamış yaşama hasret

yaratmak uğruna en güzel dünyaları

işte bunun için seçtik,

en şerefli ölümden ölümsüzlüğü ve özgürlüğe düşman olanla savaşmayı

yeminlidir sana VATAN ! Vatan diye haykıran

bir tek tutkusu bir tek hasreti

bir tek umudu var onların ;

yan mirin yan welate azad

diye haykıran

umut yüklü dağlar

çoskun akan nehirler

ve hayat pınarlarında

boşalan kan gururludur

vatanda destan

destanlarla yazılan isyan

isyansın KÜRDİSTAN !!!

Cemo DEVRİM

www.arsivakurdi.org

(: Mizah :)

KARIN MI?-DEVLET Mİ?

Bir gün bir Amerikalı milletvekilini bir odaya almışlar ve sormuşlar:

'-karın mı yoksa devletin mi.'

Amerikalı düşünmeden cevaplamış:

'-devletim.'

Oradakiler: '-o zaman al şu tabancayı git yan odadaki karını vur.'

Adam sıkılmış terlemiş ve sonunda dayanamayarak: '-yapamayacağım.' demiş. Daha sonra bir Türk milletvekilini aynı odaya almışlar. Aynı soruyu sormuşlar: '-karın mı yoksa milletin mi?'. milletvekili hiç düşünmeden: '-devletim' demiş '-o zaman al şu tabancayı git yan odadaki karını vur.' Odadan önce bir silah sesi sonra bir cam sesi gelmiş. Çıkınca sormuşlar: '-ne oldu.' '-sizin verdiğiniz silah kurusıkı çıktı bende karıyı camdan aşağı attım.

Elektrikler Kesik

Amerikalı bir hükümet yetkilisi Şili'deki darbenin hemen sonrasında ülke hapishanelerini incelemek için Şili'ye gitmiş.

Herhangi bir hapishanede bir süre inceleme yapan yetkili infaz yerlerini merak etmiş ve hep birlikte hapishanenin mahzenine inmişler.

İner inmez çığlıklar duyan misafir yetkili görevlilere bunun nedenini sormuş.

Görevliler de ölüm cezalarını uyguladıklarını söylemiş.

Amerikalı yetkili, kendi ülkelerinde elektrikli sandalye kullandıklarını ve bu konuyu daha kolay hallettiklerini söylemiş, aynı uygulamayı yapabileceklerini uyarıcı bir dille ifade etmiş.

Hapishane görevlisi "efendim, biz de elektrik kullanıyoruz ama elektrikler kesik olduğu için şimdilik mumla idare ediyoruz" demiş.

www.asiyanet.org

Avcı

Dört kişilik avcı grubu, tecrübeli avcı Temel'in önderliğinde ilerlemektedir.
Karşılarına küçük bir delik çıkar.
Temel: - Yatın yere, tavşan deliği!
Bütün avcılar yere yatarlar. Gerçekten bir müddet sonra delikten tavşan çıkar.
Avcılar hemen vururlar. Tekrar yürümeye başlarlar.
Bir süre sonra büyükçe bir delik çıkar.
Temel: - Yatın yere, tilki deliği!
Yatarlar. Biraz sonda bir tilki çıkar onu da vururlar.
Tekrar yola düşerler. Bu defa büyük bir delik çıkar.
Temel: -Yatın yere, ayı ini!
Yere yatarlar ve çıkan ayıyı vururlar.
İyice keyiflenen avcılar yürümeye devam ederler.
Kısa bir zaman sonra kocaman bir deliğin başında dururlar. Acemiler hep birden Temel'e bakar.
Temel:- Uşaklar ne çıkacağını bilmiyorum. Ama yatın yere, ne çıkarsa bahtımıza.
Ertesi gün gazetelerde:

"Dört avcı tren altında can verdi..."

Kaçanları yiyelim

Akıl hastanesinden iki deliyi salıvereceklermiş. Doktorlar kendi aralarında "şunlara son bir test yapalım da görelim akılları başlarına gelmiş mi?" demişler. Bunun üzerine iki deliyi bir masa başına çağırmışlar. Masanın üzerine bir kavanoz dolusu siyah zeytin, bir kavanoz dolusu da canlı hamamböceği dökmüşler ve: - "Buyrun beyler, yiyiniz." demişler. Delilerden bir tanesi hemen zeytinlere saldırmış, öteki araya girmiş: - "Önce kaçanları yiyelim, öbürleri nasıl olsa duruyor!"

Böyle korunur

Çok değerli olan kütüphanesini millete vakfeden Koca Ragıp Paşa, onların bakımı için tanıdıklarından birini memur tayin eder.

Bir gün ansızın kütüphanesini ziyarete giden Paşa, etrafı ve kitapları toz, toprak içinde bulunca canı çok sıkılır ve belli etmemeye çalışarak:

-Seni tebrik ederim yavrum, der. Gerçekten de gerçekten de emniyetli bir adammışsın. Teslim edilen şeylere hiç el sürmemişsin, aferin!

Siyasi Doktorlar

Bir İngiliz doktor diyor ki :

Tıp bilimi bizde öyle ilerledi ki, biz bir adamın beynini alırız ve başkasına koyarız ve onu altı haftada iş arayacak hale getiririz.

Alman doktor diyor ki :
Bu hiç birşey değil; biz bir adamın beynini çıkarırız ve başkasına koyarız ve onu dört haftada savaşa hazır hale
getiririz.

Amerikalı doktor da diyor ki :
Beyler siz çok geridesiniz. Biz Teksas'tan bir beyinsizi aldık ve beyaz saraya koyduk. Simdi ülkenin yarısı iş arıyor, yarısı da savaşa hazırlanıyor.

www.arsivakurdi.org

12. Mazlum Doğan Gençlik Kültür ve Spor Festivali

Sporcu Başvuru Formu

Atletizm Dalında:

100 metre erkekler koşu ☐
400 metre erkekler koşu ☐
Maraton koşusu ☐

100 metre kadınlar koşu ☐
400 metre kadınlar koşu ☐
Maraton koşusu ☐

Savunma Sporları Dalında:

TEAK-WAN-DO
Erkekler ☐
45-55 kg. ☐
63-70 kg.
Kadınlar
55-62 kg. ☐
71-80 kg. ☐

KİCK-BOKS:
45-55 kg. ☐
55-65 kg. ☐
65-75 kg. ☐
75-120 kg. ☐

BOKS:
45-55 kg. ☐
55-65 kg. ☐
65-75 kg. ☐
75-120 kg. ☐

Salon Sporları Dalında:

Masa tenisi ☐
Santranç ☐
Dart ☐

Kadınlar Voleyball Takımı ☐

Katılmak istediğiniz spor dalını işaretleyip kendinizle festival alına getiriniz. Tüm katılımcılar spor kıyafetlerini kendileri ile getirmelidirler. Daha fazla bilgi edinmek için aşağıdaki mail adresine yazabilirsiniz.
mazlumdoganfestival@ymail.com

KİMLİK BİLGİLERİ

İsim: _____

Soyisim: _____ / / _____

Doğum tarihi: _____

Doğum yeri: _____

Katılım sağladınız ülke ve şehir adı:

_____

www.arsivakurdi.org

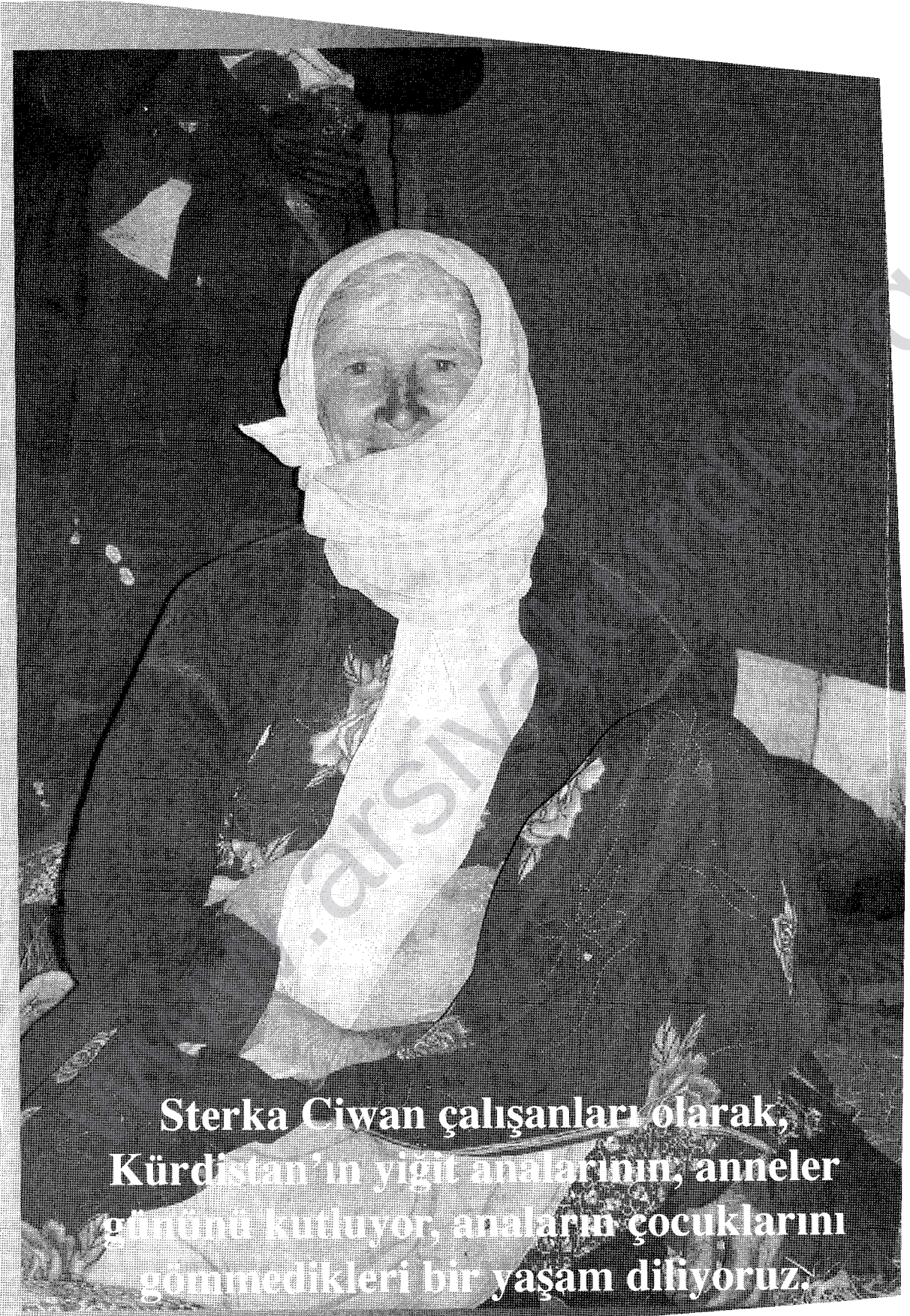

Sterka Ciwan çalışanları olarak, Kürdistan'ın yiğit analarının; anneler gününü kutluyor, anaların çocuklarını gömmedikleri bir yaşam diliyoruz.

Yoktu hiçbir farkım
Diğer kullarından tanrının
Dokuz ay on gün
Ana rahminde kalan
Doğan, büyüyen, konuşan
Yemek yiyen bir candım
Yirmiyedisindeydim daha
Henüz ömrüne doymamış
Gencecik bir fidandım
iyiye, güzele, yeniye,
doğruya dost
Kötüye, çirkine, eskiye,
eğriye düşmandım
Ben insandım!...
Canım aldılar ecelsiz
Pırıl pırıl bir onsekiz
mayıs günü
Yoluna başkoyduğum
Vebalim, sevdalım
Toprağına uzandım
Saplandı yağlı kurşunlar
delikanlı bedenime
Tepeden tırnağa kandım
Ben insandım
Ben cümle ezilenlerin sadık
dostu
Zulme, baskıya, sömürüye
düşmandım
Bağımsızlık ve özgürlük
kavgasında
En ön saflarındaydım
mazlum halkımın
Elde silah kahramanca
savaştım
Yokluğuma kadeh
tokuşturdu hain takımı
Bilmediler ki ben söylenen
türküde
Yakılan ağıtta ve dinmeyen
silah seslerinde yaşayandım
Ben insandım
Ben işçilerin, ben köylülerin
Ben bütün ezilenlerin
muhteşem kini
Ben sömürgeciliğe,
emperyalizme
Ve yerli gericiliğe karşı
Şaha kalkan halkımın
gür sesi
Ben baştan başa isyandım
Ne beş meteliğe ırzını
Vermeye hazır bir hain
Ne de yediği insan eti, içtiği
kan olmuş bir sultandım
Ben insandım
Ben Karadeniz'de derya
dibinde
Balıklara yem edilen onbeş
özge candım
Ağrıydım ben, Koçgiriydim
dersimdim, Zilandım
Günyüzü görmemiş
bebeydim ben
Süngülerin ucunda
sallanandım
Ben insandım
Zulüm ve işkence dert ve
kahır unutulur belki de ben
unutulmam
Çünkü ben dilden dile
dolaşan bir destandım
Dağlardan, barikatlardan
Düşmana kurşun sallayan
Gerillanın göğsündeki
nişandım
Ben insandım
Ben pençelerini ve iğrenç
dişlerini
Vücuduma geçiren
sömürgecinin ağzındaki
kandım
Ben toplu imhalar, ben
idam, ben sürgün
Ben mecburi iskandım
Elleri ve kolları birbirine
bağlı
Kirve, hısım ve akraba
kimileriyle akrandım
Oracıkta benzin döktüler
üstüme
Küllerimiz birbirine karıştı
Yüzbinlerle cayır cayır
yanandım
Benzerlerimdi katledenler
beni
Ama ben insandım
Tarihtim ben
Ezilenlerin, horlananların
tarihi...
Geçtim zulüm
cenderesinden kan kızıla
boyandım. İmparatorlar,
sultanlar, cümle iblisler
Yok etmek istediler beni.
Saldım toprağıma kökümü,
Bugüne dek dayandım
Ben insandım
Uçurdum kellesini Dehak'ın
Demirci Kawaydım ben
Örse çekiç sallayandım
Eksilmedi bir daha hiç
Toprağımda isyan ateşi
kızıl bir meşaleydim ben
Bütün 21 Martlarda
Dağların doruklarında
yanandım
Ben insandım
Spartaküsle beraberdim
Roma arenalarında
İlk umudu
İlk gerillasıydım cihanın
Efendilerine karşı
ayaklanandım
1879'da Paris'te, Rusya'-
daydım Ekim 1917'de
Çin'de, Kore'de, Küba'da,
Vietnam'da
Kızıl bayrağı taşıyandım
Laos'ta, Kamboçya'da,
Mozambik'te, Angola'da
Kan kusan mitralyözdüm
ben!...
Deştim karnının hainin,
sömürgecinin
Cepheden, cepheye
yankılandım
Yurt sevgisini iğrenç bir
maske gibi
Suratlarında taşıyanlar
Canım aldılar ecelsiz
Ben bir Militandım
Savaşsız, sömürüsüz
Bir dünya içindi kavgam
Henüz yirmiyedisindeyken
ve gencecik bir fidanken
daha,
Bağımsızlığın ve özgürlüğün
kutsal özlemi uğruna
Al kanlara boyandım
Ben insandım
Ben bitmeyen kavga
Ben bağımsızlığa susamış
ülke
Ben kurtuluşun gübrelenmiş
toprağı
Ben KÜRDISTANDIM!...